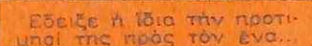

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

— Δεν θα χρειασθῇ νὰ ξαναπῶ ψέματα γιὰ τὴ μητέρα σου, τῆς εἶπα.

μέσα στὸ στόμα μου. Φοβόμουν, ὅτι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη θὰ σωριαζόμουν στὸ πάτωμα.
— Μαμά, γιατί δὲ λές στὸ μπαμπά τὴν ἀλήθεια; μοῦ εἶπε, ξαφνικά, ἡ Μανταλένα.
— Δὲ μοῦ ἀκούσε, λοιπόν, ὁ ἄντρας μου; Θάπρεπε τώρα νὰ δικαιολογήσω καὶ στὴν κόρη μου τὸ ψέμμα μου; Κατάλαβα πὺς ἦμουν χαμένη!
— Ἀλλ' ἔγινε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κείνο ποῦ φοβόμουν. Ἡ Μανταλένα, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί μου, ἔτρεξε νὰ θρηνάσῃ τὰ γόνατα τοῦ πατέρα της κι' ἄρχισε νὰ τοῦ χαιδεύῃ τὰ μάγουλα.
— Μπαμπά, τὴν ἄκουσα νὰ τοῦ λῆ, ἡ μαμά κι' ἐγὼ ἔχουμε ἓνα μυστικό... Δὲ σοῦ μίλησα ποτὲ γιὰ τὶς προόδους μου στὸ τένις, ἀλλὰ φαίνεται πὺς εἶναι πολὺ μεγάλες... Τὴν ἀνοίξῃ θὰ πάρω μέρος στὸ τουρνουὰ γιὰ τὸ πρωτάθλημα. Ἡ μαμά ἔρχεται πολλὰς φορὲς καὶ με παρακολουθεῖ. Σήμερα τ' ἀπόγεμα εἴχαμε παίει μαζί στὸν 8-μῖλο καὶ γυρίσαμε ἀπὸ ἐκεῖ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα... Θέλαμε νὰ σοῦ κάνουμε ἐκπληξὶ τὴν ἡμέρα τῶν ἀγώνων, ἀλλὰ νὰ ποῦ μάντζες πο' μυστικό μας.
— Ὁ Μαρσέλ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.
— Τί περίεργες ποῦ εἰσαπτε ἑσείς οἱ γυναῖκες! εἶπε. Σὰς ἀρέσει τὸ μυστήριο σὲ ὅλα... Αὐτά, λοιπόν, μοῦ φτιάχνετε ἑσείς οἱ δύο;
— Ἐσφίξε κατόπιν τὴ Μανταλένα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε τρυφερά στὰ μάγουλα.
— Πὺς βρίσκες, λοιπόν, τὶς προόδους τῆς κόρης μας; με ρώτησε τὸ λίγο.
— Καταπληκτικές, ἀπάντησα περισσότερο νεκρὴ παρὰ ζωντανή κι' ἔτρεξα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ κρύψω τὴν ταραχή μου.
— Καθίσαμε ἀργότερα στὸ τραπέζι.
— Ἦμουν πολὺ ἥρεμη, ἀλλ' ἐνοίωσα ἓνα μεγάλο γκρέμισμα μέσα στὴν καρδιά μου.
— Ὁ ἄντρας μου εἶχε νὰ τελειώσῃ κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ καὶ πῆγε μετὰ τὸ φαγητὸ στὸ γραφεῖο του.
— Ἡ Μανταλένα κι' ἐγὼ μείναμε μόνες.
— Συγχαρῶσέ με, μαμά, γιὰ τὸ ψέμμα μου, μοῦ εἶπε τότε, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι της.
— Νὰ τὴ συγχαρῶ; Μὰ ἀντίθετα, εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δικὴ της συγνώμῃ.
— Τὴν ἔσφριξα στὴν ἀγκαλιά μου, ἀλλὰ δὲν τόλμησα ν' ἀκουμπήσω τὰ χεῖλιά μου στὸ παρθενικὸ μέτωπό της.
— Δὲ θὰ χρειαστῇ νὰ ξαναπῶ ψέματα γιὰ τὴ μητέρα σου, τῆς ἀπάντησα. Μὲ καταλαβαίνεις; Γιὰ τὴν πιά!

— Σοῦ τὰ ἀφηγήθηκα ὅλα, ἀγαπημένη μου Ρενέ... Δὲ θέλω νὰ δικαιολογηθῶ... Ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα προδίδει κάποτε τὸν ἄντρα της κι' ἴσως-ἴσως δὲ νοιώθει τύψεις γι' αὐτό. Ἐνῶ σκληρὸ, ὅμως, σὲ μιὰ μητέρα νὰ ντρέπεται μπροστὰ στὴν κόρη της... Νὰ γιατί πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ ποτὲ πιά... Ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου ἀπὸ ἐδῶ κι' ἔμπροσθ' εἶναι νὰ κάνω τὴν κόρη μου νὰ ξεχάσῃ τὸ μεγάλο σφάλμα τῆς μητέρας της.

— Ἀντίο, ἀγαπημένη μου... Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποῦ θ' ἀκούσης αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου... Τὴ στιγμή ποῦ θὰ διαβάζῃς τὸ γράμμα μου, ἡ Λουσίλ δὲν πρέπει νὰ εἶναι γιὰ σένα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ μακρινὴ ἀνάμνησι... Ἀντίο!.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΜΟΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συναχωμένος

Ἐν μέσω τῶν ἀπόκρουσιν καὶ τῶν καριβαλίων ἐπιθυμῶν ζωηρῶς πληθύναν εἰδυλλίαν μετέβην εἰς τὴν χορὸν δίκην ἀνδρὸς κομποῦ ἐκτετακτὴν αἰγλήν γόητος καὶ συνεχῆ... «ἀαυοῦν!» Ἦτοι παρ' ὅτι γριππιῶν καὶ σεσναχωμένους εἰς τὸν χορὸν περιχαρὲς μετέβην κι' ἐσπευσμένως κομίζων τὴν σαγήνην μου ἐν ὄψει πάσης Δίδος καὶ ρίνα—ὡ τοῦ θαύματος!—ἐν εἶδει, προδοσικῶς. Πλὴν ἐξ αὐτοῦ οὐδαμῶς καὶ οὐδ' ὅπως ἐπτοήθη, ἀλλὰ πρὸς τὴν διήγνησιν τῶν Δίδων ἐκινήθη κι' ἐν μέσω καταπλήξεως καὶ πένθους πεταρισμῶν εἰς τὰς γυναῖς προσηλίσθη τὸν ἐνθουσιασμόν. Κι' Ἀθῆς τις στρουμβουλόεσσα καταμέσος σαγῆνης: «Ὁ γόητα! ἀνέκραξεν ταχὺς κι' ἐξ ἀπίνης, ὡ Δὸν Ζουὰν περίσπασε καὶ Καζανόβα ἦτοι, ποῦ ἀγοράζει σέξ-ἀππὴλ καὶ ποῦ... νωνίζεις μύτη; Ἐφ' ὡ θιγείς τὰ μέγιστα ἀγρίως ἐξοργίσθη κι' ἐνθὺς ἐν ὄψει τῶν Δίδων τετρακίς ἐπαργισθῇ, ὅπως αἱ Μῖς ἀνέκραξαν:— Ὁ ἐυλεκετὲ (τῆς μοῖρας, ἡ ρίνα σου ἐγένετο περίπου... ψευδοστῆ- (ρας! Κατόπιν τούτου προσβλήθεις καιρίως καὶ (εὐρὺς τὴν ρίνα μου ἐβλασφήμησης, ὡ παῖδες, (ἀνηλέως κι' ἐκείθεν ἀνεχώρησον ἀναφωνῶν ἐν (πλάτει: — Ἀν ἔχῃς τύχην διάβαινε καί... μὴν (περιβάλλει!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

"Α ΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΟΥ,

— Δὲ θὰ ξαναῖδῶμε ποτὲ πιά. Ἡ χθεσινὴ συνάντησί μας ἦταν ἡ τελευταία...
— Αὐτὸ τὸ τρομερὸ πρᾶγμα, ὅπως βλέπεις, σοῦ τὸ λέω πολὺ ἀπλά. Εἶμαι σκυμμένη στὸ μικρὸ γραφεῖο μου κι' οἱ λέξεις βγαίνουν μόνες τους ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ στυλὸ ποῦ κρατᾶω στὰ χεῖρά μου. Δὲ χρειάζεται νὰ τίς σκεφτώ. Ἐχω πάρει πιά τὴν ἀπόφασιν μου.
— Ἀν χτές, τὴν ὥρα ποῦ βρίσκομαστε στὴ μικρὴ φωλίτσα μας, ὁ ἄντρας μου ἀνοίγε ξαφνικὰ τὴν πόρτα καὶ μ' ἔδωκε στὴν ἀγκαλιά σου, θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῶ:
— Λυπάμαι γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Ἀλλ' ἀγαπᾶω τὸ Ρενέ!...
— Ἀλλοῖμονο, ὅμως, δὲν πρόκειται γιὰ τὸν ἄντρα μου. Ὁ καυμένος ὁ Μαρσέλ δὲν ὑποπτεύεται τίποτα. Κι' ἴσως τὰ βάζει με τὸν ἑαυτὸν μου, κάνοντας τὴ σκέψιν, ὅτι δὲ δείχνεται ὅσο πρέπει τρυφερός μαζί μου... Κάποιος ἄλλος, ὅμως, ἔχει τὶς σχέσεις μας. Κι' αὐτὸν τὸν ἄλλο δὲ θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω.
— Σοῦ εἶπα, ὅτι ἔχει τὶς σχέσεις μας. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἴσως ἀλήθεια... Δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ, Ρενέ, ὅτι σ' ἀγαπᾶ, ὅτι ἀγαπᾶ ἑσένα καὶ κανένα ἄλλον... Ἀλλὰ, ἔχει!
— Ἡ ὥρα ἦταν ἐπὶ τὰς δέκα ὥρες ἀπὸ τὸν βράδυ στὸ σπῆτι μου, ζεστὴ ἀκόμη ἀπὸ τὰ χεῖρά σου καὶ τὰ φίλιά σου. Ἡ Μανταλένα, ἡ κόρη μου, μόλις εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ τένις.
— Ποῦ ἦσουν, μαμά; με ρώτησε τρέχοντας στὴν ἀγκαλιά μου.
— Ἀργήσα στὸ κομμωτήριο, μικρούλα μου, τῆς ἀπάντησα.
— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, γύρισε κι' ὁ ἄντρας μου. Ἦρθε κοντὰ μου καὶ μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά.
— Τηλεφώνησα δύο φορὲς, ἀλλὰ δὲ μοῦ ἀπάντησε κανεὶς, μοῦ εἶπε τρυφερά. Ποῦ ἦσουν;
— Ποῦ ἦλες νὰ ἦμουν; ἀπάντησα γελώντας. Στὸ κομμωτήριο.
— Μιὰ ζωὴ ἐκπληξὶ ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Μαρσέλ.
— Εἶπες, ὅτι ἦσουν στὸ κομμωτήριο; με ρώτησε.
— Καὶ βέβαια...
— Περιέργω! εἶπε ὁ ἄντρας μου, πέφτοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα.
— Ἐνοίωσα ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά.
— Ποιὸ πρᾶγμα βρίσκες περίεργω; ρώτησα, προσπαθώντας νὰ δώσω ἥρεμο τόνο στὴ φωνή μου.
— Ὅταν τηλεφώνησα τὴ δεύτερη φορὰ, χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησιν, φαντάσθηκα πὺς θὰ ἦσουν στὸ κομμωτήριο, εἶπε ὁ ἄντρας μου.
— Λοιπόν;
— Πέρασα ἀπὸ ἐκεῖ, γυρίζοντας στὸ σπῆτι...
— Εἶχα τὴν ἐντύπωσιν πὺς ὅλα στριφογυρίζαν μέσα στὸ δωμάτιο. Δύο ἢ τρεῖς φορὲς ἔκαμα νὰ μιλῶσα, ἀλλὰ καμμιὰ φωνὴ δὲ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα μου... Ὁ ἄντρας μου εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ κομμωτήριο κι' ἦξερε πὺς δὲν εἶχα παῖ ἐκεῖ. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν, βέβαια, σο- βαρὸ, γιατί θὰ μπορούσα νὰ τοῦ πῶ πὺς εἶχα παῖ ἐκεῖ. Ἐλα, ὅμως, ποῦ εἶχα πῇ καὶ στὴν κόρη μου πὺς εἶχα παῖ ἐκεῖ στὸ κομμωτήριο!... Ὅπως ἔξερεις, Ρενέ, ἡ Μανταλένα εἶναι πιά μεγάλη κοπέλλα καὶ καταλαβαίνει, πολλὰ πράγματα.
— Μαρσέλ... τραύλισα.
— Ἀλλὰ δὲ μπόρεσα νὰ πῶ τίποτα ἄλλο. Ἡ φωνὴ κόπηκε καὶ πάλι

Ἀνέλθιστε ΣΩΤΗΡΙΑ

Αἰὼν τῶν ἀστέρων

— Ἄν μιὰ γυναῖκα θῇ πολὺ νὰ σὲ μισήσῃ, πὺς της πὺς βρίσκεις ἀνυπόφορη τὴ «Σίσσυ» — τὴν κόρη Σινάιντερ, τὴν ἄδολη τὴ Ρόμην, ποῦ ποτὲ φεύγει ἐσπευσμένως γιὰ τὴ Ρώμην, ποτὲ «γυρίζει» νὰ φιλεῖ στὸ Βερολίνον, καὶ ποῦ... αὐτοκράτειρα ἔχει γίγει τῶν Ἑλλήνων!

— Ἄν μιὰ γυναῖκα νὰ τὸ πῇ ποῖος θὰ μισήσῃ, πὺς της Μαρίας Σέλλ τὸ γέλιο δὲν ε' ἀρέσει; Ὅα γίγει ἐξάλλη, ἀνημέρο θηρίο καὶ θὰ τὸν στείλῃ... ὅπου δεῖ με τὸ φορεῖο!

— Καὶ με τοὺς ἄνδρες, φυσικά, θὰ κακομπλέξῃ. τῆς Τζέην Μάνσφιλντ τὶς καμπύλες ἂν τίς ψέξῃ. Τὴν ψυχραιμία του κανεὶς δὲ θὰ κρατήσῃ. Ὁ βρεολόγιό γερὸ θὰ σοῦ πατήσῃ, καὶ θὰ πιστέψῃς, μετὰ θλίψεως ἀφάτου, ὅτι τοῦ ἐθίξῃς... ἡ ἀμπελογράφῃ του!

— Βλέπετε, ζοῦμε στὸν «αἰὼνα τῶν ἀστέρων», ποῦ ἀπαράμιλλος ἀπ' ὅλους θεωρεῖται. Κι' ὅλος ὁ κόσμος, με πολὺ ἐνδιαφέρον, τὸ κάθε τι περὶ Μπριζίτ πληροφορεῖται: Πὺς ξεχωρίζει μες στὰ τόσα φυντανάκια, πὺς περπατᾷ με τὰ ψηλὰ τὰ τακουνάκια, πὺς γοντεῖ, πὺς ἀλλάζει φουστανάκια καὶ με ποῖο τρόπο... κανεὶ μπάνιο καὶ νανάκια!

— Βάσει στοιχείων ἀπεδείχθη ἐπισήμως, πὺς τὸ Κοινὸν μας, τὸ ὑπέρποτε νοήμον, τὸ κυριεῦει ἀγανάκτησις καὶ θλίψις, ὅταν καινούργιες τοῦ ἀρροῦνται... ἀποκαλύπτει!

— Ὁ λόγος εἶναι, ὑποθέτω, ἡ αἰτία ποῦ γενικὴ τυραννικὴ «σταροκρατία» ἐπικρατεῖ στὰς χαλεπὰς μας τὰς ἡμέρας. Κι' ὅποιος τολμᾷ, καὶ ὅς πῃ νὰ τοὺς ἀστέρας, ποῦ βασιλεύουν τῆς γῆινος μας τῆς σφαίρας, κι' αὐτοδικαίως σ' ὅλα κάνουνε κουμάντο, καὶ φτάνοντας τὸ πᾶν τὸ ζήτημα ὡς τ' ἄκρα, καὶ ἄλλες σκλάβες ταπεινὲς τοῦ Μάρλον Μπράντο εἰν' ἄλλες ψοφᾶνε γιὰ τοῦ Μπρουνὸ τὴ φάλακρα!

— Πρὸ τῶν «ἀστέρων», ἀγαπῶσθι μου καλὲ μου, παραμερίζονται κι' οἱ φῶβοι τοῦ πολέμου. Καὶ ἀνηφώνονται τὰς καλὰς, καλὰς, ὅμοι, ποῦ ἴσως σημάζουν τὴν Δευτέρα Παρουσία. Ἀρκεῖ ταινίες γὰ γυρίζονται με «τόλμη» καὶ νὰ... μὴ κόβονται ἀπ' τὴ λογοκρισία!

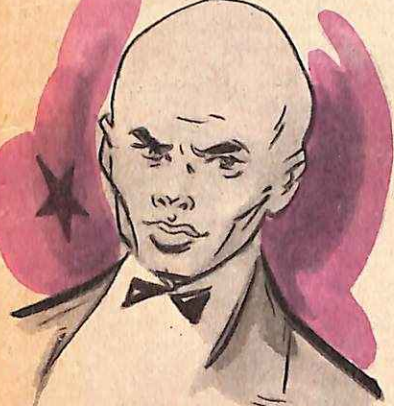
— Τὸ καὶ ἂν τὸ κόστος τῆς ζωῆς δὲ θὰ φτηνὴν καὶ ἂν δὲ θὰ κάνουμε ποτὲ ὑπερτροφία; Ἀρκεῖ νὰ βλέπῃς στὸ παντὶ τὴν Παμπλίνι, τὴ Λολομπρίτζινα, τὴ Λόρεν τὴ Σοφία, ποῦ «σέξ», βεβαίως, διαδέχονται ἀρετὸ καὶ συναρπάζουν τὸ πᾶν τὸ κοινὸ θητό, μὰ, παραλλήλως, συγκινοῦν καὶ καὶ ἐπίσημο, ὑπὸ τὸν ὄρον ν' ἀποφεύγουνε τὸ... ντύσιμο!

— Κάθε λεπτό, κάθε στιγμή διαπιστώνεις, πὺς πλείστα θύματα ὑπάρχουν τῆς θδόνης, ποῦ, μιὰ καὶ ὅλοι τοὺς ποτὲ δὲν ὁρροδοῦνε, σπεύδουν με θύελλαν ἢ με νεροποντὴν, ἀπλῶς καὶ μόνον γιὰ τὴν θέλωσαν νὰ δώσῃ γρονθοκοπούμενον τὸν ἑαυτὸ Κωνσταντίν!

— Κι' ὁλόθρον ἄνεμος, μοιραῖος, θὰ φυσήσῃ, ἂν κάποιος... ἦρος, ἀνηφώντας τὴ ζηνιά, θὰ πῇ καὶ γιὰ τὸ χαμόγελο τῆς «Σίσσυ», ἢ τῆς Μανιάνι τῆς... φρικώδους νουστῆς!

— «Ἄ ἰδὼν ἀστέρων», ποῦ κανεὶς δὲ θὰ ξεχάσῃ, ἢ ξερελλαιμένος ἀπὸ δαῦτον μὴ γιὰ μὴτ! Κι' ὠρεβονόρ, γιατί συμβαίνει νὰ γὰρ τὴν... τελευταία τὴν ταινία τῆς Μπριζίτ!...

Εἰς τὴν ἀρχὴν
Ἰ. Σουφλίου

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΔΕΡΜΕΝΑΓΑΣ: Φαινομενικώς ήσυχος και σοβαρός άνθρωπος. Κάνει εξαγωγικό και εισαγωγικό εμπόριο και παίζει μετρομένη στις κούρες. Άλλα είναι μέλος σ' όλες τις ήμεδες και άλλες εταιρείες Ψυχικών Έρευνών και ή υπόθεση των μεταφυσικών φαινομένων του έχει γίνει πάθος. 52 χρόνων. ΛΕΛΑ: Λίγο Μονόρε, λίγο Σοφία Λόρεν, λίγο Μανφρέντ. Άλλα με το «λίγο» κι' απ' τις τρεις, κάνει ένα έκρηκτο, γλυκόπλοιο «κοκτέιλ» σαγηνευτικής θηλυκότητας, 28 χρόνων. Γυναίκα του. **ΝΤΕΝΤΗΣ:** Συνάδελφος του Περικλή, — κληρονόμος του πατρικού «οίκου» — κομφεζιόνι κι' έρωτύλος, νόστιμος κι' όχι κούτος, 35 χρόνων. Φίλος τους.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην τραπεζαρία του Περικλή μετά το γεύμα).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (συνεινώνοντας διάλογο σ' έξημένο τόνο):... Νά! Θέλεις τώρα να καλέσω το πνεύμα του Κολοκοτρώνη; Το Χρυσόστομο Τρικούπη; Το Ναπολέοντος; Ποιον θέλεις να καλέσω.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Δεν τους αφήνεις ήσυχους έτσι που αναπαύονται, Περικλή; Γιατί να τους καλέσεις τους ανθρώπους; Δε νομίζω να έχουν κάποιο φι για κούρεμα τέτοια ώρα!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι, γιατί μου λέει ή Λέλα ότι δε μπορού να έπικονομήσω με τα πνεύματα!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μπορείς, μπορείς! Εγώ το πιστεύω!

ΛΕΛΑ: Μην το λες έτσι γιατί το κάνει κακό! Θ' άρρωστη να τα λη αυτά και παρ'όλαυ θα τα τον πάρουνε στο μεζέ!

ΝΤΕΝΤΗΣ (λίγο κομπιλιστικά): Ναι... ίσως... δεν έχεις πολύ άδικο. Θά προτιμούσα κι' εγώ να μην τα λη παρακάτω. Ο κόσμος, ξέρεις, είναι άφορητος... κύριονόπυκτος... και δεν καταλαβαίνει απ' κάτι τίποτα.

ΛΕΛΑ: Άκούεις; **ΠΕΡΙΚΛΗΣ:** Νά πουν' ότι θέλουν! Μου είναι αδιάφορο. Μπορώ να τους άποδέξω σε όποιαδήποτε στιγμή θέλουν ό- τί επικοινωνή με τον άλλο κόσμο, όπως έσεις επικοινωνείτε τηλεφωνικώς με το Λονδίνο ή με τη Νέα Υόρκη.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Ο έμπορος κόσμος πάντως, αυτά δεν τα καταλαβαίνει. Κολάτερα να μη θίγης τέτοια θέματα!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σαλόνι της Λέλας).

ΛΕΛΑ: Στάσου να τον πάρουμε στο τηλέφωνο τον ήλιον να βεβαιώσουμε πως είναι στο γραφείο. (Παίει στο «χώλο» και παρνει τον άσθρο, χορμίζοντας λιχνιστικά επί τόπου. Φέρει κομψή και προσκλητική «ντεζερμπιόν»... Ναι... Έγώ, Περικλή, δεν είπαμε τίποτε για το βράδυ, όταν έφυγες και τώρα με πήρε ο Ντέντης και με ρώτησε αν θέλω να διαβάζω να πάμε σε κάποια ταβέρνα. Τού έπα να σε πεί να συννενοήθης!

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ: Τι να σου πώ. Θά τ'ελίσσω πολύ άσπρά. Έχουν μενο πνεύματα και περιμένο τηλεφωνήματα απ' την άπαιρία για να κησώ έμπεύσειμα. Πάρε με κατά τις όχτες.

ΛΕΛΑ: Κολά. Ώοθουορ. (Κλείνει). Δε θα λειψή απ' το γραφείο. (Τον φιλεί). Σε λατρεύω.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Κι' εγώ!... (Με πόθος). Άλλά άό, μωρό μου, νόγτες εφιαλτικές μέσα στον ιδρώτα της ήλιεας!

ΛΕΛΑ: Μη γίνεσαι παιδί! Ηλιεύεις αυτό τον παλινόερο; Πάω τον αυτός είναι γελοίος. Ώοτος είναι άποστράτος του έρωτος ο κομμένος. (Τον φιλεί). Σε λατρεύω!...

(Ένας μικρός χρυσότερος έρωτας, κλείνει το «φώντο», έ- νω βάσει το δάχτυλο μπροστά στα χείλη του).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο συζυγικό κοιτώνα).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (ζυγνάζει άπότομα και τινάζεται άπάνω άλ- λωρών): Άπιστή!... Προδότη!... Θά σάς σκοτώσω!

ΛΕΛΑ (ζυγνάζει): Τ' είναι καλές; Τ' έπαθε;... **ΠΕΡΙΚΛΗΣ:** Τίποτα.

ΛΕΛΑ: Ώνερο είδες; **ΠΕΡΙΚΛΗΣ:** Ώνερο ναί! Ώταν κάτι φρικτό! Πολύ φρι- κτό! Ένας τραγικός εφιάλ- της... Άσας!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Την ίδια μέρα, το βράδυ στην τραπεζαρία).

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μά τι έχεις ά- πόψε, Περικλή; Δε σε βλέπω καλά. Σιμβαίνει τίποτα με τη δουλειά;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (βαρειά): «Ο. Χι... τίποτα».

ΝΤΕΝΤΗΣ: Έ, τότε για- τί κάδεσαι έτσι σκεπτικός και μελαγχολικός σά να είσαι σε παραμονή πτωχεύσεως;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Άσχω το λό- γο μου.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Με συγχωρείς, δε θέλω να γίνω αδιακρίτος. Ώπαρχουν και στενωάρεις που δεν τις λεί κανείς ούτε στον πιο στενό του φίλο. Άλλά στη γυναίκα σου πρέπει να το πής, γιατί άνησυχεί!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (άποτομα): Βεβαιώς άνησυχεί! Γιατί φο- βόμαι μήπως τωμάθα! Έ, το- μαθα λοιπόν! Σας το λέω για να πάψετε ν' άνησυχείτε!

ΛΕΛΑ: Ποιό έμαθες; **ΝΤΕΝΤΗΣ** (συγχρόνως): Τι έμαθες;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (έξαλλος): «Ο. τι ή κυρία μ' άπατα μαζί σου!»

ΝΤΕΝΤΗΣ (σκάει στα γέ- λια): Χά, χά, χά! Αυτό το κομικό δεν περιμένα να τ' ά- κούσω ούτε κι' άπό σένα!... Φοβάμαι πως τώρα πρέπει ν' άντισχώ!

ΛΕΛΑ: Ποιός σου έπτε τέ- τοιες άδίες;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Το είδα ο. νεύρο! Είσαστε, λέει, οι δύο σας. Έδω, δίπλα, στο γιόνα- νι... Φοίκη! Και με πήρατε στο τηλέφωνο για να βεβαιώ- θητε πως είμαι στο γραφείο! Όλοζώνω τον άνειρο!... Νο- μίζατε πως εγώ έμπορε να πάρω προσωπικώς και πως τα πνεύ- ματα θά μ' άφηναν χωρίς έλ- δορήσι! Σας έπιασα επ' αυτοφώρω! Τι έχετε να πής;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Σε σένα, τί- ποτα. Στο γιατρό πολλά.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δε μπορώ, δυστυχώς, να τ' άποδείξω για να πάρω διαζύγιο!... Άλλά έσώ, κύριε Ντέντη, που πρό- δωσες άτιμα την έρη μη φιλία, θά πάψω να πατάς έδω μέσα. Κι' όσο για την κυρία που κηλίδωσε τ' όνομά μου σάν την τελευταία γυναίκα του ήμκόσμου, θά την παρα- κολουθώ βήμα πός βήμα!

ΛΕΛΑ: Είσαι, δηλαδή, τε- λείως τρελός!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μήπως... σχε- υιάζετε να με βάλετε και στο φρενοκομείο, για να μείνετε άνεόχλητοι; Πρέπει, μου φαί- νεται να ζητήσω την προστα- σία του εισαγγελέως!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Τον χάσαμε τον άνθρωπο! Πάρ το άποφα- σι! (Τον ζυγνεί προσεκτικά και μειλίχια). Έλα, Περικλή, μου, να μιλήσουμε ψυχραιμα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Φύγε! Μη με πλησιάζεις, προδότη!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Άσε μας λί- γο μόνους. Λέλα. (Η Λέλα βγαίνει). Περικλή. Θά σου διώξω άμέσως τις άρρωστες ύποψεις σου. (Άνογει το πορ- τοφόλι του). Όρίστε! Φωτο- γραφίες κι' έρωτικά γράμμα- τα. Νίνα. Πόπη. Μαριάννα. Καίτη. Μαίρη. Σούζη. Νανα. Φώφη. Σάντρα. Μαρίσσα. Δεν τά δείχνω ποτέ, αλλά θέλω να σε πείσω!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (με χρονομέ- τη έκπληξι):... Μου τά έμψι- στεύσα!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Τι τά θέλεις; **ΠΕΡΙΚΛΗΣ:** Θά τά δείξω της Λέλας. Ώστε κι' άν είχε τίποτα στο νού της — και γι' αυτό είδα το άνειρο! — ν' άπο- μακρυνθή απ' αυτή την ιδέα.

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μά δεν κάνει τώρα να δα βή. Ρεζιλεύομαι. Θά π' εκκένει τις γυναίκες που έγει μαζί τους κατι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Καί, τι σε νοιάζει εσένα τι θά πη; (Φω- νάζει). Λέλα! Έλα να δής!... Τρέχα! (Παίρνει στο χέρι τις φωτογραφίες). Νίνα. Πόπη. Μαριάννα. Καίτη. Μαίρη. Σού- ζη. Νανα. Φώφη... Κούτα! ε- δώ!... Καί γράμματα!... Νά, δίδάσαι! (Διεύθετα). Άλτρεψ- το μου άγρίοτάτο. Άξέχα- στες θά μου μείνουν οι ολό- γλυκες στιγμές που περάσαμε θέκατες... Ώνερμονία Πέμπτη, δεκατέσσερις του μηνός! Προ- χθόνιο είναι!

ΛΕΛΑ (που τρέμει ολόκλη- ρη απ' την όργη της): Καί τι μου τά δείχνετε έμένα α- τά; Δεν μ' έδιαφέρουν οι προσωπικές της ζωής του Ντέ- ντη!... (Κλαίει). Όλοι οι άντρες είναι κτήνη!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Γιατί κλαίς; **ΛΕΛΑ:** Γιατί... Τι αγιάτι; Γιατί τόλμησες να άποπειθής τη γυναίκα σου και μ' έναν άνθρωπο τόσο άνήθικο! (Στο Ντέντη) Δε μ' άρσας ο χα- ρακτήρας σου, κύριε Σεργιά- νη! Νά μη μου κανακάνετε την τιμή να μήςτε στο σπίτι μου!... (Φεύγει παρασύροντας με τη ρόμπα της ένα βάζο που γίνεται θρόναλα).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τηλεφωνικός).

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μά... αγάπη μου!... Δεν κυττάζεις! Τούδει- χνα την Ειρήνη την Παπα, τη Μελίνα τη Μερκούρη, την Έλ- λη τη Λαμπρή... Αυτός έχει να πής στο θέατρο είκοσι πέν- τε χρόνια.

ΛΕΛΑ: Και πως βρέθηκαν οι φωτογραφίες στο πορτοφόλι σου;

ΝΤΕΝΤΗΣ: Πάντα φοβό- μουν μήπως άποπειθή κατι. Είχα και τη Μονίρε και τη Μανφρέντ... Για... να του ρίξω στάχτη στα μάτια σε μία ώρα αλφινδισμού. Και να που έγρα έδω! Ώσούσας!

ΛΕΛΑ: Δυστυχώς, δε μπο- ρώ να ζήσω χωρίς εσένα. Έ- κεινο που φοβάμαι είναι, κα- ταληκτικό άνειρο!... Είδες κα- ταληκτικό που είναι; Νά τά δής θά λεπτομερώς, κι' άκρι- βως όπως έγιναν!...

ΝΤΕΝΤΗΣ: Μούκανε και μένα έντυτωσι... άνατριχία- στική!

ΛΕΛΑ: Έγώ έπαθα να πι- στεύω σε σένα, άλλά... πι- στεύω στα άνειρα. Άκούω κλειδί στην πόρτα και κλεί- νω. Πάρε με στις πέντε. (Μπαί- νει ο Περικλής). Όχι, κύριε, κανένας λάθος στον αριθμό. Δεν άπόφχει έδω καμμία κυρία άπαροδοπούλου. (Κλείνει).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Λοιπόν, σκε- πτόμουν στο άδρομο: Τι ήλι- θιος που ήμουν να πιστεύω στα άνειρα!...

ΛΕΛΑ: Είσαι, δηλαδή, τε- λείως τρελός!

(Αόλαιο)

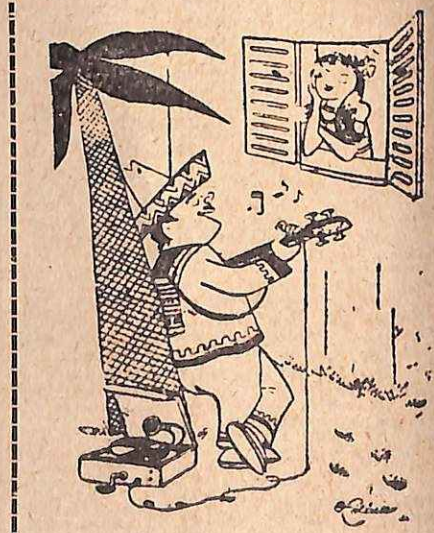
ΕΨΙΛΟΝ

— Άπό χθές, γιατρέ, με το δεξί μάτι βλέπω μόνο καθέτως και με τ' άριστερό μόνο όριζοντίως! Δέτε να προέρχεται απ' τα σταυρόλεξα:

— Διλή, μου δανείζεις ένα πεγν- τάρι να σε πάω στον κινηματογράφο;

— Θεέ μου, τί ωραία φωνή!

ΤΑ ΘΗΡΑΜΑΤΑ δέν παχαίνουν!..

Πότε ωφελεύν και πότε βλάπτουν

Τα θήραματα έθωρούντο άλλοτε ως το έκ- λεκτότερο έδεσμα. Άλλά και σήμερα εί- ναι περιζήτητα. Η δλο που δεν τά βρίσκει κανείς στην ίδια άφθονία, άπας τον παλίο καιρό, που όλοι οι άνθρωποι, στην ύπαιθρο ιδίως, ήταν λίγο ή πολύ κυνηγοί. Άπό μερικά χρόνια, άστόσο, υπάρχει ένα είδος κατακραυ- γής εναντίον των θηραμάτων. Οι γιατροί ιδίως, όταν συμβαίνει να... μην είναι οι ίδιοι κυνη- γοί, έχουν μερικές επιφυλάξεις γι' αυτά... Άλ- λά που βρίσκεται ή αλήθεια;

Το κρέας των ζώων που ζούν σε άπόλυτη έ- λευθερία είναι εξαιρετικά πλούσιο σε πρωτεϊ- νικά στοιχεία. Το κοτόπουλο π.χ. περιέχει πρωτεΐνες σε αναλογία 15—19% και το κατό- κτιδιο κοινέλι σε αναλογία 20—23%. Η πέ- ρδικα, όμως, περιέχει 25% πρωτεΐνες και ο λα- γός 28%. Άλλά τά θήραματα μας δίνουν λι- γότερες θερμίδες άπό τά κατοικίδια ζώα, γιατί περιέχουν μικρότερη αναλογία λιπαρών στοι- χείων. Αυτό όφελείται στο ότι τά θήραματα βρίσκονται σε άδιάκοπο άγώνα για να έξασα- λίσουν την τροφή τους και να προστατευθούν άπό τους έχθρους τους. Έτσι, δεν έχουν τον καιρό να παχύνουν.

Το κρέας των θηραμάτων, αντίθετα είναι πλού- σιο σε μεταλλικά στοιχεία και βιταμίνες. Εί- δικότερα, ή καρδιά τους περιέχει μαγνήσιο, κάλιο και νάτριο, το μυαλό φώσφορο και χλώριο, το σπτικό σίδηρο κλπ. Άλλά και το κρέας τους είναι πλούσιο σ' αυτά τά στοιχεία. Άς δούμε τώρα τά μειονεκτήματά τους.

Έκτός άπό τά σπέρματά, που ό κυνηγός τά χτυπάει άσφακί πάνω στο κλαρί ή όταν πετα- νε, όλα τά άλλα θήραματα άγωνίζονται άπε- γνωσμένα για να έρξουν. Ο λαγός τρέχει στα τυφλά, άφρονιστος συνάπτει άρρωτικές μάχες. Οι γήγορες και βίαιες αυτές κινήσεις προκαλούν τη συγκέντρωση στους μύς μεγάλης ποσότητας γαλακτικού όξέος, που, όπως έξω- με, είναι φοβερό δηλητήριο.

Τά σκάνια που γάωνται στις σάρκες προ- καλούν, έξ άλλου χημικές αλλοιώσεις κι' έκ- κρίσεις τοξικών υσίων, που άπλώνονται σ' όλο το σώμα του ζώου. Το πράγμα είναι χειρότερο όταν το ζώο δεν πεθάν άμέσως, άλλ έπειτα άπό άγωνιώδη τινάγματα, που πορτείνονται κάποτε άρκετά ώρα. Γι' αυτό, τά θήραματα που πεθαίνουν έπειτα άπό άγωνία, δεν είναι άδιο- σύστατα. Οι έμμετροι κυνηγοί έξουν έπίσης έπίσης ότι πρέπει να τους άδειάζουν άμέσως την ουροδόχο κύστη τους. Γιατί, διαφορετικά, όξεία ή ή σάρκα τους διαταίφεται άπό τά όξια, που άρχίζουν ν' άποσυντίθενται μετά το θάνατο του ζώου.

Κατά τη γνώμη των γιατρών, τά θήραματα πρέπει να τρώγονται όχι άμέσως, άλλά 12 ή 24 ώρες μετά το θάνατό τους. Τά διάστημα αυτό είναι άνοητο γι' ένα κτήνη το κρέας τους τρωφεί και εύκολο γι' ένα άνθρω- πο. Διότι, να τά βάλουμε σε μέρος που ή θερμο- κρασία τους να μη ξεπερνά τους 4 βαθμούς ύπέρ το μηδέν. Αν βάλουμε να τά διατηρήσω- με περισσότερο, θά τά βάλουμε στη θερμοκρασία του μηδενός.

Τά θήραματα, όπως είπαμε και παραπάνω, είναι πλούσια σε πρωτεΐνες, άλλά έπαχα σε λίπη. Άποτελούν, λοιπόν, μία τροφή που συν- τέλει στην άναπτύξη των κυττάρων και τη διά- πλασι των μυών. Για το λόγο αυτό ένδεικνυ- νται ιδιαιτέρως:

1) Στο παιδί, τους έφήβους και τους άναρ- ρωνόντας. Τά παιδιά ήλικίας 5—12 χρόνων καλό είναι ν' άποσπείν τις μετάρκες, τις άγρίαιπες, τους φασιανούς, τις πέδικες και γενικά τά βαρεία θήραματα.

2) Στο άτομο που παρουσιάζουν έγκεφαλική άτονία. Ένα καλό θήραμα διευρύνει τά έγκε- φαλικά κύτταρα κι' έχει έπίσης εύνοια έπίδρα- σι στην ψυχική μας διάθεση. Οι διασπομένοι, συγχωρείς κλπ. που παραμένουν αιώνα είχαν σε μεγάλη έκτιμησι τά θήραματα.

3) Στους άναίμικους και άσθενικούς. Θά άποφύγουν μόνο τά βαρεία θήραματα, άν έχουν εύαισθητο στομάχι.

4) Στους παχυσάρκους, άλλά σε πολύ μι- κρές ποσότητες. Ένισχύουν τον οργανισμό τους, χωρίς να τους παχαίνουν.

Τά θήραματα, έξ άλλου, άντενδκινούνται:

1) Στις έγκυες γυναίκες, που μπορεί να τρώνε μόνο μερικά έλαφρά θήραματα: κορδα- λούς, όρτικια, τοίχλες, φάσσες κλπ.

2) Στους καρδιακούς. Μπορεί να έπιτραπούν μόνο τά έλαφρά θήραματα, οι λαγοί και τά άγριακοινέλα, άλλά σε πολύ μικρές ποσότητες.

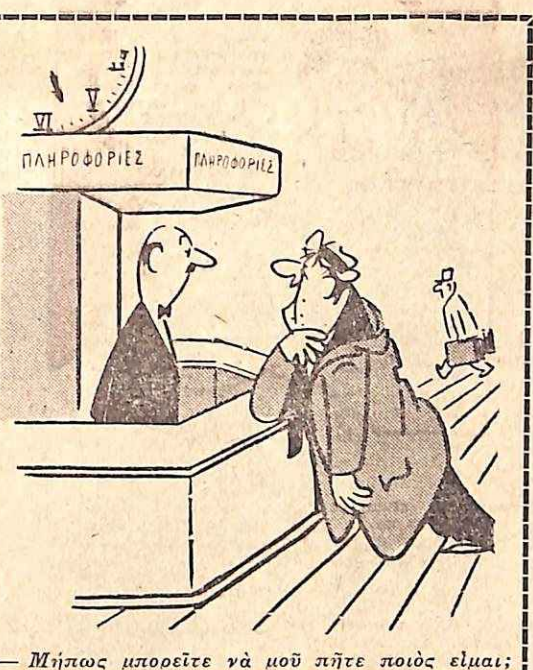
3) Στους πάσχοντας άπό κολιτίδες (δυσκοι- λιότης, διάρροια κλπ.). Άπόλυτη άπαγόρευσι.

4) Στους δυσπεπτικούς ή τους πάσχοντας άπό το σπτικό. Μπορεί να έπιτραπούν μόνο τά έλαφρά θήραματα σε πολύ μικρές ποσότητες.

5) Στους πάσχοντας άπό λιθίασι είτε της χολόδοχου κύστεως είτε των νεφρών. Η άπα- γόρευσι είναι άπόλυτη.

6) Στους πάσχοντας άπό λευκοματουρία και παθήσεις των νεφρών έπιτρέπονται μόνο τά έ- λαφρά θήραματα σε μικρές ποσότητες.

7) Στους φυμιατικούς έπιτρέπονται τά έλα- φρά θήραματα. Μπορούν να τρώνε έπίσης λα- γούς, κοινέλια, έλάφια, ζαρκάδι, άγριογού- ρο, άλλά σε πολύ μικρές ποσότητες. Οι μετάρκες, οι φασιανοί, οι άγρίαιπες, οι πέδικες και γενικά τά βαρεία θήραματα άπαγορεύονται.

— Μήπως μπορείτε να μου πής ποιός είμαι;

ΠΕΖΟΙ ΛΥΡΙΣΜΟΙ

Ο "ΘΕΑΤΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ,"

Παίζω το ρόλο μου, μέσ' της ζωής τη φάρασα πούχει αείωσεις τέχνης λένε σοδοάροι και την ψυχή μου έχω βάλει για κομπάρσα να είν' ο ρόλος μου βαρύς, πολύ βαρύς...

Τι παρασκήνια φοικτά! Και τί άηδία! Τόσο πολύ, που δεν άντέχεις άλλο πιά στην κοινωνία την άσπεία κομωδία, πούναί στ' άλήθεια φοδερή γοντοκοπιά!

Ο κόσμος γύρω, μιά συμπάθεια σου όφείλει, ν' άν παίξης άσχημα, πικρά μετανόει! Όλοι γελάνε οι θεαταί κι' έχθροι και φίλοι σάν τσαλακώνεσαι στο πάλο της ζωής...

Έχει ή σκηνή τ' άληθινό το θέλητρο της φάνει το ρόλο σου να παίξης εύφως με στής ζωής το τρουερό το θέατρο της είναι φοικτό να βής κακός ήθοποιός!...

Θά σφυριχτής και δε θά κλείνη ούτ' ή άδλαιο και στη σκηνή θά σε φωτίσουν διαρκώς με της κακής το μεγάλο προβόλο, και θά φωνάζουν: «Είμαι μούφος κομικός!»...

Τότε στού γέλιου την πολύ γοντοή γκομιάσα μουεις να κλάις ένώ το μούτρο θά γελά, γιατί το γέλιο κάνει αλάλια μέσ' τη φάσσα κι' έτσι το δάκρυ... άνεόχλητα κυλά.

Μ' αλλοιμόνο σου το ήθικό άν θά σου οίξη αυτό το θέατρο που λέγεται ζωή! Έσν θά κλάις και το κοινόν θά σε σφυρίξη ώσπου ν' άφήσης τη στεονή σου την πνοή...

Κι' έταν θά δούν στο πρόσωπό σου παγωμένο, έταν κλανσίγελω που κάνει ο τοέλλος, πονετικά θά νιθωδίσουν: «Τόν κανέμενο! Τι συμπάθης! Και πόσο ήτανε καλός!»...

«Ρίνι, παληάτο» θά σου ταίριαζε και μένα —παληά ιστορία... ξεφτισμένη και κοινή, που να τή λέω με τά γέλια τά κλαμένα στην κοινωνία την κατ'αφωτη σκηνή.

Με σαρκασμό πικρό να πώ τους πόνοους μου ό- —κι' δε σ' ή με πρόσες ούτε να κλαίγες κανείς —μα ή ζωή μου μικρούς μου δίνει ρόλους κι' είμαι χαμένος μέσ' το «κόρο» κι' άφανής...

ΕΥ—

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ σε ένα γεύμα

Ή οικοδέσποινα και οι καλεσμένοι

ΙΑ να παίξετε το ρόλο της οικοδέσποινας σ' ένα γεύμα δεν άρκεί να έχετε άρισμένα χαρίσματα (εύγένεια, έτοιμότης, πρόθυμία, πρόσχαρη διάθεσι, γρήγορο μάτι κλπ.). Πρέπει επίσης και να έχετε άρισμένους κανόνες, που ή τήρησι τους είναι άπαραίτητη. Σε περίπτωσι που πρόκειται για συγγενείς ή στε- νούς φίλους, οι κανόνες αυτοί θά είναι, μέσοι, πιο έλαστικοί. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, ό- μως, θά πρέπει να κάμετε τις σχετικές προ- σκευές πριν άπό μερικές ημέρες (5—8).

Αν οι προσκαλεσμένοι σας είναι μόνο δύο, θά πρέπει να φροντίσετε να ταίριαζουν κα- πώς μεταξύ τους. Δεν θά καλέσετε π.χ. έναν έμπορο κι' ένα καλλιτέχνη μαζί ή ένα κοθη- γητή των μαθημάτων κι' ένα κτηματία. Γιατί ή συζήτηση μεταξύ τους θά είναι δύσκολη.

Τους προσκαλεσμένους σας θά τους ύποδε- χήτε στο χώλ και θά τους οδηγήσετε καποιν στο σαλόνι. Το τραπέζι, φυσικά, θά πρέπει να είναι στρωμένο άπό πριν.

Όσπου να έρθη ή ώρα του γεύματος, θά προσφέρετε στους προσκαλεσμένους σας κά- ποιο άπεριτίρ. Άλλά δεν πρέπει να τους βιάζε- τε να το πούν. Καθένας άς κάμη ό,τι θέλει.

Για ν' άποφύγετε τη σύγχυσι, είναι άπαραί- τητο να έχετε καθορίσει άπό πριν την θέσι του καθένου. Αν οι προσκαλεσμένοι σας είναι πολλοί, μπορείτε να βάλετε στη θέσι, που λα με τ' όνομά του μπροστά στη θέσι, που καθένος. Έτσι, ό καθένας θά ξέρη πού να πά.

Για το μενού σας θά προτιμήσετε φαγητά που να γίνονται εύκολα και που ή έπιτυχία τους να είναι έσφαλισμένη. Θά πρέπει, φυ- σικά, να λάβετε υπ' όψι σας τά γούστα των προσκαλεσμένων σας, την ήλικία τους, την κα- τάστασι της υγείας τους κλπ. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, θά άποφύγετε τά δυσπεπτα φαγη- τά. Ο κανόνας για τον καταρισμό του μενού σας πρέπει να είναι φαγητά που να μπορούν να τά φάνε όλοι.

Τό κλασικό μενού περιλαμβάνει τά έξης:

α) Μιά σούπα ή ένα κομμένο. β) Φάγια με σάλατα. (Τό πιάτο αυτό δεν είναι υποχρεωτικό). γ) Κρέας. Άν είναι ψητό, θά το γαρνίρετε με λίγα χόρτα.

δ) Γλυκό κι' έπειτα φρούτα. Η τυρί και φρούτα. (Γλυκό, τυρί και φρούτα δεν πάνε μαζί). Πρέπει να έχετε υπ' όψι σας ότι οι προσκα- λεσμένοι δεν ήθελαν στο σπίτι σας για να ή- παρτομαχίσουν. Έκείνο που πρέπει να έπι- δώκεται είναι να τους κάνετε να φάνε εύχάριστα. Και θά τους ευχαριστήσετε περισσότερο με ή- νη καλή ποιότητα των φαγητών σας και το άρι- στοτεχνικό σερβίρισμα τους, πορά με την άφθο- νια και την ποικιλία τους.

Τό λευκό κρασί σερβίρεται με τά φάγια και πρέπει να είναι πολύ κρύο. Τό κόκκινο κρασί συνοδεύει το κρέας, τά γλυκίσματα και άρι- σμένα φρούτα (άγλάδι, μήλο κλπ.). Θά το σερ- βίρετε στη θερμοκρασία του περιβάλλοντος.

Θά σερβίρετε πρώτα τις κυρίες, άρχίζοντας άπό την πιο σημαντική, είτε λόγω ήλικίας, είτε λόγω θέσεως, είτε για είδικούς λόγους (π.χ. άν δίνετε προς τιμήν της τού γεύμα). Η θέσι της είναι προς τά δεξιά του οικοδεσποτή.

Αν ό προσκαλεσμένος σας είναι ένας μόνο και πρόκειται για άντρα, θά τον σερβίρετε πρώτο, άλλ' έπειτα άπό τούς γυναίκες.

Έξαιρεσι άπό τούς κανόνες μπορεί να γίνη μόνο αν πρόκειται για ένα σημαντικό πρό- σωπο π.χ. ένα ύποπου, ένα άνωτερο κληρίκο, ένα διάσημο έπιστήμονα, ένα ποιητή ή ένα κα- λιτέχνη, που θέλετε να τον τιμήσετε. Στην περίπτωση αυτή, μπορείτε να τους σερβίρετε πρώτος.

Τό σερβίρισμα πρέπει να γίνεται ήρεμα και κανονικά. Δεν πρέπει λό

θα γίνω

Η διάρκεια της εγκυμοσύνης

Ο ΛΟΣ ο κόσμος ξέρει πως η εγκυμοσύνη κρατάει περίπου 9 μήνες. Για μία γυναίκα, όμως, που περιμένει παιδί, δεν αρκεί αυτή η άοριστη γνώση.

Θέλει να ξέρει με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ακρίβεια, την ημέρα που το μωρό της θα έρθει στον κόσμο.

Η εγκυμοσύνη κρατάει 260—290 μέρες. Τα παιδιά που γεννιούνται πριν από αυτό το όριο, είναι πρόωρα. Μπορεί όμως, να πρόκειται για παρατεταμένη εγκυμοσύνη, που κρατά 300 μέρες ή και περισσότερο.

Η διάρκεια της εγκυμοσύνης εξαρτάται από δύο παράγοντες: από τη διάρκεια της περιόδου και από το είδος της ζωής που κάνει η μέλλουσα μητέρα.

Διάρκεια της περιόδου: Όσο μεγαλύτερος είναι ο κύκλος της περιόδου, τόσο αργότερα γεννιέται το παιδί.

Κύκλος 31—40 ημερών, εγκυμοσύνη 288 ημέρες.

Κύκλος 30 ημερών, εγκυμοσύνη 281 ημέρες.

Κύκλος 28 ημερών, εγκυμοσύνη 279 ημέρες.

Κύκλος 21—26 ημερών, εγκυμοσύνη 269 ημέρες.

Είδος ζωής: Οι γυναίκες που κάνουν κουραστικές εργασίες έχουν εγκυμοσύνη μικρότερης διάρκειας από το κανονικό.

Άσχετα με τους δύο αυτούς παράγοντες, προσθέτουμε ότι η εγκυμοσύνη μιας γυναίκας που περιμένει διδύμη, κρατά, συνήθως, τρεις εβδομάδες λιγότερο από το κανονικό.

Τέλος, φαίνεται ότι μερικά παιδιά έχουν ανάγκη να μείνουν περισσότερο από τα άλλα στη μήτρα, για να συμπληρώσουν την ανάπτυξη τους.

Για να βοηθή την πιθανή ημερομηνία του τοκετού σας, δεν έχετε παρά να προσθέσετε 7 ημέρες στην πρώτη ημέρα της τελευταίας σας περιόδου και να γυρίσετε το ημερολόγιο 3 μήνες πίσω.

Παράδειγμα: "Αν η τελευταία σας περίοδος άρχισε την 1η Φεβρουαρίου, θα γεννήσετε στις 8 Νοεμβρίου."

Ανέρι ή κορίτσι;

Δύο είναι τα μεγάλα ερωτήματα που απασχολούν κάθε γυναίκα, που περιμένει παιδί: «Θα είναι καλοφτιαγμένο; Θα είναι αγόρι ή κορίτσι;»

Αν φοβάσαστε μήπως φέρετε στον κόσμο παιδί που δε θα είναι «τέλειο», πρέπει να καταλάβετε δύο πράγματα: α) «Ότι η σκέψη σας είναι φυσική και ότι την κάνουν όλες οι μέλλουσες μητέρες. β) «Ότι μόνο 1 παιδί στα 200, η και λιγότερο ακόμη, γεννιέται με κάποιο έλλειμμα».

Αν δεν υπάρχει κάποια κληρονομική αρρώστια, είναι στο χέρι σας να γεννήσετε ένα «τέλειο» παιδί. Άρκει να φροντίσετε να μη λείπει από τον οργανισμό σας κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, η απαραίτητη ποσότητα θιμικών και ορμονών να διασφαλιστεί τις διαφορές δηλητηρίασης και τις μολυσματικές ασθένειες.

μητέρα!

του γεννητικού κυττάρου του εξαρτάται αν θα αποκτήσει κόρη ή γιό.

Για να το καταλάβετε καλύτερα αυτό, θα πρέπει να πούμε μερικά βασικά πράγματα για τα χρωμοσώματα. Κάθε κυττάρο του σώματος μας περιέχει 24 ζεύγη χρωμοσώματα (δηλαδή σύνολο 48). Εκτός από τα αναπαραγωγικά κύτταρα, που έχουν μόνο 24 χρωμοσώματα, ένα από κάθε ζεύγος. Ας δώσουμε στο ένα από τα χρωμοσώματα, που αποτελούν το ζεύγος, το όνομα Χ και στο άλλο το όνομα Υ. Όλα τα κύτταρα του πατέρα θα έχουν ένα χρωμοσώμα Χ και ένα Υ, εκτός από τα αναπαραγωγικά κύτταρα, που θα έχουν ή χρωμοσώματα Χ ή χρωμοσώματα Υ.

Αν το αναπαραγωγικό κύτταρο, που θα γονιμοποιηθεί το αόριο της γυναίκας, συμπίει να έχει χρωσώμα Χ, το παιδί θα είναι κορίτσι. Αν έχει χρωσώμα Υ, θα είναι αγόρι.

Όσο για τη μητέρα, τα όρια της έχουν μόνο χρωμοσώματα Χ, που κληρονομούνται από το παιδί, χωρίς όμως να ασκούν επίδραση στη διαμόρφωση του φύλου του.

Η έπισημη δε μπορεί να επέμβει στο ζήτημα της έκλογής του φύλου του παιδιού. Είναι κάτι που εξαρτάται τελείως από την τύχη. Μπορεί όμως να εξακριβωθεί πριν από τον τοκετό, αν το μωρό είναι αγόρι ή κορίτσι. Οι σύγχρονοι τρόποι αναγνώρισης του φύλου του εμβρύου είναι τρεις:

1) Έξταση των ούρων της μέλλουσας μητέρας. Το σύστημα αυτό είναι πολύ απλό. Κάνουν σε ένα κουνέλι, μία ένεση με τα ούρα της εγκύου, και μετά 48 ώρες εξετάζουν τα όργανα του φύλου του. Αν είναι έγκυος, το παιδί είναι αγόρι. Αν βρίσκονται στην κανονική τους κατάσταση, είναι κορίτσι.

2) Κάνουν ένεση με τα ούρα της εγκύου σε ένα είδος κυρίων. Το χρώμα του ψαριού αλλάζει και τα όργανα του φύλου του παθαίνουν ορισμένες αλλοιώσεις, ανάλογα με το φύλο του εμβρύου.

3) Έξταση του σιέλου της μητέρας. Βάζουν λίγο σάλιο από την έπιδραση μίας ούσας, που λέγεται φαινοϋδραζίνη. Αν το παιδί είναι αγόρι, το αντιδραστικό παίρνει ένα μαυρισμένο χρώμα. Αν είναι κορίτσι, δεν αλλάζει καθόλου.

Φυσικά, τα αποτελέσματα των εξετάσεων αυτών δεν είναι εκατό τοις εκατό ακριβή. Στα 176 πειράματα που έκανε ένας Αμερικανός γιατρός, μόνον στις 87 περιπτώσεις πέτυχε να βρει το φύλο του παιδιού, και στις υπόλοιπες 89 έκανε λάθος. Γενικά, είναι καλύτερα να περιμένετε τον τοκετό, για να δείτε με τα μάτια σας τι παιδί γεννήσατε. Άλλωστε, «τι κι» αν είναι, αγόρι ή κορίτσι, δεν πρόκειται να το αναπνήσετε λιγότερο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συμβουλευθείτε στο μέλλοντα πατέρα.

για τις γυναίκες

Συνταγή για οδοντόπαστα

Θέλετε μία συνταγή καλής οδοντόπαστας; Είναι η εξής:

Ανθρακικό ανθρακικό 100 γραμ.
Κόκκινο 100

Καμινίων 2 »
Εσάνς μέντας 10 γόνες.

Γλυκερίνη τόση, ώστε να σχηματιστεί μία πηκτή μάζα.

Και τρεις σκόνες για το καθαρισμό των δοντιών:

1) Καμφορά σε σκόνη 10 γραμ.
Ανθρακικό ανθρακικό 90 γραμ.

2) Ανθρακικό ανθρακικό 10 γραμ.
Ανθρακικό ανθρακικό 10 γραμ.

3) Κόνις φυτόκο ανθρώπου 20 γραμ.
Κόνις κινκινίας 10 γραμ.

Εσάνς μέντας 0.1 γραμ.

Για να τονωθεί το σώμα σας, τριβείτε τα δύο-τρεις φορές την ημέρα με το εξής μίγμα:

Κόνις κινκινίας 15 γραμ.
Κόνις ροτανίας 5 γραμ.

Χλωρίον κάλιο 5 γραμ.

Η παρκετίνη στη βούρτσα

Όταν η παρκετίνη έχει κολλήσει στις τρίχες της βούρτσας του παρκέτου, σχηματίζοντας ένα γυαλιστερό στρώμα, πρέπει να την καθαρίσετε βουτώντας την σε νερό ζεστό, στο οποίο έχετε προσθέσει μία κουταλιά της σούπας αμμωνία. Προσέχετε όμως να βραχούν μό-

στεία, είναι στο χέρι σας να γεννήσετε ένα «τέλειο» παιδί. Άρκει να φροντίσετε να μη λείπει από τον οργανισμό σας κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, η απαραίτητη ποσότητα θιμικών και ορμονών να διασφαλιστεί τις διαφορές δηλητηρίασης και τις μολυσματικές ασθένειες.

Στις περισσότερες γεννήσεις ελαττωματικών παιδιών, υπεύθυνη είναι η μητέρα. Μην αμελείτε να επισκέπτεστε το γιατρό, όχι μόνον όταν αισθάνεστε πως κάτι δεν πηγαίνει καλά, αλλά σε κανονικά χρονικά διαστήματα (τουλάχιστον μία φορά στους 3 μήνες).

Μά, και αν ακόμα το μωρό σας γεννηθεί με κάποιο ελάττωμα, δεν υπάρχει λόγος να απελπισθείτε. Η έπισημη είναι, σήμερα, σε θέση να διορθώσει ακόμη και τα λάθη της φύσεως.

Επίσης δεν πρέπει να παρασυρθείτε από τις προλήψεις. Σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται το παιδί σας να γίνει ραχίτιδο, επειδή είδατε έναν καμπύλο, ούτε να πάθει την ομορφιά μιας ώρας εικόνας, ακόμη κι αν την κυττάξετε απ' το πρωί ως το βράδυ.

Το ίδιο ισχύει και για την ψυχική σας κατάσταση: Δε μπορεί να επηρεάσει την ανάπτυξη του μωρού σας ούτε προς το καλύτερο, ούτε προς το χειρότερο. Μόνο μία πολύ δυνατή συγκίνηση, που θα έχει αντίκτυπο και στη φυσική σας ζωή, προκαλώντας τροφικές ή πεπτικές ή ενδοκρινικές διαταραχές, μπορεί να επηρεάσει στο σχηματισμό του εμβρύου. Είναι αυτόντο που μία ζωή ήρεμη και ευσταθισμένη δίνει στη μητέρα μία φυσική ισορροπία, απ' την οποία επωφελεται και το μωρό που βρίσκεται στα σπλάγχνα της.

Και τώρα σας πω στη δεύτερη ερώτησή: «Αγόρι ή κορίτσι;»

Υπεύθυνος για το φύλο του παιδιού είναι μόνο ο πατέρας, γιατί από τα χρωμοσώματα

Για το μπάνιο

Το μπάνιο καθαριότητας, για να μη γίνει βλαβερό στην υγεία, δεν πρέπει να διαρκεί περισσότερο από 15—20 λεπτά της ώρας, κι η θερμοκρασία του πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ 28 και 35 βαθμών.

Προκειμένου για πολύ μικρά παιδιά, το μπάνιο δεν επιτρέπεται να είναι πιο κρύο από 30 βαθμούς. Μόνο όταν μεγαλώσει κάπως το παιδί, μπορεί να κάνει κάπου - κάπου, το καλοκαίρι, μπάνια δροσερά, αλλά μικρής διάρκειας.

Για τους νέους είναι κατάλληλα τα χλιαρά μπάνια το χειμώνα και τα ψυχρά το καλοκαίρι.

Τέλος, σε κάθε ηλικία, όταν το έπισημη ή θερμότητα του καιρού, μπορούμε να κάνουμε μπάνια δροσερά. Μόνο στα μωρά και στους γέροντες επιβάλλονται απόλυτως τα ζεστά ή χλιαρά μπάνια. Επίσης στις γυναίκες, που βρίσκονται σ' ενδιαφέρουσα ή που θάλασσαν.

Αν θέλετε να πάρετε ένα μπάνιο, όχι για λόγους καθαριότητας, αλλά για να ξεκουράσετε το σώμα σας ύστερα από ένα ταξίδι ή από μία έκδρομη, θα το προτιμήσετε χλιαρό.

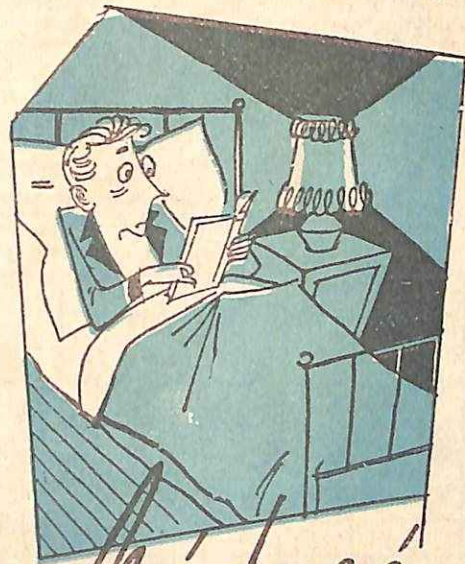
Η υπεριδρωσία των ποδιών

Τάλκ 100 γραμ.
Συντηρητικό σε σκόνη 50 γραμ.
Βεϊκό άλκυμινίο 10 γραμ.

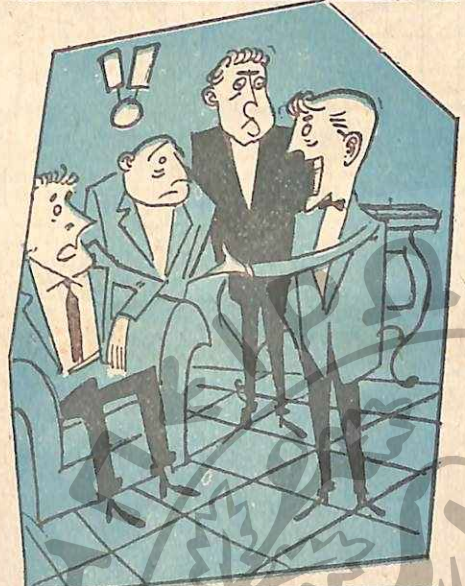
Τάλκ 100 γραμ.
Καμφορά 4 γραμ.
Φορμολ 4 γραμ.

Ουτοπίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μία φορά στα χίλια χρόνια

περάσει μία μέρα από την αιωνιότητα. Και κάποτε και λογάρισε τώρα τι είναι αυτή η αιωνιότητα...

Όταν έκανα αυτές τις σκέψεις, ένιωθα σαν να μουφύγε το κεφάλι και να ταξίδευε στους άορατους άκωνους της αιωνιότητας.

— Λοιπόν, τι είσαι κύριε Τάκη; είπα στον εαυτό μου. Ένα τίποτα μέσα στο σύμπαν και η ζωή σου ένα τίποτα μέσα στο χρόνο. Δισεκατομμύρια χρόνια πέρασαν πάνω από τη γη, άλλα δισεκατομμύρια θα περάσουν... σκέψου το σε παρακαλώ, λιγάκι...

— Όχι, άσε με...

— ... Κι' έσυ, δύστυχε, νομίζεις πως η γη περιτρέφεται περί τον άξονά σου. Και βασανίζεις και φανατίζεις και θέλεις και να διακριθείς και να δράσεις και να θριαυβύσεις, μέσα στα έξηντα ή τα ογδόντα χρόνια που θα ζήσης... Άστετε τύπε... Άστετε τίποτα!...

Σταγών το άκωνού! Και μόνον είσαι κι' όλο ένθουσιασμός απόψε, επειδή στο πέτυχε ο ράφτης το κοστούμι! Πόρε τι;

Σε λίγο ένιωσα δυνατό πονοκέφαλο. Πήρα δυό ασπρίνες κι' αναζήτησα τον υπνο. Μάταια. Ήταν η πρώτη μεγάλη άτυχη που με τυράνησε. Άρκεσε ολόκληρες μέρες να απορροφήσει αυτό οι συλλογισμοί, που δε μπορούσα να τους δώσω. Αισθανόμουν σαν ένα απόλυτο μηδέν, σαν κάποιο άορατο έχθρο να με άπειλούσαν. Ήθελα ν' άμυνθώ, μα είχα συναισθησι της άδυναμίας μου. Αυτός ο βέδρατος βράχος, πενήντα φορές μεγαλύτερος κι' απ' το πιο μεγάλο βουνό, λές και κρεμόταν πάνω από το κεφάλι μου. Σιγά-σιγά, όμως, κάτι σαν φιλοσοφική έγκρατσησι απλώθηκε μέσα μου κι' ο άρρονημένος ύπνος ήρθε και βάρυνε τα κουρασμένα μου βλέφαρα.

Το πρωί σηκώθηκα άλλος άνθρωπος. Κι' αλλοίωτικος μου φάνηκε ο κόσμος, όταν τον αντίκρυστα, βγαίνοντας έξω. Όλα όσα έβλεπα, οι άνθρωποι, τα δέντρα, τ' αυτοκίνητα, τα στίπια, μου φαινόταν σαν γελιστά. Μία γάτα που είδα να στέκεται σε κάποιο παράθυρο και να έπαιχνε την κίνηση του δρόμου, τη ζήλευα. Προνομίοντο πλάσμα, άνθρωπιστας άπο βιελία, λογαριασμούς, βράχους και αιωνιότητες. Όπως στάθηκε στο περίπτερο ν' άγοράσω τσιγάρα, μία μύγα προσγειώθηκε στίς καραμέλλες. Ή μύγα, λέει, άπό δύο ή τρεις μήνες μονάχα. Ένώ το έκλεπτο δής δημιουργίας, ο άνθρωπος... Μαρε τι μου λέτε! Αν το σκέπτεσαι αυτό το πράγμα, καλή μου μύγα, μη μου στενοχωριέσαι... Άκου να σου πω ένα παραμύθι...

Ο περιπτερούχος μου δίνει την έφημερίδα, όπως κάθε πρωί.

— Όχι, δε θέλω έφημερίδα.

— Πηρατε;

— Όχι, ούτε θα πάρω. Τι να την κάνω; Μά... να διαβάσετε τα νέα! Λέει με φανερή έκπληξη ο περιπτερούχος.

— Τα νέα; Και τι χρειάζονται τα νέα; Και τι είναι τα νέα; Όχι, χροσέ μου. Άπο σήμερα την κόωω την έφημερίδα. Δεν πρόκειται να διαβάσω ποτέ, στο εξής. Έχτες διάβασα ένα μεγάλο νέο κι' αυτό μου φταίνει. Γειά σου.

Και όμως είχε μία σπουδαία είδησι εκείνο το πρωί η έφημερίδα. Μοί το είπαν μόλις πήγα στο γραφείο.

— Διάβασε, εδώ, Τάκη; Σε κάποιο χωριό άνεκαλύφθη ένας υπεραπόδοος. Έκατόν δώδεκα έτών. Μα και η φωτογραφία του.

Το φύλλο είχε τη φωτογραφία του Μαθουάσα, που τότε παρουσιάστηκε στο άπλοισι. Ο υπεραπόδοος έδινε και σιμβούλες για μακροβιότητα. Οι άλλοι στο γραφείο είχαν έντυπιασση.

— Έκατόν δώδεκα έτών!... είπα ένας συνάδελφος με μάτια διαπλάτα από θαυμασμό.

— Αί, λοιπόν; είπα εγώ. Τι είναι, δηλαδή, εκατόν δώδεκα χρόνια; Τίποτα!

— Τίποτα; Απλάδι έσύ πόσο θα ήσουν εοχαριστημένος να ζήσης; Διακόσια;

— Και τι είναι διακόσια ή χίλια διακόσια χρόνια; Χά, χά, χά... Άνοητα και άφελή άνθρωπάκια.

— Πνεύμα κανείς; μου λέει.

— Όχι, κύριε. Άλλά άκούστε παρακαλώ ένα μικρό παραμύθι... Με προσέχετε; Λοιπόν. Υπάρχει ένας βράχος εκατό μίλια... (Τους διηγούμαι το παραμύθι). Και τώρα τι έχετε να μου άπαντήσετε;

Τι να μου άπαντήσουν; Σιωπή βασιλεύει εφινικά. Τα πρόσωπα τους συννεφισσαν. Όλοι άπομονώθηκαν στον εαυτό τους και βάδην άν κάνουν ύπολογισμούς. Τους μελαγχόλησαν βαθύτατα.

— Και τώρα, κύριε, παρτε αυτό το άστειο άνθρωπάκι που νομίζει πως κάτι έκανε, επειδή έζησε εκατόν δώδεκα χρόνια...

Δεν κατοδέχτηκε κανείς να το κυττάξη πιά.

Το βράδυ ήμουν καλεσμένος σ' ένα φιλικό σπίτι. Έπασα άπάνω στην άρα που συζητούσαν πολιτικά. Γνωστή η συντροφιά—συνήα λάβαινα κι' εγώ μέρος στίς πολιτικές της λογομαχίες κι' εγώ είμαι που φανατίζόμουν, άπερασπίζοντας τις άψεις μου. Έπειδή πάντα

είχα μαχητικό πνεύμα κι' επιχειρήματα, οι όμοιοιές μου με έδωσαν όμως ένας στρατός που κλονίζεται βλέπει τις ενστάσεις που έρχονται. Όμως δεν έλαβα το λόγο. Κάθισα και να χειρονομήσω να φωνάξουν να χειρονομήσουν να βραχνιάσουν. Το πόσο άσπαστοι μου φαίνονταν, δέ λέγεσαι. Τους άφησα να εξαφανιστούν από την όψη μου, τότε έκρινα τη στιγμή κατάλληλη να έπεμψω.

— Μπορώ να μιλήσω κι' εγώ, κύριοι; Θα σας λύσω άμέσως τις διαφορές.

— Ορίστε.

— Λοιπόν. Σε κάποια χώρα του βορρά υπάρχει ένας βράχος... (Τους λέω το παραμύθι). Και τώρα τι γνώμη έχετε, κύριοι;

— Η διαμάχη κόπηκε σαν με μαχαίρι. Σιωπή, μελαγχολία, απόγνωση. Τους άφησα έτσι ευθιμένους στους μαθηματικούς τους όπολογισμούς κι' άπιστούθηκαν στο μικρό ασκονάκι, όπου συνδρίαν κάτι κυρίες. Το θέμα τους ήταν η ηλικία μιας κυρίας που έλειπε από τη συντροφιά.

— Καλέ τι τριάντα όχτώ μου λέτε. Τα σαράντα πέντε τάχει στο νερό η Καίτη.

— Λες να κρύβει εφτά χρόνια; Και δεν της φαίνεται... Έσείς τι λέτε, κύριε Τάκη; Για την Καίτη πρόκειται. Πόσων χρόνων την κάνετε;

— Νά σας πω άμέσως, κυρία μου. Άλλα πριν θα μου επιτρέψετε να σας διηγηθώ ένα μικρό παραμύθι. Υπάρχει ένας βράχος... Και στα χίλια χρόνια μία φορά, ένας μικρό πουλάκι... Και όταν ο βράχος θαχη τριφή...

— Για πότε σούφρωσαν τόσο χείλη και βόλωσαν τόσο μάτια;

— Λοιπόν, κυρίες μου; Ψέλετε να σας πω πόσων χρόνων την κάνω την Καίτη;

— Καμιά δεν πρόσεξε την ερώτησή μου. Και όταν άργα διαλύθηκε η έκλεκτή εκείνη συντροφιά, λες και μία θλιβερή αμίλη είχε κατοικήσει εκεί μέσα. Κι' ο καθένας την έπαινε στην ψυχή του.

— Μας χαλάσατε το κέφι άποψη, κύριε Τάκη!... μου είπε η κυρία του σπιτιού.

— Λυπούμαι πολύ, μαντάμ. Αλλά δε φταίω εγώ. Το πουλάκι...

— Άρχικά τού στρατού μας. Γνωστή όπερα. — Έορτάζει τον Δεκαπενταύγουστο. — Άρρο.

6 Νουσιμίζει τα πάντα. — Δεν βρίσκεται πια στη ζωή.

7 Γαλλικό νησί. — Και μία Άγια της οποίας καμμία γυναίκα δεν φέρει το όνομα.

— Η νεύσι του προκαλεί ένα μορφοσμο διαστροφικής.

8 Έκει εκπαιδεύεται το πυροβολικό μας. — Η συντροφιά του δεν είναι διόλου ευχάριστη. — Είδος υφάσματος.

9 Χωρίς να λείπει καμμία. — Άνδρικό όνομα που συνήθιζετα πολύ στην Άγγλία. — Μουσικός όρος.

10 Νύμφη των πηγών. — Υπήρξε πρωθυπουργός της Τσεχοσλοβακίας. — Κτητική άντηνυμία.

11 Ποταμός της Ήπειρου, που πηγάζει από τα βουνά του Σουλίου. — Μέρος οργάνου αίσθησης. — Μισό (μισό).

12 Άκρωτήριο των ΗΠΑ που έγινε πολύ γνωστό τελευταία. — Ένα εύλο με κανονικό σχήμα.

13 74. — Διπρόσωπος θεός. — Ένα από τα ομπρώματα της έλονοσίας. — Μενέλος ποταμός της Ιταλίας, όπως τον ονομάζουν οι Ιταλοί.

14 Άφρικανός φύλαρχος. — Προσωπική αντηνυμία (β' προσωπ.). — Δεν είναι καθόλου συμπαθής. — Μπάρμπα των τών Άμερικανών.

15 Δερμάτινη ταινία. — Γνωστός εξερευνητής του βυθού. — Εμπνέει σεθασμό.

16 Νησί του Αιγαίου. — Διασκεδάσουν μ' αυτά οι Λουόμενοι. — Έξωτικό φρούτο.

17 Ποταμός της Εύρωπης. — Απολαυτικό καθίσμα για πολλά άτομα.

— Λοιπόν, παντοεινή μου άγάπη, υπάρχει λέει ένας βράχος... (Της διηγουμαι το παραμύθι). Πώς σου φάνηκε, χρυσό μου, το παραμύθι;... Μά τι έχεις; Γιατί δε μιλάς;... Τι σκέπτεσαι;

— Κάθε πότε έπες πάει το πουλάκι και ακονίζει το ράμφος του; ρωτάει με ξεψυχισμένη φωνή.

— Κάθε χίλια χρόνια. Και δέ.

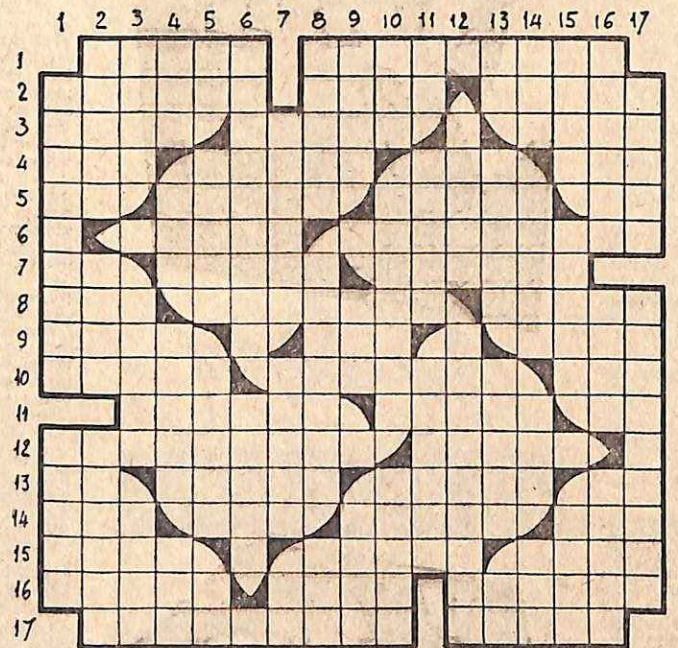
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 735

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Οι 12 γιοί του ίδρυσαν 12 φυλές. — Προκαλείται από διάσπαση γυναιών.
- Υπάρχει μία τέτοια Διαθήκη. — Πρόθεσι. — Κανείς δεν τον πληρώνει άδιαμαρτυρότα.
- Χρονικός σύνδεσμος. — Παταμός της Δ. Πελοποννήσου, παραπόταμος του Άλφειού. — Πρόθεσι.
- Άνεοτασμένη νότα. — Πο-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Το πλοίο αυτό δεν έκτελει δρομολόγια. — Σικαμερό παρτίσο.
- Θεραπεύεται. — Χαϊδευτικό γυναικειού όνόματος. — Πολύτιμο πετρέδι.
- Μας το δίνει η θάλασσα. — Πολεμικό τραγούδι των αρχαίων. — Πολίκη της Κεφαλληνίας.
- Διπλοαζόμενο γίνεται γαλλικός χορός. — Πρόσταγμα.

οότης φαγητού. — Τρία σύμφωνα που έχουν όλοι οι Έλληνες. — ... Κινγκ Κολ: περιήγμος νέγρος τραγουδιστής.

5 Άρχικά τού στρατού μας. Γνωστή όπερα. — Έορτάζει τον Δεκαπενταύγουστο. — Άρρο.

6 Νουσιμίζει τα πάντα. — Δεν βρίσκεται πια στη ζωή.

7 Γαλλικό νησί. — Και μία Άγια της οποίας καμμία γυναίκα δεν φέρει το όνομα.

— Η νεύσι του προκαλεί ένα μορφοσμο διαστροφικής.

8 Έκει εκπαιδεύεται το πυροβολικό μας. — Η συντροφιά του δεν είναι διόλου ευχάριστη. — Είδος υφάσματος.

9 Χωρίς να λείπει καμμία. — Άνδρικό όνομα που συνήθιζετα πολύ στην Άγγλία. — Μουσικός όρος.

10 Νύμφη των πηγών. — Υπήρξε πρωθυπουργός της Τσεχοσλοβακίας. — Κτητική άντηνυμία.

11 Ποταμός της Ήπειρου, που πηγάζει από τα βουνά του Σουλίου. — Μέρος οργάνου αίσθησης. — Μισό (μισό).

12 Άκρωτήριο των ΗΠΑ που έγινε πολύ γνωστό τελευταία. — Ένα εύλο με κανονικό σχήμα.

13 74. — Διπρόσωπος θεός. — Ένα από τα ομπρώματα της έλονοσίας. — Μενέλος ποταμός της Ιταλίας, όπως τον ονομάζουν οι Ιταλοί.

14 Άφρικανός φύλαρχος. — Προσωπική αντηνυμία (β' προσωπ.). — Δεν είναι καθόλου συμπαθής. — Μπάρμπα των τών Άμερικανών.

15 Δερμάτινη ταινία. — Γνωστός εξερευνητής του βυθού. — Εμπνέει σεθασμό.

16 Νησί του Αιγαίου. — Διασκεδάσουν μ' αυτά οι Λουόμενοι. — Έξωτικό φρούτο.

17 Ποταμός της Εύρωπης. — Απολαυτικό καθίσμα για πολλά άτομα.

—Κραυγές. — Ίοχυρός κλωβισμός. — Άκάθαρτα. — Κάτι που όφειλουμε στους μεγάλους μας. — 270.

6 Ένας από τους πιο μεγάλους νόπας που ανέδειξε ο κινηματογράφος. — Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος του 19ου αιώνας.

7 Άκέραιες. — Άνδρας με υαλά μικρού παιδιού. — 21.

8 Χώρα της Δ. Μικράς Άσίας. — Κανείς δεν θέλει να επικοινωνήσει με τον βασιλείο του. — Θεός των αρχαίων.

9 Τροπική επίρρημα. — Απόχρωσις (ζενική). — Μία χώρα της Άσίας.

10 Ένα από τα ελληνικά έπη. — Έκει βρίσκεται το μεγαλύτερο άστεροσκοπείο του κόσμου. — Κουρέλι.

11 Καλύπτονται το μισό Όρν. — Δουλοπρεπής τύπος (μεταφορ.). — Προϊόντα μιας ευρωπαϊκής χώρας.

12 Χώρα της Ν. Α. Άσίας. — Περιήγμος φιλόσοφος και μαθηματικός της αρχαιότητας. — Πρόθεσις μπροστά σε δασυνόμενη λέξη. — Νεκρό σώμα. — Μέρος του πυράυλου που μεταφέρει ένα δορυφόρο. — Ξενική άρννησι.

14 Επώνυμο περιφήμου κωμικού του κινηματογράφου. — Έθνικός ευεργέτης. — Ποσοφαρική όμας της Γαλλίας. — Άρχικά άεροπορικής δύναμης.

15 Ντάν: παλαιά δόξα της θόδνης. — Ρωμαίος αυτοκράτορας. — Ζωοτροφή.

16 Δέ θα τον όπτε όσο κι' αν προσοβόπτε. — Η παραμυθική κογντά του βάζει σε κίνδυνο την υγεία μας. — Άνωμαλός της Άνατολής.

17 Διηγητικό. — Προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες ο' έαν άρρωστο.

1. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 734 στη σελ. 62

ταν ο βράχος θαχη τριφή δλόκληρος, τότε βόχη περάσει μία μέρα της αιώνατότης...

— Δηλαδή... δεν είμαστε τίποτα, Τάκη.

— Τιποτα, χρυσό μου...

Ξέσπασε σ' ένα κλάμα σπαραχτικό. Μία ψυχή άκόμη είχε μεταλαχθήσει.

Και πολλές ψυχές βύθισα σε μελαγχολία. Με μία σασιατική μανία που δεν βραύνει τους ανθρώπους, έσδυν χαμόγελα, χαλάσα κέρια. Μά έτσι είναι, πώς να το κάνουμε; Ναί, άνθρωποι άνθρωποι, που σας πέρασε η ιδέα τους είσατε το κέντρον του κόσμου. Σκοτωθήσατε να έδημιουργήσατε λέει, κάτι στη ζωή, άδικείτε τον πλησίον σας για να κερδίσατε, κυνηγάτε πολύτιμο, τιμές διακρίσεις και παράσημα, κορδωνίσσατε όταν όπτε τυπώμενο τ' όνομά σας στην έφημερίδα, άνεβάζατε και κατεβάζατε κόμματα και κυβερνήσεις, άνοιγετε πόλεμους μεταξύ σας για το ποιος θ' άρπάξει μία έπαρχία τ' άλλου;... κάνετε τα χίλια δυό — γιατί; Σε ός ρωτώ, γιατί και πός τί; Για διαβάσατε το παραμύθι, παρακολώ. Είναι, λέει, ένας βράχος έκατό μίλια ύψος κι' έκατό μίλια πλάτος. Και στα χίλια χρόνια μία φορά, πεί ένα πουλάκι και έβνι το ράμφος του...

Ναί, χρυσή μου Λόλα, έτσι είναι. Σου ζητώ συγγνώμη που σ' έκανα να μελαγχολήσης, μά σου δίνω το λόγο μου πώς θα σ' άγαπώ σ' όλη μου τη ζωή... Όμως, άσε με να γελάσω και λίγο. Το πουλάκι φταίει, πουλάκι μου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Παίζανε στα χαρτιά τον έαυτό τους!

Ο Κινέζος εκείνος παίκτης είχε χάσει στα χαρτιά όλο του τα παρτίσο. Κι' όμως εξακολούθησε να παίζει. Όταν έχασε και πάλι, πήρε ένα μπουκάλι, έκοψε ένα δοχτύλο του και το πρόσφερε στον κερδισμένο! Βούτηξε ύστερα την παληή μέσα σ' άναβραστό λάδι και, δίχως να προσφέρει λέξι, συνέχισε το παιχνίδι του...

Μά κι' οι άλλοι συμπαίκτες του είχαν άδιαφορία σε τέλειως γιά την άνατριχιαστική ατή σκηνη! Γιατί, τον κορό έκεινο, οι μανιόδες Κινέζοι χαρτοπαίκτες συνηθίζουν να παντάρουν διάφορα μέλη του σώματός τους, όταν μένανε «ταπει»!

Και σ' άλλες χώρες όμως συμβαίνουν κάποτε κάτι τέτοια άπίστευτα περιστατικά. Ένας Άγγλος αξιωματικός, καθώς περνούσε μία νύχτα από κάποιον άπό-κέντρο δρόμο του Λονδίνου, είδε δυό μεθυσμένους, που φαίνονταν άποσπασμένοι με κάτι παράξενο... Παρακολούθησε λοιπόν από μακριά τη σκηνη κι' είδε τον ένα να άπ' αυτούς... να βοηθά τον άλλον να κρεμασθή από ένα στύλο, μ' ένα μεγάλο μαντήλι που είχε περασμένο γύρω άπ' το λαιμό του!

Ο αξιωματικός όρμησε και κατέβασε τον κρεμασμένο, που είχε χάσει κι' όλας τις αισθήσεις του. Σε λίγο, οι δυό μπρεκέρδες έξηγούσαν στην άστυνομία ότι είχαν βάλει ένα μοκάβνο στο χέριμα! Είχαν ρίξει ένα νόμισμα κορδονά γραμματα, άφου συμφώνησαν να άπαγογήσουν ο νικητής το χαμένο!

Ο Ίσπανός στρατηγός Εσπαρτέρο κέρδισε κάποτε στα χαρτιά μία μάχη! Έπαιζε δηλαδή με τον άρχηγό του έχθρικού της άναπύξης είχαν κινήσει από τα παλαιότερα χρόνια την έπιθυμία κατακτήσεως της από έίνους λαούς. Στην προϊστορική έποχή είναι ήδη οικονομικός άνεπτυγμένη. Το ναυτικό της αναγνωρίζεται άργότερα τα φοινικικά πλοία. Ίσως η οικονομική άκμή του νησιού να έγινε αίτια όστε να όποσθή την έπιβουή δυό λαών της Άνατολής. Στην άρχή οι Άσσύριοι και κατόπιν οι Πέρσες κυριάρχησαν στην Κύπρο επί ένα και πλέον αιώνα.

Μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π.Χ.) και την καταστροφή του περσικού τους!

Το πεντάμορφο νησί της Μεσογείου

ΜΕ τις τελευταίες συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου μία καινούργια έποχή άνοίγει γιά τη Μεγαλόνησο, που η ιστορία της χάνεται στα βάθη των αιώνων. Η Κύπρος είναι το τρίτο σε έκταση και πληθυσμό από τα νησιά της Μεσογείου. Είναι μικρότερη από τη Σαρδηνία και τη Σικελία και μεγαλύτερη από την Κρήτη. Ο πληθυσμός της υπερβαίνει σήμερα το μισό έκατομμύριο κατοίκων από τους όποιους, σύμφωνα με τις τελευταίες άγγλικές άπογραφές, τα 80% είναι Έλληνες, 18% Τούρκοι και 2% διάφοροι ξένοι.

Στις άνασκαφές, που έγιναν στην Κύπρο, όρθκαν μνημεία και έργα τέχνης της προϊστορικής έποχής, που παρουσιάζουν έναν εξάπτερο πολιτισμό πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια. Από τότε η Κύπρος εμφανίζεται έλληνική. Την άναφέρει ο Όμηρος στην Ίλιάδα και την Όδύσσεια και η έλληνική γραφή έπικρατούσε στο νησί τουλάχιστον από το 1400 π.Χ., όπότε άποικοί από την Άθήνα, την Άρκαδία και από μερικά νησιά του Αιγαίου, έγκαταστάθηκαν στην Κύπρο κι' έχτισαν την πόλι Σαλαμίνα.

Από τα προϊστορικά αυτά χρόνια άναπτύχθηκε στην Κύπρο λαμπρότατος έλληνικός πολιτισμός, που διατηρήθηκε επί αιώνας κατόπι, παρ' όλους τους κατακτητές, που κατά περιόδους έγιναν κύριοι στο νησί. Και καθώς έγραφε ο Κωστής Παλαμάς σ' ένα ποίημά του αφιερωμένο στην Κύπρο:

«Κι' άπ' τον καιρό που σε ήθρανε θαλασσομάχοι Φοίνικες ως τώρα που θάρειά πατάει σ' έσένα ο Βρετανός, πολλούς άφέντες άλλαξες δεν άλλαξες καρδιά. Έσύ κρυφοζωνάναφες, άραιο νησί, και φύλαξες, έσύ τα προσκυνάς, της Ρωμισούνης τα είδωλα της Όμορφιάς το είδωλο και της Παλληκαριάς.

Επί τριάντα και πλέον αιώνας ο Έλληνισμός συνδέθηκε με το άραιο νησί της Μεσογείου. Από τότε που ο βασιλιάς της ο Κινύρας, χάριζε στον Άγαμέμνονα μία άραιο πανοπλία ως την έποχή μας. Πριν ν' άρχισή ο τελευταίος άπελευθερωτικός άγώνας των Κυπρίων έβγαιναν στον νησί 23 έλληνικές έφημερίδες και περιόδικα και σύμφωνα με τις άγγλικές στατιστικές από τους έπιστήμονες 95% ήταν Έλληνες, 2% Τούρκοι και 3% ξένοι. Άλλα και πολλοί από την Έλλάδα —τους ύπολόγιζαν σε 3—4 χιλιάδες το χρόνο— πήγαιναν, πριν από τα τελευταία γεγονότα, να παραθερίσουν στην Κύπρο, που το άραιο

κλίμα της, ή δροσιά που έχουν τα ψηλά βουνά της, οι φυσικές όμορφιές του νησιού και το ιστορικό και αρχαιολογικό ενδιαφέρον που παρουσιάζει, την έκαναν έναν εξάπτερο τόπο τουρισμού.

Και πρέπει να ήταν και σ' αρχαία χρόνια πολύ όμορφο νησί, γιά να τον διαλέξη η Άφροδίτη γιά κατοικία της και να στήσει εκεί την έρωτική φοβλιά της με τον παντάναρο Άδωνι.

Αν όμως οι άργαίοι έβλεπαν την Άφροδίτη άναδυομένη μέσα από τα γαλανιά νερά της Μεσογείου και την φαντάζονταν να λούζεται άφροστέφανη στα γαλακτικά άκρογιάλια της Κύπρου, και οι σημερινοί κάτοικοι του νησιού, διατηρώντας την παλιά παράδοση, γιορτάζουν δυό μέρες το χρόνο —την Πεντηκοστή και του Άγιου Πνεύματος— τον «Άιν Γιαόνη». Μαζεύονται στην παραλία και ζουζουκίζουν με έάρκες και καίκια στη θάλασσα με γέλια και τραγούδια. Φυσικά, κανένας Άγιος Αιγιαλός δεν υπάρχει. Άπλάς συνεχίζονται οι γιορτές στην πενταμόρφη και άφροστέφανη θέα του έρωτα και του πόθου του νησιού.

Δεν είναι μόνο ο «Άιν Γιαόνη» συνέχεια της αρχαίας παραδόσεως. «Ηθ και έθιμα του νησιού έχουν κρατηθή ίδια κι' άπατο του νησιού έχουν κρατηθή ίδια κι' άπατο του νησιού όπως ήταν στην αρχαία Έλλάδα. Ο σημερινός χορός των Κυπρίων λαών, η Άρμα είναι όμοιος με το χορό των αρχαίων Κόκκιο. Στην Κύπρο θεωρούν την έλη άερο δέντρο, όπως τη θεωρούσαν και οι άργαίοι. Έλληνες. Φτιάχνουν σαν και οι άργαίοι. Άπλάς συνεχίζονται οι γιορτές στην πενταμόρφη και άφροστέφανη θέα του έρωτα και του πόθου του νησιού.

Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη η έλληνικότητα του νησιού, που αντιμετώπισε τόσους και τόσους κατακτητές. Η γλωσσική θέσι της Κύπρου και η έμπορική της άναπύξης είχαν κινήσει από τα παλαιότερα χρόνια την έπιθυμία κατακτήσεως της από έίνους λαούς. Στην προϊστορική έποχή είναι ήδη οικονομικός άνεπτυγμένη. Το ναυτικό της αναγνωρίζεται άργότερα τα φοινικικά πλοία. Ίσως η οικονομική άκμή του νησιού να έγινε αίτια όστε να όποσθή την έπιβουή δυό λαών της Άνατολής. Στην άρχή οι Άσσύριοι και κατόπιν οι Πέρσες κυριάρχησαν στην Κύπρο επί ένα και πλέον αιώνα.

Μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π.Χ.) και την καταστροφή του περσικού τους!

Η πλατεία Μεταξά στη Λευκωσία.

οικού στόλου η Κύπρος έλευθερώθηκε από τις έλληνικές ναυτικές δυνάμεις κι' έμεινε έλεύθερη όλο το διάστημα της αρχαίας Έλλάδας και την έποχή του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Τότε άνέπτυξε ένα λαμπρότατο έλληνικό πολιτισμό, που τα ίχνη του διασώζονται και σήμερα στους αρχαιολογικούς τόπους του νησιού.

Με την έπικράτηση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στην Άνατολή η Κύπρος περιήλθε στους Ρωμαίους (γύρω στα 56 π.Χ.), οι όποιοι όμως της έδωσαν άρκετη έλευθερία. Έπιφανείς Ρωμαίοι, όπως ο Κατάν, ο Κικέρων, και άλλοι, είχαν συνηγορήσει υπέρ των Κυπρίων των όποιων έθαυμάζαν την έργατικότητα και τον πολιτισμό. Στη ρωμαϊκή έποχή ο Άπόστολος Παύλος με το Βαρνάβα εισήγαγαν τα χριστιανισμό (45) και ίδρυσαν την αυτόκέφαλη έκκλησία της Κύπρου.

Το άραιο νησί έαναπήρε την έλευθερία του την έποχή του Βυζαντίου και άπέτελεσε μία έπαρχία της έλληνικής αυτοκρατορίας. Και όταν οι Σταυροφόροι, με την πρόφαση της άπελευθερώσεως των Άγίων Τόπων έστράφησαν τελικά εναντίον του Βυζαντινού κράτους, ένας από αυτούς, ο Ριχάρδος ο Λεοντόθυμος, είχε καταφύγει με τα πλοία του στη Λεμεσό της Κύπρου (1191), γιά ν' άποφύγη την τρικιμία. Και όταν είδε πως ήταν εύκολη η κατάκτηση του νησιού με τους στρατιώτες του, δεν έχασε καιρό. Το υπέταξε, έδήμωσε τα μισά από τα κτήματα, έκανε κάθε είδους διασπαγές και λεηλασίες. Και άφου έλήθεψε τον πληθυσμό και πήρε ό,τι μπόρεσε, στο τέλος πούλησε την Κύπρο σ' ένα τάγμα Καθολικών παπάδων, στους Ναίτες, γιά 100 χιλιάδες χρυσά νομίσματα.

Οι Ναίτες προσάβησαν να έγκατασταθούν στην Κύπρο, Συνήντησαν όμως την έχθρότητα και την αντίσταση των κατοίκων. Και όταν είδαν πως δε μπορούσαν να την όποσάσουν, την πούλησαν κι' αυτοί με τη σειρά τους και γιά το ίδιο ποσό, στη γαλλική άριστοκρατική οικογένεια των Λουζινιάν. Η καινούργια δυναστεία των Λουζινιάν προσάβησε στην άρχή δια της έίας να κάνει καθολικό τον πληθυσμό και να τον μεταβάλει σε όρκοις. Δέ μπόρεσε όμως ν' άλλάξη την έλληνικότητα του εύτε τη θρησκεία του, μελονότι όργισσαν κυριολεκτικά σε θάρος των κατοίκων, η έξη προπαγόνδα οι στρατιώτες του κατακτητή και οι καθολικοί κλήρος. Στο τέλος όλοι αυτοί οι ξένοι άφομοιώθηκαν με τους ντόπιους και έελληνίστηκαν. Έλληνικά μιλούσαν στα περίφημα παλάτια των Λουζινιάν.

Την έποχή της έελληνισμένης φραγκοκρατίας η φήμη της Κύπρου είχε περάσει στην περιοχή του βορρού. Έθεωρείτο γιά νησί του πλούτου, της γλιδής και των παραμυθιών παλατιών. Η όμορφιά των γυναικών της Κύπρου, η κομψότης και η χάρι τους, έλλα προ πάντος τα πλούτη τους, ήταν έακουσμένα σ' όλο τον κόσμο. Και καταφάναν οι προικισμένες από όλη την Εύρώπη, γιά να κυνηγήσουν τις πολυέστερες.

Μετά τους Λουζινιάν και επί έναν αιώνα, έπαιναν στην Κύπρο οι Βενετιανοί (1489—1570) και τους διαδέχτηκαν οι Τούρκοι, που παρέμειναν επί τριακόσια χρόνια και ως τα 1878, όπότε η Άγγλία άγόρασε την Κύπρο από τους Τούρκους και άνέλαβε συγχρόνως να τους βοηθήσει στην πώληση, που είχαν με τη Ρωσία. Η Τούρκικη παρατήρηση άποσπασμένη από κάθε δικαίωμα της στην Κύπρο με τη Συνθήκη της Λαϊκής (1923).

Από το 1878 η άγγλική διοίκηση φρόντισε να έκαταλλεψή τους πόρους του νησιού, όπως να κάνει και παραγωγικά έργα. Φρόντισε μόνον να παίρνει τα πλούσια μεταλλεύματα της Κύπρου, υπερχρεώνοντας τους κατοίκους της σε βαρείες φορολογίες και σε έξοδα πολυτέλειας διοικήσεως. Και μολονότι η Κύπρος είναι εύφορήτατη και πλούσιατατη σε γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα, παρέμεινε όστόσο άνεκμεταλλεύτη και άνεξέλικτη στο γεωργικό είδος τομέα.

Ας ευχθούμε, η καινούργια δημοκρατία που θα γεννηθή μέσα από τις καταστροφές και τις θυσίες των Κυπρίων γιά την έλευθερία τους, να δώσει στο άραιο νησί την οικονομική ευημερία, την τόξη και την ευτυχία.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«ΡΟΚ ΚΑΙ ΧΟΥΛΑ»

Ο νέος χορός «Ροκ και χούλα» ξετρελλώνει την εποχή αυτή τη νεολαία της Ευρώπης. Όπως δείχνει το όνομά του, προκύπτει για ένα κράμα ροκ-εντ-ρολ και χούλα-χούπ. Στη φωτογραφία μας μια χορευτική Ιταλίδα σάς παρουσιάζει μια φιγούρα του νέου χορού.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Θα πιστέψετε ίσως πως πρόκειται για ένα γήινο στρατιώτη, πλήρως εξοπλισμένο και έτοιμο να ξεκινήσει για την κατοχή του Σύμπαντος! Κι όμως δεν πρόκειται παρά για τον αστυνομικό του μέλλοντος. Η στολή αυτή, που επεδείχθη για πρώτη φορά σε μία γιορτή της αστυνομίας του Λος Άντζελες, συμπληρώνεται από μια προστατευτική μάσκα και ένα δέκτη και πομπό ασυρματικού τηλεφώνου. Το όπλο που κρατά στα χέρια του ο αστυνομικός του μέλλοντος μπορεί να ρίξει 700 σφαίρες στο λεπτό.

Μιά τολμηρή Έλληνοπούλα

«ΥΣΤΕΡ» από αλληπαλές και νικηφόρες προελασίες, ο Θωδωράκης Γρίβας κατόρθωσε να φτάσει μιάμιση ώρα περίπου μακριά από τα Γιάννενα. Και τώρα περίμενε ενισχύσεις για την τελευταία έφοδο. Ήταν μαζί του τ' όμορφος του ελληνικού στρατού και πλήθος 'Ηπειρώτες, που είχαν ξεγεράσει για την απελευθέρωση του τόπου. Πριν δυο μέρες ακριβώς είχε αρρωστήσει. Κατέθηκε τότε με λιγοστά παλληκάρια στο χωριό Κοτσιλιό, για ν' αναπαυθεί. Άλλα δεν τα κατάφερε. Κάποιος προδότης, που τον πήρε ειδήσει, τον κατέδωσε στους 'Αλβανούς. Άμέσως κίνησαν εναντίον του δυόμιση χιλιάδες πεζοί, διακόσιοι καθάλαροι δες και έξη κανόνια.

Ο Θωδωράκης Γρίβας, όμως, όπως και κανείς άλλος απ' τη συνοδεία του, δεν είχαν αντιληφθεί το παραμικρό. Και σίγουρα η καταστροφή θα ήταν μεγάλη, αν την τελευταία στιγμή δεν παρουσιαζόταν μπροστά τους, μία πεντάμορφη και τολμηρή νέα: Η Μαρία Γκούρα. Την είδε ο Γρίβας να μπαίνει στην κάμαρα, όπου ήταν ξεπλυμένος και, μ' όλο το δαρύ πυρετό του, ανασηκώθηκε λίγο.

— Ζήτησες να με δεις, κοπέλλα μου; τη ρώτησε με καλσύνη. Όπως βλέπεις, είμαι ανήμπορος κι ήρθα εδώ για να ξεποστάσω. 'Ας είναι. Πες μου τι μπορώ να κάνω για σένα; 'Η νέα χαμογέλασε ντροπαλά.

— Δεν ήρθα για μένα, καπετάνιε, αποκρίθηκε. Ούτε θέλω να με βοηθήσεις σε τίποτα. 'Ηρθα να σε είδομαι πως κακοί άνθρωποι πρόδωσαν το κοτάκι σου. Και τώρα άρχονται καταπάνω σου δυόμιση χιλιάδες 'Αρβανίτες...

Πετάχτηκε ο Γρίβας απ' τα στρωσίδια του και την άρπασε απ' τους ώμους. — Πού τ' έβρισξες αυτό; ζαφνιασμένος. Ποιάς σου το είπες;

— Αυτός που σε πρόδωσε! Ο Γιωργής Μαράδος. Είναι σπιούνης του δικητή και μένει στο σαράι του, στα Γιάννενα. Σήμερα τη νύχτα ήρθε και μου τόπε ο ίδιος. Κι' εγώ έτρεξα να σου το πουνώσω.

Ο Γρίβας έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Υστερα ρώτησε:

— Και πού τον ξέρεις εσύ, το Μαράδο; Πώς σου έμπιστεύτηκε ένα τέτοιο μυστικό; Χαμήλωσε εκείνη τα ώμους της μάτια και με φωνή που μόλις ακουγόταν, ψιθύρισε:

— Είναι αρραβωνιαστικός μου. Μ' αγαπούσε και τον αγαπούσα. Μά δρίξομαι από θεό, πως δεν ήξερα ότι ήταν προδότης. Τον έβλεπα να κουβεντιάζει με τους 'Αρβανίτες, να κάνει συντροφιά μαζί τους. Όμως ο νους μου δεν πήγαινε στο κακό. Κι' ωστόσο έφτασε η στιγμή, να ξεσκεπάσει τη μαύρη τη ψυχή του. Όταν χέες μου έλεγε πως σε πρόδωσε, σκέφτηκα να τον σκοτώσω. Μά δεν τόκανα για σένα, καπετάνιε. Γιατί έπρεπε να τρέξω να στο π...

— Έγειρε ο Γρίβας το φηλό του άνδστημα και τη φίλησε στο μέτωπο.

— Σ' ευχαριστώ, κοπέλλα μου, της είπε συγκινημένος. Είσαι μία μεγαλόφυχη Έλληνοπούλα. 'Εννοια σου. Αυτών το Γιωργή Μαράδο, θα τον δικάσει εσύ.

Βγήκε από την κάμαρα του με ήσυχο βήμα, κάλεσε τα παλληκάρια του και τους άναγγεψε τα δυσάρεστα νέα. Μά όρμησε να πάρουν αποφάσεις, έφτασε το πικρό μαγικό. Οι πρώτοι κιάλως 'Αρβανίτες, είχαν φωνή από περιγαρα κι' έτοιμαζονταν για επίθεση. «Εντός ελαχίστου διαστήματος —γράφει ο Γερ. Βόκος στο Ιστορικό του «Κατοχή»— οι 'Αλβανοί επεχείρησαν επιτυχή έξοδον μέχρι του χωριού και επιβλήθηκαν αυτό. Η καταστροφή ήτο άφευκτη, ότε την τελευταία στιγμή έφθασαν έξακόσιοι πενηντάκι Λακιδάται και ο υιός του οπλαρχηγού Ζήκου 'Αθανάσιος, είδοιμηνόμην εγκαίρως υπό της Μαρίας Γκούρας. Ουτοι επέπεσαν μετά μεγάλης όρμης κατά του έχθρου και τον έτρεψον εις άτακτον φυγήν προς τα 'Ιωάννινα. Άφησε δε περί τους διακόσιους νεκρούς επί του πεδίου της μάχης, πολλούς δε τραυματίαις και αιχμαλώτους. Ήδη ο Γρίβας ήτο κύριος ολοκλήρου της περιοχής. Μία έφοδος ακόμη και θα έκυριε την πολιν...»

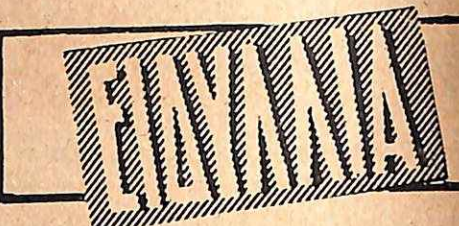
Για να πετύχει όμως η έξοδος, χρειαζόταν μεγάλη προετοιμασία. Η κατάληψη των 'Ιωαννίνων, δεν ήταν εύκολη δουλειά. 'Ετσι άρχισε να καταστρώνει σχέδια πάνω σε σχέδια. Στο διάστημα αυτό, η Μαρία Γκούρα άναγνώρισε από σπίτι της. Ήταν μία από τις πιο τιμημένες αρχοντοπούλες του τόπου κι' όλα τα παλληκάρια, θα τ'όταν καμιά να την είχαν στο πλευρό τους. Μά η μικρή νέα αγαπούσε το Γιωργή και πίστευε πως θα μπορούσε ν' όχη εύτυχισμένη κοντά του. Ποτέ δεν της είχε περάσει απ' το μυαλό πως ο αγαπημένος της, ήταν δυνατό να είναι σπιούνης. Όπως και κανείς άλλος δεν το υποψιάζονταν ως τότε. Η αλήθεια είναι πως η Μαρία του παραπονιόταν συχνά.

— Γιωργή, τού έλεγε τα βράδια που έρρισκονταν μόνοι, γιατί κάνεις συντροφιά με τους 'Αρβανίτες; Ή είναι αυτό που σε αναγκάζει να πηγαίνεις μαζί τους; Δεν ξέρεις λοιπόν ότι είναι έχθροι μας;

Ο Μαράδος την άγκάλιασε και τη φιλούσε. — Έχεις δίκιο, απαντούσε. Μά δεν κάνω κανένα κακό. Ο πατέρας μου έμπορεύεται μαζί τους ζωντανά. Κι' εγώ, αν πηγαίνω ποτέ-ποτέ στο σαράι του δικητή, είναι για να βοηθώ τους δικούς μας. Θυμάσαι, με τον παπά; Άν δεν τ'όχα καλά μαζί του, θα ζούσε τώρα;

— Γιωργή, τού έλεγε τα βράδια που έρρισκονταν μόνοι, γιατί κάνεις συντροφιά με τους 'Αρβανίτες; Ή είναι αυτό που σε αναγκάζει να πηγαίνεις μαζί τους; Δεν ξέρεις λοιπόν ότι είναι έχθροι μας;

Ο Μαράδος την άγκάλιασε και τη φιλούσε. — Έχεις δίκιο, απαντούσε. Μά δεν κάνω κανένα κακό. Ο πατέρας μου έμπορεύεται μαζί τους ζωντανά. Κι' εγώ, αν πηγαίνω ποτέ-ποτέ στο σαράι του δικητή, είναι για να βοηθώ τους δικούς μας. Θυμάσαι, με τον παπά; Άν δεν τ'όχα καλά μαζί του, θα ζούσε τώρα;

Ο παπα-Μανώλης Γκούρας, ήταν πατέρας της Μαρίας. Γέροντας άσπρομάλλης, μιλούσε πάντα άφωνα για την Έλλάδα και το βασίλειό της. Μιλούσε για το γαλάζιο της ουρανό και την καρποφόρα γή της. Κι' έφτασε μία μέρα που πήγαν και τον έπιασαν μέσα στην έκκλησία, την ώρα που εξηγοόσε το Ευαγγέλιο. Σίγουρα, ο πτωχός Ιερέας θα την είχε άσχημα, αν δεν έμπαινε στη μέση ο Μαράδος. Χάρηκε η Μαρία για τη σωτηρία του γέρου της κι' ευχαρίστησε τον αγαπημένο της μ' όλη τη δύναμη της αδάς ψυχής της. Παρ' όλα αυτά στο έδαφος της ύπληξε κάτι που την τρώεσε. Κάτι όμως που κι' η ίδια δε μπορούσε να το ξεδιαλύνει. Κι' όταν ένα βράδυ ο Γιωργής της είπε πως ήταν έτοιμος πιά να την παντρευτεί, η πεντάμορφη νέα του έπιανε με θέρμη τα χέρια.

— Άς αφήσουμε λίγο ακόμη, τον παρακάλεσε. Από μέρα σε μέρα, τα Γιάννενα θα λευθερωθούν. Γιατί να μην κάνουμε τούς γάμους μας τότε;

Ο Μαράδος την κύτταζε με μισόκλειστα μάτια.

— Όστε πιστεύεις πως θα λευθερωθούμε; τη ρώτησε. Το πιστεύεις αληθινά;

Είμαι θέαση, αγαπημένε μου! Ο Θωδωράκης Γρίβας, έρρισκε στα πόδια σου τα περιγύρα.

Το άρχοντοπούλο σήκωθηκε.

— Ε λοιπόν, όχι! της είπε τονίζοντας μία μιά τις λέξεις. Ο Θωδωράκης Γρίβας, είναι εσθιαρά άρρωστος. Βρίσκεται στο Κοτσιλιό, στο σπίτι του 'Ασημάκη Μηλιώνη. Άδριο τα χαράματα, δυόμιση χιλιάδες 'Αρβανίτες θα κινήσουν από δω, να πάνε να τον πετοκόψουν. Κι' αυτόν και τα παλληκάρια του κι' όσους άλλους βρουν εκεί...

Πετάχτηκε πάνω η Μαρία, κυττάζοντας έντρομη τον αρραβωνιαστικό της.

Τό λες σαν να χαιρέσαι, τού είπε. 'Η μπας και κάνω λάθος;

Ο Γιωργής γέλασε σαρκαστικά.

— Δεν κάνεις καθόλου λάθος, απάντησε. Χαίρομαι, γιατί ο Γρίβας έρχεται εδώ να μάς χάλωσει το χωριό. Τάχα δεν τα πάμε καλά με τους 'Αρβανίτες; Και θές να μάθεις και κάτι άλλο; Εγώ τον πρόδωσα! Γιατί σκέφτηκα πως άμα λείψω αυτός, οι 'Ελληνες θα γυρίσουν μπρός πίσω από κεί που ήρθαν...

Ανατρίχισε η πεντάμορφη νέα και το βλέμμα της καρφώθηκε στο καρυοφύλλι του πατέρα της, που κρεμόταν στον τοίχο. Τό αίμα της άνδθηκε στο κεφάλι κι' η καρδιά της χτύπησε με φόβη. Όλη της η άγνη, όλη η λατρεία που τού είχε, μεταβλήθηκε μονομιάς σε μίσος. Τώρα τον έβλεπε ακριβώς όπως ήταν: Σάν ένα συχαμένο προδότη και τίποτε περισσότερο. Όσο προσηύχθηκε να συγκρατηθεί. Άν τον σκότωνε, αν τον έβγαζε με μία ντουφεκιά απ' τη μέση, όπως λογάριζε, ίσως να μην προλάβαινε να είδοποίηση το Θωδωράκη Γρίβα, για το θανάσιμο κίνδυνο που τον απειλούσε. Σφίγγοντας, λοιπόν, την καρδιά της και καταβάλλοντας άγνωστη προσπάθεια, τού χαμογέλασε με δυσκολία.

— Αν είναι όπως τα λές, έχεις δίκιο, απάντησε. 'Εσύ ξέρεις καλύτερα από μένα. 'Αφού ο Γρίβας θα μάς χάλωσει... χωριό, πιά καλά να μην έρθη στα Γιάννενα. Μία όμως και μου φανέρωσε την αλήθεια, πές μου τα όλα: Από πότε δουλεύεις μαζί με τους 'Αρβανίτες;

Ο προδότης άνασχηκώς τούς ώμους του.

— Πάει πολύς καιρός από τότε, αποκρίθηκε. Θυμάσαι κάποτε που έλειπα δυο μήνες; Δεν ήμασταν ακόμη αρραβωνιασμένοι, μά αγαπιόμασταν. Σου είχα πη πως θα πήγαينا στη Θεσσαλία για γίδα, μά ήταν ψέμματα. Ο δικητής με είχε στείλει κρυφά στην 'Αθήνα, για να μάθω τι έτοιμάζει ο βασιλιάς 'Οθων με τις ξένες Δυνάμεις. Κι' έπειδή τα κατάφερα καλά, έγινε άνθρωπος της έμπιστοσύνης του...

— Επίασε τα χέρια της Μαρίας και τα έσφιξε στα δικά του.

— Δεν είμαι κανένας τρελλός, της έξήγησε. Βλέπω πιά μακριά απ' τούς άλλους. Καλύτερα νάσαι με τούς δυνατούς, παρά με τούς πτωχούς και πειναμένους, όπως είναι οι δικοί μας. Για τ' όνομα όμως του Θεού, Μαρία! Δεν πρέπει να μάθω κανείς τη δουλειά που κάνω. Γιατί ύπάρχουν πολλοί βλάκες, που θα θελήσουν να με ξεκάνουν. Και τότε...

— Τότε θα σε χάλω! συμπλήρωσε η νέα. 'Από μένα όμως μη φοβάσαι, Γιωργή! 'Εγώ σ' αγαπώ και το ξέρεις. Κι' όταν μία γυναίκα αγαπά αληθινά, θέλει μονάχα το καλό τού αγαπημένου της...

— Εφύγε ο Μαράδος ίκανοποιημένος και ήσυχος κι' η αρχοντοπούλα έστρεψε σ' ένα μικρό θουδό κλάμμα. 'Εκείνη τα συντριμμιά τού έρωτά της την καταστροφή της ψυχής της, το γαυό των έλπίδων της. Ήταν άνθρωπος είχε αγαπήσει σ' όλη της τη ζωή. Κι' αυτός ο άνθρωπος έτυχε να είναι προδότης. Άσυναίσθητα,

— Τότε θα σε χάλω! συμπλήρωσε η νέα. 'Από μένα όμως μη φοβάσαι, Γιωργή! 'Εγώ σ' αγαπώ και το ξέρεις. Κι' όταν μία γυναίκα αγαπά αληθινά, θέλει μονάχα το καλό τού αγαπημένου της...

— Εφύγε ο Μαράδος ίκανοποιημένος και ήσυχος κι' η αρχοντοπούλα έστρεψε σ' ένα μικρό θουδό κλάμμα. 'Εκείνη τα συντριμμιά τού έρωτά της την καταστροφή της ψυχής της, το γαυό των έλπίδων της. Ήταν άνθρωπος είχε αγαπήσει σ' όλη της τη ζωή. Κι' αυτός ο άνθρωπος έτυχε να είναι προδότης. Άσυναίσθητα,

— Εφύγε ο Μαράδος ίκανοποιημένος και ήσυχος κι' η αρχοντοπούλα έστρεψε σ' ένα μικρό θουδό κλάμμα. 'Εκείνη τα συντριμμιά τού έρωτά της την καταστροφή της ψυχής της, το γαυό των έλπίδων της. Ήταν άνθρωπος είχε αγαπήσει σ' όλη της τη ζωή. Κι' αυτός ο άνθρωπος έτυχε να είναι προδότης. Άσυναίσθητα,

— Εφύγε ο Μαράδος ίκανοποιημένος και ήσυχος κι' η αρχοντοπούλα έστρεψε σ' ένα μικρό θουδό κλάμμα. 'Εκείνη τα συντριμμιά τού έρωτά της την καταστροφή της ψυχής της, το γαυό των έλπίδων της. Ήταν άνθρωπος είχε αγαπήσει σ' όλη της τη ζωή. Κι' αυτός ο άνθρωπος έτυχε να είναι προδότης. Άσυναίσθητα,

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

έστρεψε το βλέμμα της στο εικονοστάσι με το άσθεστο καντήλι. 'Η γλυκεία μορφή της Παναγίας, θαρρείς και της χαμογέλουσε με το ύπεροχο χαμόγελό της. Άπότομα γονάτισε κι' έμπλεξε σε προσευχή τα κρινόδαχτυλά της.

— Συγχώρεσέ με, την παρακάλεσε χαμηλόφωνα. Συγχώρεσέ με γι' αυτό που σκέφτομαι να κάνω. Άλλά πρέπει να το κάνω. Η πατρίδα μου κινδυνεύει. Πώς αλλιώς θα τη βοηθήσω, αν δεν τρέξω άμέσως στο Γρίβα, να προλάβω το κακό;

Έκανε το σταυρό της η Μαρία και σηκώθηκε. Ξάφνου πρόσεξε τον πατέρα της να στέκεται στην πόρτα του δωατίου και να την κυττάζει σιωπηλός. 'Επैसे κλαίγοντας στην άγκαλιά του κι' ανάμεσα στα δάκρυά της, τού άφηθηκε αυτά που της είχε πη ο Γιωργής. Την άκουσε ο παπα-Μανώλης τρέμοντας ολοκλήρος κι' όταν εκείνη τελείωσε, την κύτταζε στα μάτια. Την κύτταζε έτσι, σαν να προσπαθούσε να εισχωρήσει στα κατάβρα της ψυχής της.

Και τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις, παιδί μου; τη ρώτησε άγρια. Τι έχεις στο νου σου; 'Η Μαρία σήκωσε τ' άρσίο της κεφάλι.

— Νά πιά στο Θωδωράκη Γρίβα, στο Κοτσιλιό! Απάντησε. Είναι άρρωστος κι' αν δεν προλάβω να τού μηνύω την παγανιά, θα τον πιάσουν ζωντανό οι 'Αρβανίτες. Άδριο, χαράματα, θα κινήσει μεγάλο άσκέρι...

— Άπόψε το χέρι του ο παπα-Μανώλης στο κεφάλι της θυγατέρας του και τη χείδεψε τρυφερά.

— Πήγαινε στο καλό, παιδί μου, της εύχηθηκε. Ο Θεός να στα όψη όλα βελία. Και να της τού στρατηγό, τού Θωδωράκη Γρίβα, πως είμαστε όλοι στο πλευρό του. Περιμένουμε νάρθ' ν' άνίκη τις λαμπάδες, για την 'Ανάστασι...

Φίλησε τον πατέρα της η Μαρία, έσπριξε ένα τσεμπέρι στο κεφάλι και σαν τη σκιά, ξεπόνησε. 'Η νύχτα είχε πέσει άλόγυρα. Τα Γιάννενα, με τη μέγλη, τη σμυμένη τους λίμνη, όνειροπολούσαν κάτω από τ' άνοιξιτικά άστρα.

Διασχιζόταν τ' έπί άπόμερα στενωπόκακα, η τολμηρή Έλληνοπούλα όγληκε γρήγορα απ' την πόλη, χωρίς να της συμβεί κανένα άπρόοπτο. Πήρε τότε το δρόμο για το Κοτσιλιό κι' ύστερα από δυο ώρες έφτασε άπαρατήρητη στο σπίτιάκι τού 'Ασημάκη Μηλιώνη, όπου κληνήρης παρέμενε ο άτρόμητος των 'Ελλήνων άρχηγός. Τό άποτέλεσμα της συναντήσεως εκείνης, της Μαρίας Γκούρας και τού Θωδωράκη Γρίβα όηλαδή, τó άναφέρουμε στην άρχή. 'Η άρχοντοπούλα όχι μόνο προλάβε την καταστροφή, αλλά έσπευσε κιάλως να φέρη και τη δύναμη των Λακιδωτών, που έσπειραν τον πανικό και το θάνατο στους 'Αρβανίτες.

Λίγο προτού άρχισή η μεγάλη εκείνη μάχη, η Μαρία έτυχε να βρεθή μπροστά στο γιού τού οπλαρχηγού Ζήκου, τού Θανάση. Της έδωσε το παλληκάρι το χέρι και της είπε με άπλά και τίμια λόγια:

— Μόλις τώρα σε γνώρισα, Μαρία. Μόλις τώρα αντίκρισα τό χωριό σου μάτια, που παίρνουν τό φως τους από την άγνη και δυνατή ψυχή σου. Έμαθα πως αγαπούσες το Γιωργή Μαράδο, τον άνθρωπο που μάς πρόδωσε. Πάρα πιά όμως δε θα θές μήτε να τον κυττάξεις. Άν λοιπόν η καρδιά σου είναι λεύτερη, θάβ' όλα να γίνης τιμημένο ταίρι μου. Μάρτυς μου ο Θεός, πως λέω την αλήθεια! Άν πής το ναί, άπόψε κιάλως ο στρατηγός θα μάς αλάξει τα δαχτυλίδια...

Δάκρυσε η όμορφη νέα από την άνέλπιστη εύτυχία που τη έβριχε και όψώνοντας το θουρκωμένο της θέλμα, κύτταζε κατάματα τó νεαρό οπλαρχηγό.

— Σ' ευχαριστώ, Θανάση, αποκρίθηκε. Θα ήμουν τρελή να σου πώ τό όχι. Μά σκέφτηκα καλά την άπόφασί σου. Ο Γιωργής ήταν αρραβωνιαστικός μου. Και μία κοπέλλα που χάρη για να πάρη έναν άλλο, δεν είναι φρόνιμη. 'Ετσι λέει τουλάχιστον ο κόσμος...

Ο Θανάσης Ζήκος της έπιασε δειλά τα χέρια.

— Ο κόσμος είναι κακός και λέει ό,τι τού κατεβαίνει, της είπε. 'Εγώ όμως δεν τον λογαριάζω, σε θέλω γυναίκα μου. Άν τό θές κι' εσύ, τότε, δεν έχουμε παρά να ένωθούμε μπροστά στο Θεό και τούς ανθρώπους.

— Άκουσε την άπόφασί τους ο Θωδωράκης Γρίβας και χαμογέλασε.

— Οι λεβέντες πρέπει να παίρνουν λεβέντισες, είπε με ειλικρίνεια. 'Εγώ θα σάς γίνω κομπάρσος και θα σάς περνώ τα στεφάνια. Για πότε με τό καλό;

— Άπόψε κιάλως, καπετάνιε...

— Άπόψε;

— Φτάνει να συμφωνήσ κι' εσύ...

Ο στρατηγός κούνησε συλλογισμένος τó κεφάλι του.

— Θα τ'όκανα μ' όλη μου την καρδιά, απάντησε. Μά η Μαρία πρέπει να γυρίσει στα Γιάννενα. Έκτός που είναι άνάγκη να πάρη την εύχ' του πατέρα της, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ένας κακός προδότης τριγυρίζει λεύτερος εκεί κάτω. Άν δεν τον τιμωρήσουμε έμεις, ποιος ξέρει πόσες μανούλες θα μαυροφορέσει ακόμη.

— Η Μαρία τον κύτταζε με τό καθαρό της θέλμα.

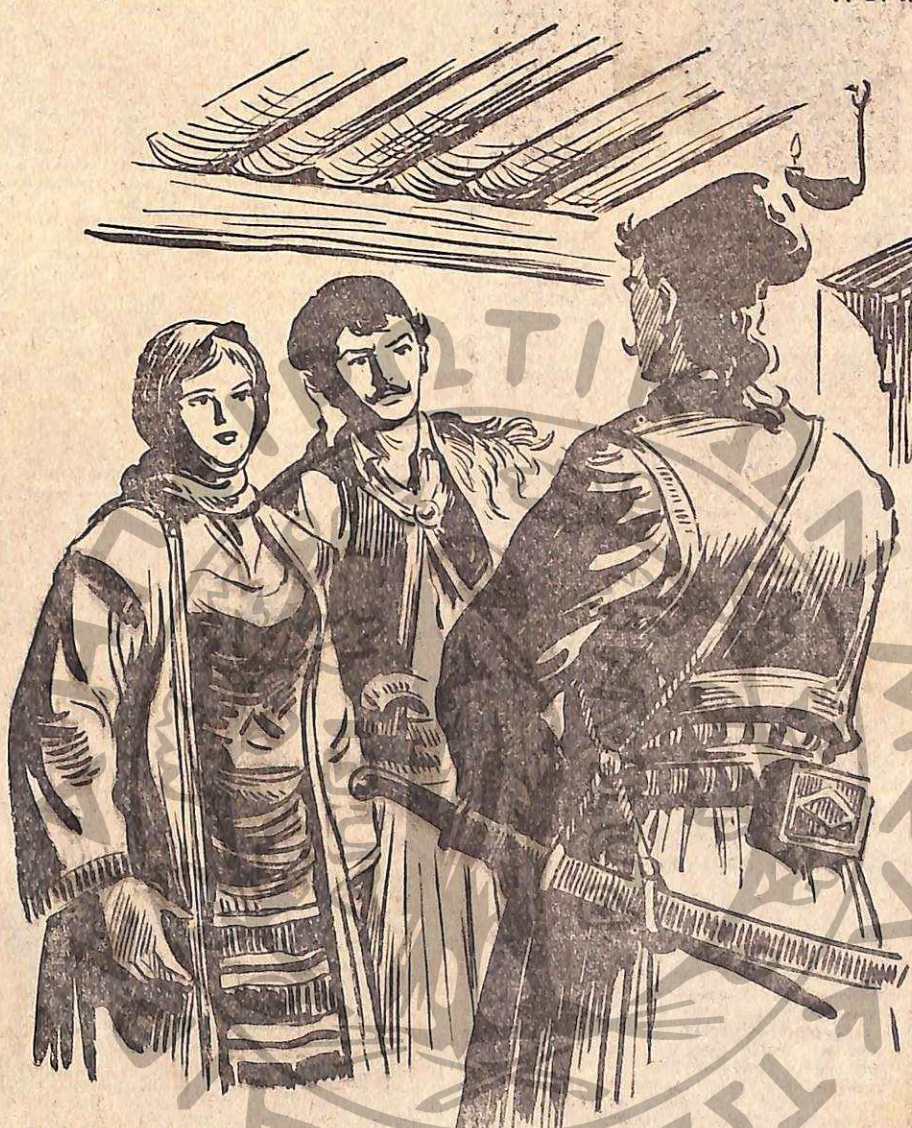
— Και τί θές από μένα, καπετάνιε; τον ρώτησε πρόθυμη. Ό,τι προστάξης, θα τό κάνω μ' όλη μου την καρδιά...

Ο Γρίβας της έξήγησε τότε πως έπρεπε να παρασέρη τον προδότη σε 'επαγινάδι. Νά τον θγάλη δηλαδή με τρόπο από τό Γιάννενα και να τον παραδώσει στα χέρια τού Θανάση Ζήκου, που θα περίμενε σ' ένα ώριμομένο σημείο μαζί με τρία παλληκάρια του.

— Μονάχα εσύ μπορείς να τό καταφέρης αυτό, συμπλήρωσε ο στρατηγός. Μονάχα σε σένα έχει έμπιστοσύνη ο Μαράδος και θα σε πιστέψ'η. Γι' αυτό σε στέλνω εκεί. 'Ισως να κινδυνεύης, παιδί μου, αν ζαφνικά μωρητί τι πιάς να τού κάνης. Όμως υπηρετούμε τό Θεό και την πατρίδα κι' όλα τ' άλλα δεν έχουν σημασία...

— Η Μαρία έβγαλε τό χέρι στο στήθος της. — Κι' αν ακόμη είναι γραστό μου να πεθάνω, δε θα λυπηθώ, απάντησε. Μά δε θα πεθάνω, αν δε σάς παραδώσω πρώτα τον προδότη...

— Εφύγε τρέχοντας η άρχοντοπούλα, χωρίς ν' άποχαιρετήση κανένα. Γιατί φοβήθηκε ζαφνικά μήπως κλάψη από τη συγκίνηση που την έπνιγε.

— Οι λεβέντες πρέπει να παίρνουν λεβέντισες! είπε με ειλικρίνεια ο Θωδωράκης Γρίβας.

Ήταν άποφασισμένη για όλα. Όστόσο όταν γύρισε σπίτι της, άρχισε να αισθάνεται κάποια παράξενη λύπη για τον άνθρωπο, που πριν από λίγο άκούη τον άγαπούσε αληθινά. Μά όταν τον είδε μπροστά της στενωχωμένο για την πανωλεθρία που έπαθαν οι 'Αρβανίτες, όταν της είπε πως δε σούβλιζε με τα ίδια του τα χέρια τό Γρίβα όταν θα τον έπιασαν και τέλος, όταν της έξομολόγησε όμα ό,τι σ'ήτοιμάετο δια να τον προδώσει εναντίον των 'Ελλήνων οπλαρχηγών, η Μαρία δεν κράτησε. Και με τόν τρόπο που μόνο αυτή ήξερε, τον παρέσυρε την ίδια εκείνη νύχτα «έξωθεν της πύλες δια να τον παραδώσει εις τας χείρας τού 'Αθανασίου Ζήκου».

Όταν κατάλαβε ο προδότης την παγίδα, πρ'ό τον έρωξε η άρραβωνιαστική του, ήταν πιά αργά. Τα ύπουλα μάτια του άστραφαν από μίσος και τα χείλη του κιτρίνισαν από τό κακό που έβραζε μέσα του.

— Είσαι μία τιποτένια! της φώναξε. Μία έλεεινή! Μπορεί εγώ να πεθάνω, μά κι' εσύ θα πιάς από μαρτύρι. Γιατί κανένας πιά δε θα γυρίση να κυττάξ'η, μιά που χωρίς τον άρραβωνιαστικό της. 'Ετσι θα μετανιώσης διπλά γι' αυτό που έκανες και θα παρακαλάς να σε καταιπή ή γή, για να κρύψης τη ντροπή σου...

— Η Μαρία ζύγωσε τό Θανάση Ζήκο και τον άγκάλιασε.

— Νά ο λεβέντης μου! είπε κυττάζοντας με περιφρόνηση τó Γιωργή. Σού χάρισε την άγνη μου, νομίζοντας πως τό άξίζεις. Μά εσύ ήσουν ένα σκουλήκι και τίποτα περισσότερο. Τώρα θα κάνω εύτυχισμένο τόν άνθρωπο, που πιάω απ' όλα έχει την πατρίδα!

Ο προδότης χαμήλωσε τό θέλμα του και δεν έαναμίλησε. Ο Γερ. Βόκος, στο βιβλίο του, άναφέρει: Έσα τό τέλος τού Μαραδού: «Ο Γρίβας ήδυνήθη να συλλάβη τόν άρραβωνιστικό εκείνον νεανία —γράφει— και έτιμώρησε αυτόν σκληρώς». Άκριβώς ύστερα από δυο έδομάδες από τό δραματικό αυτό περιστατικό, ο Θανάσης Ζήκος κι' η Μαρία Γκούρα, έκαναν τούς γάμους τους σ' ένα φταχό έρημοκλήρι στα περίγυρα των 'Ιωαννίνων. Ήταν άνοιξη τού 1854.

Γ. Β. Ι.

γ.ατοικό για το γυιό του, αποφάσι-
σε να κάνει αυτή το μεγάλο τόλμη-
μα! Δεν είπε σε κανένα τίποτα—δὲ
θα την αφήναι... Καὶ τὸ ἄλλο πρωί,
κρυφά, φόρεσε τὸ πιὸ χοντρό της
φουστάνι, πήρε τὴ συνταγή, ἔκανε τὸ
σταυρό της κι' ἔφυγε...

Τὸ χιόνι εἶχε σταματήσει. "Ὅλο τὸ βουνὸ δ-
μας ἦταν σκεπασμένο μὲ τὸν πυκνὸ μανδύα του...
Σὲ κάθε βῆμα της, ἡ Κρυστάλλω χωνότανε ὡς τὰ
γόνατα μέσα στὸ μαλακὸ παγωμένο χαλί... Ἐβγα-
ζε μὲ κόπο τὰ πόδια της καὶ προχωροῦσε... Δεν
ὑπῆρχε σημάδι κανένα, πού νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴ διεύθυνσι
τῆς Πλαγιάς. "Ὅλα — δρόμοι, δέντρα, βράχια — εἶχανε χαθῇ
κάτω ἀπὸ τὸ ὁμοιομορφὸ λευκὸ!... Πῶς νὰ προσανατολιστῇ ἡ
φτωχιά... Τραβούσε ἐμπρός, πάντα ἐμπρός! Μέσα στὸ μικρὸ
πεισματάρικο μυαλοῦδάκι της στριφογυρίζανε τὰ λόγια: «Ὁ Με-
λέτης πρέπει νὰ σωθῇ!... Κι' ἡ ἐρωτευμένη καρδουλά της συμ-
πλήρωνε, γεμάτη ὁλοκληρωτικὸ φανατισμὸ: «Ἄν ἦταν νὰ μὴ
σωθῇ ὁ Μελέτης, ἂς χανότανε κι' αὐτή!»

Σιγά-σιγά, ἡ κούρασι βάρυνε ἀπάνω στὸ κορμάκι της... Μὲ
δυσκολία μεγάλῃ κατὰφερε νὰ βγάλῃ τὰ πόδια της ἀπὸ τὴς
τρύπες, πού ἀνοίγε κάθε βῆμα της στὸ χιόνι... Τὰ χέρια της ἦταν
μουδιασμένα, δὲν τάνοιωθε!... Καὶ τὰ ματόκλαδά της βροσάινανε...
Πόσο θάβηκε νὰ κοιμηθῇ! Τί γλυκός, πού θὰ ἦταν ὁ ὕπνος μέσα
στὴν ἀγκαλιά τοῦ χιονιοῦ!... Γλυκός—καὶ παντοτεινός.

"Ἐνα μαῦρο ὑψωματάκι φάνηκε μπροστὰ στὰ κουρασμένα μα-
τάκια της... Ἐνα μικρὸ κομπαναριό, ἕνας σταυρός — μιὰ ἐκκλη-
σοῦλα!

Γεμάτῃ συγκινημένη εὐγνωμοσύνη ἡ Κρυστάλλω ἔκανε τὸ
σταυρό της... Ἀναγνώρισε τὴν ἐκκλησοῦλα: "Ἦταν ὁ Προφήτης
Ἡλίας — λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ πού ζητοῦσε, τὴν Πλαγιά...
Ἐφτασε ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἐσπρώξε, μπήκε... Ἐκεῖ μέσα ἔκανε
πιὸ ζήτη. Γονάτισε μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα κι' εὐχαρίστησε
μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης τὴν "Ἀγνωστὴ Δύναμι πού διεύθυνε τὸ
Σύμπαν καὶ τὴς τύχες τῶν ἀνθρώπων — αὐτὴ τὴ Δύναμι, πού τὴν
εἶχε βοηθήσει νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ...

Ἐκουράστηκε κανένα τέταρτο, συνῆλθε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκ-
κλησοῦλα. "Ἦερε πῶς νὰ προσανατολιστῇ. Σὲ δέκα λεπτὰ ἔμπα-
νε στὴν Πλαγιά. Πῆρε τὸ φάρμακο καὶ θέλησε νὰ ξαναπάσῃ τὸ
δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τότε ἡ τύχη της τὴ βοήθησε γιὰ ἄλλη μιὰ
φορὰ: Ἐκκινούσε ἡ μπουλντόζα, γιὰ ν' ἀνοίξῃ δρόμο πρὸς τὸ
ἀποκλεισμένο Βραχοχώρι. "Ὁ σῶφός τὴν πήρε μαζί του. Κι' ἔτσι,
ἀσφαλισμένη ἡ μικρὴ ἡρώδα, ἔφτασε
ἀπογευματάκι στὸ χωριὸ της!...

"Ὁ Μελέτης σώθηκε! Κι' ὅταν τὰ
χιόνια λυώσανε καὶ τὸ λευκὸ παραμέ-
ρισε γιὰ νὰ ἀφήσῃ νὰ ξεπεταχθῇ ἀπὸ
τὴς ρωγμὲς τοῦ χειμῶνα τὸ πράσινο τῆς
καινούργιας ἀνοιξιάτικης χλόης, τῆς και-
νούργιας ζωῆς, τὰ δύο ἐρωτευμένα παι-
διά, ἡ Κρυστάλλω κι' ὁ Μελέτης ἐνω-
θήκανε γιὰ πάντα μὲ τὰ λουλουδιὰ

Ἡ Κρυστάλλω ἤξερε πῶς
νὰ προσανατολιστῇ...

Ἡ ἡρωίδα

ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Τὸ χιόνι ἦταν αὐτό! Τὸ μι-
κρὸ ὀρεινὸ χωριουδάκι εἶχε
ντυθῇ ἀναγκαστικὰ τὸ βα-
ρὺ κατὰλευκο μανδύα, πού
εἶχε σκεπάσει τὰ σπιτίγια καὶ
τοὺς δρόμους, κι' εἶχε κλείσει
τοὺς ἀνθρώπους μέσα, δίπλα
στὰ καλοσυναιμένα τζάκια, πού
καίγανε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ
πουρνάρια, πεῦκα καὶ ρίζες ἀπὸ ἑλιές.

Μέσα στὸ σπιτάκι τοῦ Ἀνέστη τοῦ Ψαριανοῦ κυριαρχοῦσε ἡ
βαρεῖα ἀτμόσφαιρα τῆς ἀρρώστιας: "Ὁ Μελέτης, ὁ μοναχογιὸς
τοῦ Ψαριανοῦ, ἦταν ἀρρώστος βαρεῖα... Μέρους τῶρα ἔμενε κατὰ-
κοίτος, μὲ τὸν πυρετὸ πού τὸν ἔβηνε, μὲ τὰ μάτια του φλογισμέ-
να... "Ὁ γιὰτρός τοῦ χωριοῦ εἶχε γράψει μερικά γιαιτρικά. Τὸ ἕνα
ἰδίως ἀπὸ αὐτὰ, ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὸ χτύπημα τῆς ἀρρώ-
στιας. Δεν τὸ εἶχε ὅμως τὸ φαρμακεῖο τοῦ χωριοῦ κι' ἦταν ἀνάγκη
νὰ πάῃ κάποιος νὰ τὸ βρῇ στὰ γειτονικά χωριά. Πῶς ὅμως; Τὸ
χιόνι, πού σκέπαζε τὰ δρομάκια καὶ τὰ σπιτίγια ἔξω ἀπὸ τὸ Βρα-
χοχώρι, στρανότανε σὲ πάχος πιὸ πολὺ ἀπὸ ἕνα μέτρο! Τὸ ὀρεινὸ
χωριουδάκι ἦταν ἔτσι ἀπομονωμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα χωριά... Ποίος
νὰ τολμήσῃ νὰ ξεμυτίσῃ;... Τὸ πιὸ κοντινὸ χωριό, ἡ Πλαγιά,
ἀπείχε πιὸ πολὺ ἀπὸ δύο ὥρες μὲ ζῶο... Τώρα, μὲ τὰ πόδια, καὶ
μὲ τὴ χιονοθύελλα, οἱ δύο ὥρες γίνονταν τέσσερις — ἴσως καὶ
πιὸ πολλές! Ποίος νὰ ρισκινῇ νὰ τρέξῃ φοβερὰ περιπέτεια;...
Ἦταν σίγουρη αὐτοκτονία!

Κι' ὅμως, τὸ ἀποφάσισε ὁ πατέρας τοῦ Μελέτη, ὁ Ἀνέστης ὁ
Ψαριανός! Τολμήθηκε καλὰ στὴν κάππα του, φόρεσε ὡς τὰ αὐτὰ
τὸ μάλ्लιν σκούφο του, ἔκρυψε τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ χοντρά
γάντια, τὰ πόδια του μέσα σὲ ἀδιαπέραστες ἀρβύλες, πήρε ἕνα
γερό μπαστοῦνι, ζώπησε ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι στὴ μέση του γιὰ
τοὺς λύκους, καὶ ξεκίνησε. Ἦταν δέκα τὸ πρωί. Κατὰ τὴς δέκα
τὸ βράδυ γύρισε... Ἐπαγισμένος, μὲ τὸ κορμί του κοκκαλωμένο,
μισοπεθαμένος — καὶ χωρὶς τὸ γιαιτρικὸ!

— Ἐχασα τὸ δρόμο... μουρμούρισε, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦ-
σανε. Πλανιόμουν ὅλη τὴ μέρα στὰ χιόνια, χωρὶς νὰ ἔξω πού
πᾶω... Καί, στὴν τύχη, ξαναβρέθηκα ἐδῶ!...

Κι' ὁ Μελέτης ὑπνόνανε στὸν πυρετό... Τί νὰ γίνονταν;... Ποίος
νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸ γιαιτρικὸ πού θὰ τὸν ἔσωζε;...

Τότε, τὸ ἀποφάσισε ἡ Κρυστάλλω! Δεν ἦταν πιὸ πολὺ ἀπὸ
δεκαοχτὼ ἐτῶν. Ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρὴ τὸ Μελέτη κι' οἱ γονεῖς
τοὺς τοὺς εἶχανε πρόβλημα ἀρραβωνιάσει: Καλὸ κορίτσι ἡ Κρυ-
στάλλω, καλὸ παιδί κι' ὁ Μελέτης, πλούσιοι νοικοκυραῖοι κι' ὁ
Ἀνέστης ὁ Ψαριανός, κι' ὁ Νικήτας ὁ Γλάνης, ὁ πατέρας τῆς
Κοπέλλας.

Μόλις ἔμαθε ἡ Κρυστάλλω τὴν ἀρρώστια τοῦ Μελέτη, ἐμμερο-
βραδυάζοντανε στὸ προσκεφάλό του... Κι' ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Ψαρι-
ανός δὲν εἶχε καταφέρει νὰ φτάσῃ στὴν Πλαγιά καὶ νὰ φέρῃ τὸ

δεσμὰ τοῦ γάμου... Εὐτυχισμένη ἡ Κρυστάλλω ἔσφιξε τὸν ἀγα-
πημένο της στὴν ἀγκαλιά της — εὐτυχισμένη καὶ περήφανη,
γιατὶ τῆς ἀνῆκε διπλὰ, ὅφου τὸν εἶχε σώσει μὲ τὸ θαρραλέο
ἔρωτά της!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

"Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει, ὅτι ἐκεῖνοι πού ἀπαντοῦν στὴς δύσκολες
ἐρωτήσεις τῶν ἀμερικανικῶν σταθμῶν τηλεόρασης καὶ κερδίζουν με-
γάλα βραβεῖα σ' αὐτοὺς τοὺς διαγωνισμούς, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ
ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα καὶ νοημοσύνη. Στὴν πραγματικότητά
δὲ, ἡ ἐπιτυχία τους εἶναι ἀπλῶς ζήτημα μνήμης. "Ὅπως βεβαίανον
μὲ οἱ ἐπιστήμονες, πού ἔχουν ἀσχοληθῇ μὲ αὐτὸ τὸ θέμα, ἡ δυνατὴ
μνήμη δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἐξυπνάδα. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τόσο
σ' ἕνα μεγαλοφυῆ, ὅσο καὶ σ' ἕνα βλάκα!

Τὸ χάρισμα αὐτὸ εἶναι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, κληρονομικὸ, ἀλλ'
ὄχι πάντοτε.

"Ἐχει ἐξακριβωθῇ ἄκόμα, ὅτι ἡ μνήμη μας δυναμώνει, ὅταν δεῖχνουμε
ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν.

Θέλετε ν' ἀπομνημονεύσετε ἕνα μακρὸν κατάλογο ἢ μιὰ περικοπὴ βι-
βλίου; Μὴν προσπαθῆτε νὰ ἀποστηθίσετε τὸ κείμενο ὅλο μαζί. Χωρί-
στε τὸ σὲ κομμάτια καὶ μάθετε καλὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ, πρὶν προ-
χωρήσετε στὸ ἐπόμενο.

Ἀκόμα κι' ἡ αἴσθησις τῆς ὁσμῆς μπόρει πολλὲς φορές νὰ βοη-
θῇ τὴ μνήμη μας. Κάποιος Λονδρέζος προσπαθοῦσε τὸν κάκον ἐπὶ
ἀλακτῆρα χρόνια νὰ θυμῇ λεπτομερῶς ἕνα σπουδαῖο γεγονός. Ἐπειτα
πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ταξίδεψε μὲ τὸ «μετρό». Ἐνῶ βρισκόταν,
λοιπόν, μέσα στὸ ὑπόγειο αὐτοῦ τραίνο, τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ δλονάθαρα
στὴ μνήμη ὅλη ἡ σκηνή, πού ἤθελε νὰ θυμῇ!

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τοῦ εἶχε συμβῇ σὲ κάποια ἐργοστάσιο χαρτο-
ποιίας τοῦ Καναδά. Κι' ἡ μυρωδιά τοῦ παρισινικοῦ «μετρό» μοιάζει
πολὺ μὲ τοῦ ὑγροῦ χαρτιοῦ. Αὐτὴ ἡ συσχέτισι ὁσμῶν βοήθησε τὴ
μνήμη τοῦ Λονδρέζου.

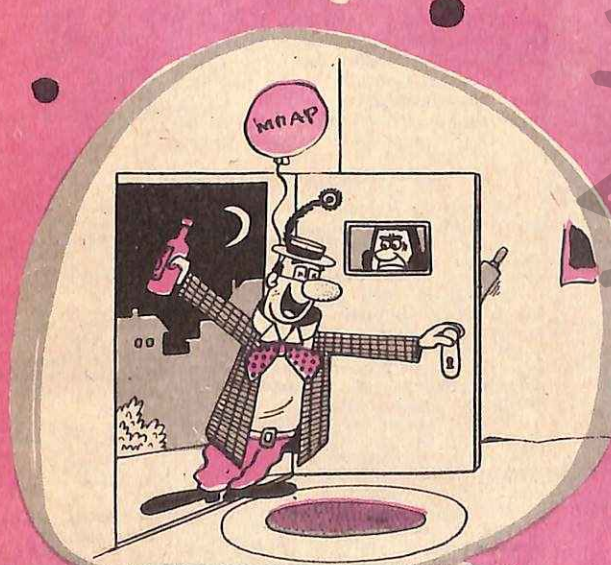
— Δὲ χορεύεις καὶ μὲ
καμμιὰ ἄλλη, χορταίνε
μευ; Πάγωσα κοντὰ σου
ἀπόψε!

— Εὐχαριστοῦμε πολὺ.
Ἐγὼ κι' ὁ Δημητράκης πε-
ράσαμε μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐ-
χάριστη βραδυά!

— Ὁ χορὸς τῆς χαρτοπαίξι-
της λέσχης σου, Γιάννη μου, εἶ-
ναι πολὺ ἀνταρτός!

— Δέξαι σοι ὁ Θεός!... Κοι-
μάται τὸ σιγάχτρο μου!

— Δὲ μου εἶχες πῆ, ὅτι θά-
μενες κι' ἀπόψε στὴ μακὰ σου!

Πώς θα μεταχειρισθίτε τα διάφορα καλλυντικά

- ΕΡΕΤΕ να μακιγάζεστε; Μή βιαστήτε ν' απαντήσετε «ναί».
- Είναι βέβαιο ότι, όση πείρα κι' αν έχετε στο μακιγιάζ, οι παρακάτω συμβουλές θα πλουτίσουν τις γνώσεις σας και θα συντελέσουν στην ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία σας.

Βασικός κανόνας είναι να καθαρίσετε πρώτα τελείως το δέρμα σας. Χρησιμοποιείτε ύστερα μία τονωτική ή στυπτική λοσιόν, που θα τ' απαλλάξει από κάθε ίχνος λιπαρότητας, κι' έπειτα ακολουθείτε τις έξης συγκεκριμένες οδηγίες.

Το φόν-ντε-τέν

Αν μεταχειρίζεστε υγρό φόν-ντε-τέν, κουνάτε καλά τη μπιτόνια του για ν' ανακατευτεί, κι' έπειτα βάζετε με το μεσαίο δαχτύλο σας λίγο απ' αυτό πάνω στο μέτωπό σας, στη μύτη σας, στα μάγουλα και στο πηγούνι, όπως δείχνουν οι κουκίδες στην εικόνα 1. Ύστερα τ' απλώνετε ομοιόμορφα με τις άκρες των δακτύλων σας κατά πλάτος του μετώπου, προς τα κάτω στη μύτη, προς τα πάνω και έξω στα μάγουλα και κατά πλάτος του πηγουνιού. Τά βέλη της εικ. 1 σας καθοδηγούν σχετικά.

Μή ξεχάσετε το χώρο πίσω από τ' αυτιά κι' από τη γραμμή του σαγονιού. Φροντίστε να φτάσει το φόν-ντε-τέν ως την αρχή των μαλλιών σας.

Σε περίπτωση που προτιμάτε το στερεό φόν-ντε-τέν (κομπάκ), τ' βάζετε καλύτερα μ' ένα υγρό σφουγγαράκι, έτσι ώστε να σχηματίσει ένα πολύ λεπτό στρώμα. Όσο λιγότερο βάζετε, τόσο πιο πολλή ώρα θα κρατήσει. Για να επιτύχετε μία ομοιόμορφη επιφάνεια, μη ξεναπεράσετε ποτέ δύο φορές το σφουγγαράκι απ' το ίδιο μέρος.

Το ρουζ

Όταν είναι υγρό ή σε κρέμα, χρησιμοποιείται πάνω απ' το φόν-ντε-τέν και κάτω απ' την πούντρα. Το ρουζ σε σκόνη όμως πηγαίνει μετά την πούντρα.

Τα χλωμά δερμάτα χρειάζονται ζωρύτερες αποχρώσεις του ρουζ, κυρίως δε υγρό ή κρέμα, γιατί η σκόνη δε χρωματίζει αρκετά (σε ώριμα έπειτα από λίγο). Το ρουζ σε σκόνη είναι κατάλληλο για τα πρόσωπα εκείνα που κοκκινίζουν μόνο τους έπειτα από λίγο σ' ένα ζεστό δωμάτιο και συνεπώς χρειάζονται μονάχα λίγο ρουζ στην αρχή.

Για να βοηθήτε που ακριβώς θα βάζετε το ρουζ, σταθείτε μπροστά στον καθρέφτη σας και χαμογέλαστε. Το ψηλότερο σημείο των μάγουλων σας είναι αυτό όπου πρέπει να πάει το ρουζ (εικόνα 2).

Τα παχουλά μάγουλα φαίνονται πιο άδύνατα, αν βάζετε το ρουζ κάτω απ' το κόκκαλο του μάγουλου, σε σχήμα μίας τριγωνικής σφήνας με τη μύτη της προς τα κάτω. Φυσικά, θα τ' απλώσετε ολόγυρα, ώστε να «σβύνη» όμαλά.

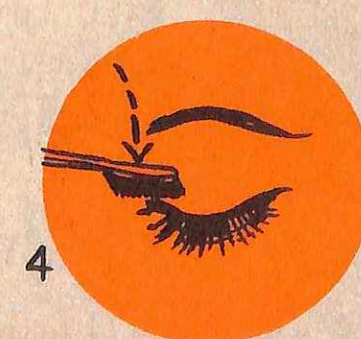
Το κραγιόνι των βλεφάρων

Μία μέθοδος χρησιμοποίησής του είναι να τραβήξετε μία γραμμή χρωματιστή κατά πλάτος του άνω βλεφάρου, πολύ κοντά στις ρίζες των βλεφαρίδων, γυρίζοντάς την προς τα πάνω στις έξωτερικές γωνίες. Μεταχειρίζεστε γι' αυτό το σκοπό ένα λεπτό και καθαρό πινέλο.

Άλλος τρόπος είναι να βάζετε με το κραγιόνι το άνω βλεφάρο, «σβύνοντάς» το προς τα έξω και πάνω απ' την έξωτερική γωνία του ματιού. Αυτό πετυχαίνει καλύτερα, αν κρατάτε συγχρόνως τεταμένο με το άλλο χέρι σας το δέρμα του βλεφάρου (εικόνα 3).

Όταν πουντράρετε το πρόσωπό σας, βάλτε ελαφρά με το δαχτύλο σας λίγη πούντρα στα βλεφάρια σας, για να «στερεώση» το κραγιόνι. Ύστερα μπορείτε να προσθέσετε κι' άλλη σκιά με το κραγιόνι, αν δε σας φαίνεται αρκετή.

Αν όμως μεταχειρίζεστε κραγιόνια με «μεταλλικά» χρώματα, μη βάζετε ποτέ πούντρα από πάνω, αλλά σκουπίστε τα ελαφρά μ' ένα λεπτό τσιγαρόχαρτο.

Χρησιμοποιήστε την μπόλικά, χωρίς οικονομία. Πουντράρετε ολόκληρο το πρόσωπο και το λαιμό σας, με σταθερές κινήσεις του πινέλου, προς τα πάνω και προς τα κάτω, αλλά χωρίς τρίψιμο. Αφαιρείτε ύστερα το πλεόνασμα μ' ένα ειδικό μαλακό βουρτσάκι. Μ' αυτή τη μέθοδο, το πρόσωπό σας μένει λείο και «μπατ».

Αφαιρείτε προσεκτικά κάθε ίχνος πούντρας απ' τα φρύδια και τα τσίνορα σας, με το βουρτσάκι που χρησιμοποιείτε για το ρίμμελ (στεγνό, φυσικά).

Το μελύει για τα φρύδια

Πρέπει νάναι καλά ξυμένο, μυτερό. Περνάτε μ' αυτό ελαφρά τις τρίχες, κατά την κατεύθυνσή τους, προσέχοντας να μη βάζετε το δέρμα από κάτω.

Αν τα φρύδια σας βρίσκονται χαμηλά, σε μικρή απόσταση απ' το μάτι σας, βάζετε μόνο το άνω μέρος τους, ώστε να φαίνονται ψηλότερα. Αν είναι κοντά, τα μακραινείτε με ελαφρές μολυβίδες απ' την άκρη τους προς τα έξω.

Το ρίμμελ

Το βάζετε μ' ένα καθαρό βουρτσάκι, σε μικρή ποσότητα. Είναι προτιμότερο να βάζετε δυο λεπτά στρώματα, παρά ένα παχύ.

Περνάτε πρώτα με το βουρτσάκι το άνω μέρος των τριχών, από τις ρίζες προς την άκρη (εικόνα 4). Ύστερα, κυττάζοντας προς τα πάνω, περνάτε το κάτω μέρος των τριχών, αυτό δηλαδή που βίσκεται προς το μάτι.

Βάζετε περισσότερο ρίμμελ στις έξωτερικές γωνίες των ματιών.

Συνήθως βάζετε ρίμμελ στο άνω βλεφάρο. Αν όμως τα κάτω τσίνορα είναι πολύ άνοιχτόχρωμα, χρειάζονται κι' αυτά λίγο, ένα ελαφρότατο στρώμα.

Μπορείτε να μακρύνετε το άνω βλεφάρο μ' ένα μαλακό και λίγο βρεγμένο μολύβι των φρυδιών, ή μ' ένα λεπτότατο πινελάκι αλειμμένο με ρίμμελ (ο δεύτερος δίνει τρόπος απαιτεί μεγάλη επιτηδειότητα).

Ποτέ μη μακρύνετε το κάτω βλεφάρο, γιατί θα φανή μικρότερο το μάτι σας.

Το κραγιόνι των χειλιών

Αποτελεί την τελευταία φάσι του μακιγιάζ.

Τα χείλια πρέπει νάναι έντελώς στεγνά και καθαρισμένα τελείως από κάθε προηγούμενο υπόλειμμα κραγιονιού.

Ο καλύτερος τρόπος βαφίματος των χειλιών είναι μ' ένα πινελάκι. Χρειάζεται λίγο περισσότερη ώρα, αλλά τα σκεπάζει πιο καλά και τους δίνει κανονικότερο σχήμα.

Αλείφετε το πινελάκι απ' το πλάι του κραγιονιού, ώστε να μη χαλάσει η άκρη του. Ζωγραφίζετε πρώτα την περιφέρεια των χειλιών, από τις γωνίες προς το κέντρο, κι' ύστερα γεμίζετε το έσωτερικό αυτής της γραμμής που σχεδιάσατε.

Αν δε μεταχειρισθήτε πινέλλο, βάζετε απ' ευθείας με το κραγιόνι το άνω χείλος σας απ' τις γωνίες προς το κέντρο.

Στο κάτω, αρχίζετε απ' τη μία γωνία, προχωρείτε προς το κέντρο, σταιματίζετε και αλείφετε περιστροφικά με το κραγιόνι. Επαναλαμβάνετε το ίδιο απ' την άλλη πλευρά.

Τέλος, σφίγγετε ανάμεσα στα χείλια σας ένα τσιγαρόχαρτο, για να πάρετε το πλεόνασμα του κραγιονιού.

ΒΡΕΓΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Αν είναι βρεγμένα τα παπούτσια σας, όταν τα βγάξετε το βράδυ, παραγγέψτε τα μ' εφημερίδες, που θ' απορροφήσουν την υγρασία. Σκουπίστε τα μόνο ελαφρώς. Θα τα λουστράρετε την άλλη μέρα, όταν στεγνώσουν.

Αν είναι πολύ λασπωμένα, τα περνάτε πρώτα μ' ένα βρεγμένο κουρέλι και τ' αλείφετε με στεγνωτικό ένα λεπτό. Ύστερα τ' αλείφετε με λίγο βερνίκι—δχι πολύ, γιατί δε γυαλίζουν εύκολα. Τα βουρτσίζετε καλά, προσέχοντας να μη μεταχειρισθήτε για χρωματιστά παπούτσια μία βουρτσα χρησιμοποίημένη ήδη για μαύρα.

Τα λουστρίνια τα σκουπίζετε με στεγνό πανί—ή ελαφρά βρεγμένο, όταν είναι πολύ λερωμένα—και τα λουστράρετε με άσπρο βερνίκι. Μπορείτε επίσης να τα πλύνετε με γάλα κι' αφού στεγνώσουν να τα γυαλίσετε μ' ένα βελούδο.

Στα χρωματιστά παπούτσια, σχηματίζονται με τη χρήση σκούβις λεκέδες. Για να τα καθαρίσετε, τα τρίβετε με βενζίνη, μ' ένα πανί που το αλλάζετε όσο λερωίνεται. Αν έχουν λεκέδες από λάδια, τ' σκεπάζετε με τάλκ και τ' αφίνετε μία νύχτα.

Σε δόνες, παιδί μου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φλώρα, πριν από τα Χριστούγεννα, αρραβωνιάστηκε στην 'Ιταλία με τον βασιλιά του 'Ιταλό κόμητα Ούγκο Βιτοριό, που ήταν τρελά ερωτευμένος μαζί της. Στους δικούς της και παλιν δεν έστελλε χρήματα, αλλά τους ανήγγειλε ότι θα παντρευόταν στην Πάοχα και ότι θα έρχόταν στην 'Αθήνα στην αρχή του καλοκαιριού. Στο μεταξύ, η Φροσούλα είχε ένα κρυφό ειδύλλιο με το Νώντα Νέλο. Από την Πρωτομαγιά και πέρα όμως, ο αγαπημένος άρχισε να πηγαίνει τακτικά στο σπίτι της. Κι' εκεί τον συνάντησε ένα βράδυ η Φλώρα, που παρουσιάστηκε ξαφνικά με τον άντρα της. Την άλλη ημέρα η Φλώρα έζησε στην 'Ελένη και στην αδελφούλα της ότι ζούσε ο' ένα παλάτι στην Ρώμη κι' ότι ο άντρας της τη λάτρευε, αλλά και ότι ήταν ικανός να τη σκοτώσει από τη ζήλεια του...

11ον — Ένα μαν... — Κι' είχε κιόλας την ευκαιρία να σου κάνει σκληρή ζηλοτυπία... — Δυο σκληρές ζηλοτυπίας, αγαπητή μου! Τη μία φορά φαντάστηκε πως με φίλησε ο μαέστρος ερωτικής... — Σε φίλησε ο μαέστρος; — Ναι. Έντελώς άδω, συναδελφικά, άπάνω στον ένθουσιασμό του. Ο Ούγκο έγινε έξω φρενών. Είδα κι' επαθα να τον πείσω, ότι δε συνέβαινε τίποτα. — Την άλλη φορά; — Την άλλη φορά ήταν σε μία δεξίωση. Είχα κουραστεί με το χορό, κι' είχα καθίσει στον κήπο... Σίγη έπαυλι μας, στο 'Ιταλί. Εκεί ήρθε και κάθισε κοντά μου κάποιος... νεαρός. Για κακή τύχη, μάς είδε ο Ούγκο. Και πάλι ξέσπασε! Αφού... Σταμάτησε. — Αφού; ρώτησε η Φρόσω με περιέργεια. — Νά, αφού και χτες το βράδυ ήταν έτοιμος να μου κάνει σκληρή ζηλοτυπία... — Με ποιόν; Είδες κανένα χτες το βράδυ; ρώτησε άδω η Φροσούλα. — Δεν είδα το Νώντα... — Η καρδιά της μήνης σταμάτησε. — Ζήλεψε το Νώντα;... — Μα είναι τρελλάσι! Τι σου λέω; Ναι, ζήλεψε το Νώντα!... — Δεν πιστεύω να σέ φίλησε ο Νώντας... — Τι λές, παιδί μου... Μιλούσαμε, τίποτ' άλλο! Του φάνηκε όμως, λέει, ότι έρχινα ερωτικές ματιές στο Νώντα... — Και θυμάσε; — Χμ... έτοιμος ήταν!... Έγώ όμως τρέψα στο άσπιο και ήσυχασα... Αλήθεια, πως βρέθηκε έδω ο Νώντας; Πιάσατε φίλεις; — Σ' άλλη περίστασι, η Φροσούλα θ' άνοιγε την καρδιά της στην αδελφή της. — Η πείρα, όμως, το πικρό παρελθόν, την έμαθε να είναι επιφυλακτική. — Ναι, έλεπε, όσο πιο διάφορα μπορούσε. Δηλαδή τον συνάντησα μία μέρα τυχαία... Κι' ήρθε κι' η 'Ισμήνη... Το ξέρεις, ότι παντρεύτηκε η 'Ισμήνη; Έχει και παιδί! — Εκκρόστηκε στα γέλια η μεγάλη. — Νά τα μας! Αυτό ακριβώς ήταν το ιδανικό της! Νά παντρευτεί και να κάνει παιδί, σά γυναίκα! — Τόσο γελοίο βρίσκεις το ιδανικό μιάς γυναίκας ν' άποχτήσει παιδί; — Άσε με, μαννά, να ζήσης! Το ιδανικό μου είναι να μιλάω ο κόσμος για μένα!... — Δέ θα τόν ξαναδώμε τον Ούγκο;... — Πώς! Θά μείνουμε δεκαπέντε μέρες έδω. Τόσες μέρες έχω άδεια. Άφριο θά φάμε στο Φάληρο. Φρόσω, σέ καλεί κι' έμένα ο Ούγκο... — Κι' έμένα; Τι θά φορέσω;... — Κυττάξε μη με ντροπιάσης. — Έγώ δεν έχω τουαλέτες. — Άχ, αναστάναζε η Φλώρα. Είναι φρίκη με σάς! Τέλος πάντων, δεν κατορθώνετε ποτέ σας νάχετε κάτι! — Φλώρα, σκέψου πόσο άδικο μιλάς... — Άς είναι. Νά σου άγοράσω, λοιπόν, μία τουαλέτα. Έτσι κι' αλλιώς ο Ούγκο ήθελε να σου κάνει ένα δώρο! Άφριο έλα το πρωί να πάμε μαζί στα μαγαζιά. Το βράδυ πρέπει να είσαι έμφανίσμη. — Φλώρα, παρακάλεσε η μαννά... Το ξέρω πως σ' ένοχλεί, όταν σου μιλά γι' αυτό το

ζήτημα. Άλλά είναι ανάγκη. Η Φρόσω είναι πολύ άδύνατη, τη βλέπεις.

— Καλύτερα. Τι θά θέλει τα πάχεια;

— Είναι και το στήθος της άδύνατο. Έχει πολλή δουλειά με το δίπλωμα της. Θάπρεπε να μάς δώσης ένα ποσό, να μπορούμε τουλάχιστον να τραφούμε καλά αυτό τον καιρό.

— Μαμά, την έκοψε η Φλώρα, βγάλε το από το μυαλό σου. Τη ζητιανιά δεν την άνεχομαι! Θά της χάρισω το όφρεμα. Φτάνει!... Τά μάγουλα της μάννας κοκκίνισαν. Κι' η Φρόσω άναψε.

— Μαμά, φώναξε το ξέρεις, ότι με πληγώνει, όταν ζητάς λεφτά της Φλώρας! — Ναι, το ξέρω. Λάθος μου... Δέ θά ξαναμιλήσουμε γι' αυτό... — Ποτέ δίνεις διπλωματικές;... ρώτησε η Φλώρα.

— Στις δέκα 'Ιουλιού...

— Κρίμα, δέ θέμασε έδω. Θά σου γράψω όμως πως θά μπορούσε νάβης στην 'Ιταλία.

— Θά τη βοηθήσης τουλάχιστο να σπουδάση έξω;... ρώτησε η μαννά.

— Θά πάρη, έλεπε, ύποτροφία. Έγώ, φυσικά, θά την άδηγώ...

— Άφήστε να πάρω πρώτα το δίπλωμα, έκοψε την κουβέντα η μικρή.

— Η Φλώρα σηκώθηκε.

— Φαίγεις κιόλας; ρώτησε η μαννά.

— Ναι. Έχω ραντεβού στις δώδεκα με τον Ούγκο... Λοιπόν, Φρόσω, άφριο το πρωί, σέ περιμένω στο Σύνταγμα.

— Ευχαριστώ, άποκρίθηκε ξερά η μικρή.

Το δείπνο

Ντυμένη με τη ρόδινη τουαλέτα της, στάθηκε η Φροσούλα μπροστά στον καθρέφτη. Η μητέρα της πίσω της την καμάρωνε. — Είσαι σαν τριανταφυλλάκι, Φρόσω. Δέ μπορείς να φαντασθής πόσο σου παει. — Και πόσο μου χρειάζοταν μία τουαλέτα!...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Σιγουριά

Στην εποχή μας τη φτηνή, που βερεσέ σε τρώει το χώμα ριγν μιάς φέρωναν άπληνη κι' οι ευλάνθρακες ακόμα... Διότι σουτηματικώς τον κόσμο δλητηριάζουν και χωρικούς θμαδικώς κάτω στο δαπέδο σωριάζουν...

Το ξυλοκάροδον, που λές, για τα καλά έχει φουντώσει κι' έχει οίκογένεσις πολλές και γειτονίσις άναστασις... Κι' όμως παρ' ότι απειλεί νένους και νέους και κοπέλλες βλέπεις κοσμική άφελή να συζητά για «πατρινέλλες».

Θυλούς παλπούς άναμωσά γύρω από φρουρά και κάστρο κι' όλο φουντώνει και φυσά την καρδονισία του θερμάστρα... Σε μαγκαλάδα φουντωτή όλο τα κότσια του θερμαίνει και δεν το νοιώθει (πως αυτή «κινδυνεύει άνατος» (σημαίνει...)

Τέτοιες θερμάνσεις (συνεπώς, τις βλαστίζω και (τις οικείρει όποιος το ρίχνει ά- (ελλιπώς στο ρετιναίο το (ποτήρι... Γιατί με τα πολλά (κρασία ήουχο έχει το κε- (φάι, πως θ' άπολαύση (ζεστασιά και δέ θά πάη από (...μαγκαλί!

Είδα αυτή τη Λάμη, ο Ούγκο μέσα στον καθρέφτη και στράφηκε άπτόμα. Τη βόηκε γερμένη πίσω στα μαζιάρια, με τα μάτια μισκλειστά, με το στόμα μισανοιχτό σε μία έκφρασι ερωτική και νοσταλγική μαζί.

— Τι λές; ρώτησε άπτόμα. — Η Φλώρα ξεκαθίστηνε στα γέλια. — Κάτι για τα παιδικά μας κατορθώματα, άποκρίθηκε.

Ο Ούγκο πάτησε το γκάζι και φάνηκε δυσχερής.

Γύρισε η Φρόσω με τρόπο στην αδελφή της και της έκανε νόημα με τα μάτια να προσένη.

Αυτή της έριξε με άγρια ματιά και σά να έλεγε να δειή πως δέ ποδόν τον άντρα της, άκούμπησε το χέρι της με οίκοιότητα στα γόνατα του Νώντα.

Ούγκο, φώναξε, θέλεις να σου διηγηθώ με μιά φάσα που κάναμε κάποτε; Κι' άρχισε να του διηγείται μία εύθυμη παιδική ιστορία. Κάθε τόσο, καθώς γελούσε, έφερνε άπάνω στο Νώντα άμικλιστα τάχα,

ΜΙΛΟΣ ΓΙΟΜΑΡΗΣ

— Ναι, κορούλα μου! Ναι... Άν ήθελε η Φλώρα, θά σέ είχε βασίλισσα κι' έμένα!...

Της συγύρισε τα μαλλιά, τη φίλησε και την ξεπροβόδισε ως την πόρτα. Άπάνω από την πολυτελή της τουαλέτα, η Φροσούλα φορούσε μία φτηνή ζακεττούλα, που άποτέλούσε αντίθεσι με το βαρύτιμο ρούχο.

Έφθασε στο Σύνταγμα, όπου είχαν ραντεβού, κι' είδε από μακριά την κούρσα σταματημένη.

Η Φλώρα πρόβαλε το κεφάλι της.

— Έδω, Φρόσω...

Προχώρησε αυτή πρόσχαρη, καλησπέρισε. Παραξενεύτηκε όμως που δεν ξεκινούσε άμέσως το άμάξι.

— Τι περιμένουμε; ρώτησε.

— Κάποιον καλεσμένο της Φλώρας, άπκρίθηκε ο Ούγκο.

— Ναι, έκανε αυτή παιχνιδιάρικα. Δέ στο είπα, Φρόσω; Κάλεσα και τον Νώντα άπως να φάμε μαζί!...

— Τι λές;... ρώτησε ο Ούγκο.

— Της λέω για τον παιδικό μου φίλο!...

— Ναι, έχουμε και τον παιδικό φίλο!... πε ο Ούγκο, με μιά έκφρασι, που δεν άρεσε διόλου της Φροσούλας.

Μά κι' η δική της η καρδιά, σά να είχε παγώσει. Δεν πρόφθασε όμως να σκεφθ' τίποτα παραπάνω. Ο Νώντας Νέλος έφθασε λαχανιασμένος.

— Με συγχωρείτε!... φώναξε. Με συγχωρείτε, που άργησα...

Περάστε! έλεπε ο Ούγκο με κάποια άνηγομονησία και κάποια ψυχρότητα στη φωνή του.

Κάθισαν στις πίσω θέσεις, η Φλώρα με το Νώντα και μπρός, δίπλα στον Ούγκο, η Φρόσω. Έτσι τ' άκανόνισε η Φλώρα. Τ' άμάξι ξεκίνησε άλοταχώς.

Ο Ούγκο πέταξε δυο-τρείς κουβέντες, εύγενικά, στη μικρή του κοινιάδα.

Αυτή άπαντούσε κουσά-στράδα, έσο μπορούσε 'Ιταλικά. Δεν είχε όμως το νου της να προσέη. Έκείνο που την άπασχολούσε, ήταν ν' άρπάξη τ' αυτή της τις κουβέντες του Νώντα και της Φλώρας. Άπορούσε τί είχαν να πουν. Μιλούσαν, μιλούσαν διαρκώς, από τη στιγμή που ξεκίνησαν...

Την ίδια προσηή φαίνεται, έδινε κι' ο Ούγκο στην κουβέντα. Άν και δε μπορούσε να καταλάβη λέξι, έπειδή συζητούσαν έλληνικά, φανόταν ότι προσπαθούσε κάτι ν' άρπάξη από την έκφρασι τους, από τον τόνο της φωνής τους.

Κι' η έκφρασι κι' ο τόνος ήταν αρκετά για να κεντρίσουν τη ζήλεια του.

Τι έλεγαν; Τίποτε άπουδαίο. Η Φλώρα του διηγείτο για τα θαύματα της Ρώμης και για τα μεγαλεία της. Τάλεσε όμως μ' ένα ύφος ξεληγμένο και με ματιές που άφηναν πολλά ύπονοουμενα. Κάποια στιγμή, αναστέναζε.

— Άχ, Νώντα... Βλέπεις πως τ' άφώνει καμιά φορά τα πράγματα η ζωή!...

— Τόν έναν άπάνω και τόν άλλο κάτω... άποκρίθηκε ο νέος.

— Δέ βαρύνει! Πολλές φορές όσο φαίνονται άπάνω, είναι πιο δυστυχισμένοι από τους κάτω. Το πέν σ' αυτό τον κόσμο, είναι η άγάπη... Ο Έρωτας!...

Τα μάτια της άστράψαν, σά διαμάντια στο μισοσκόταδο.

Είδα αυτή τη Λάμη, ο Ούγκο μέσα στον καθρέφτη και στράφηκε άπτόμα. Τη βόηκε γερμένη πίσω στα μαζιάρια, με τα μάτια μισκλειστά, με το στόμα μισανοιχτό σε μία έκφρασι ερωτική και νοσταλγική μαζί.

— Τι λές; ρώτησε άπτόμα. — Η Φλώρα ξεκαθίστηνε στα γέλια.

— Κάτι για τα παιδικά μας κατορθώματα, άποκρίθηκε.

Ο Ούγκο πάτησε το γκάζι και φάνηκε δυσχερής.

Γύρισε η Φρόσω με τρόπο στην αδελφή της και της έκανε νόημα με τα μάτια να προσένη.

Αυτή της έριξε με άγρια ματιά και σά να έλεγε να δειή πως δέ ποδόν τον άντρα της, άκούμπησε το χέρι της με οίκοιότητα στα γόνατα του Νώντα.

Ούγκο, φώναξε, θέλεις να σου διηγηθώ με μιά φάσα που κάναμε κάποτε; Κι' άρχισε να του διηγείται μία εύθυμη παιδική ιστορία. Κάθε τόσο, καθώς γελούσε, έφερνε άπάνω στο Νώντα άμικλιστα τάχα,

Κάποια στιγμή, βρέθηκε σχεδόν στην άγκαλιά του.

Η Φρόσω αισθανόταν τα χέρια της να μουδιάζουν και την καρδιά της να χτυπάει τρελλά. Άντασαν με αφάνταστη άνακομφισί όταν σταμάτησε επί τέλους το άμειβο.

Το κέντρο, όπου πήγαν να φάνε, ήταν πολυτελές, αλλά δεν είχε πολύ κόσμο. Κάθισαν σε μία γωνιά, και τα γκαρσόνια σκοτώθηκαν να τους περιποιηθούν. Ο Ούγκο παράγγειλε τα καλύτερα πράγματα κι' η κουδέντα άρχισε άμέσως εύθυμα. Η Φλώρα είχε εξαιρετική διάθεση. "Όλο εύρισκε κάποιο παιδικό ανέκδοτο να διηγηθώ και σ' όλα έπαιζε ρόλο ο Νώντας. "Αν την άκουγε κανείς θα είχε την εντύπωση πως τα παιδικά της χρόνια τα είχε περάσει αχώριστη με το Νώντα!

Κάποια στιγμή ήρθε και μία άλλη νεανική συντροφιά. Σε λίγο έβαλαν ένα δίσκο στο γραμμόφωνο.

— Τί ώραία εμπνευσί! φώναξε η Φλώρα. "Έλα, Ούγκο. Θέλω να χορεύω!

Σηκώθηκε πρόθυμα αυτός. Κι' ο Νώντας σήκωσε τη Φρόσω.

— Τί έχεις; τη ρώτησε. Δέ μου φαίνεται νάχης και πολλή δάσος απόψε.

— Δεν έχω...

— Γιατί;

Δεν τού άποκρίθηκε. Μετά λίγη ώρα, τόν ρώτησε. Έτσι έλαφρά:

— Πώς σου φάνηκε η Φλώρα;

— Είναι υπέροχη; άποκρίθηκε ο νέος, χωρίς δισταγμό.

— Άλλάξε πολύ...

— Πάντα ήταν γοητευτική. Τώρα όμως τί να σου πώ, Φρόσω, είναι μία σπανία γυναίκα.

Δέ φαινόταν να της κρατάει κάποια για την περιφρόνηση που τού είχε δείξει άλλοτε.

— Είναι πολύ τυχερή η Φλώρα...

— Τυχερή; Αυτός είναι τυχερός!

— Κι' αυτός άξίζει.

Ο Νώντας έκανε μία κίνηση περιφρονητική.

— Τους τίτλους και τα λεφτά τα κληρονόμησε... Ένώ η Φλώρα, με την άξία της και την όμορφιά της, έχει μία εξαιρετική προσωπικότητα...

— Πρέπει όμως να προσέχει, πέταξε η μικρή. Φαίνεται πως τη ζηλεύει αφάνταστα!

Είδε κάποια σύσπαση στο πρόσωπό του.

— Ναί;... Δέ μου κάνει εντύπωση. Και ποιάς δέ θα ήθελε μία τέτοια γυναίκα;...

— Η ζήλεια τού Ούγκο είναι παθολογική, μάς έλεγε η Φλώρα. Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή...

Ο Νώντας έσφιξε τα χείλη του πεισματικά.

— Να σου πώ, Φρόσω δέ έχει δικιο. "Ένας άντρας που παντρεύτηκε μία τέτοια γυναίκα, δέν πρέπει νάχη την άξίωση να την έχει μονοπόλιο!...

Πώς; άπόρησε η κοπελίτσα, γουρλώνοντας τα μάτια της. Πρέπει να τη μοιάζεται με άλλους;...

— Είναι τολημρό νάχη κανείς αυτή την άξίωση. "Όχι να τη μοιάζεται, άκριβώς.

Άλλά να επιτρέπη στους άλλους να χαιρώνται κι' αυτοί κάτι από τη γοητεία της.

— Έσύ, Νώντας, άν ξηπαίρνες μία γυναίκα διάσημη, θα τόκανες αυτό;

— Με φέρνεις σε δύσκολη θέσι. Φροσούλα. Δέν ξέρω τί θάκανα. "Ίσως κι' έγω να παρίσταναν τόν "Οθέλλο. Τώρα όμως, ψυχραίμα, λέω πως δέν είναι σωστό...

» Η Φλώρα είναι σαν ένα εξάσιον λουλουδι... Δέ μπορείς να τό κλείσης στη σέρρα και να τό χαιρείσαι έγωιστικά.

Ο κορς τέλειωσε. Κάθισε η Φροσούλα με σφιγμένη καρδιά. Δέν της είχε πη ούτε μία λέξι έρωτική, ούτε μία λέξι τρυφερή. Δέν της είχε ρίξει ούτε μία έκφραστική ματιά, δέν της είχε σφίξει τη μέση της. "Όλη τού η προσοχή στρεφόταν στη Φλώρα. Κάθε τόσο, ένόσω χόρευαν, προσπαθούσε να τη δει.

Κάθισαν κι' ο Ούγκο με τη γυναίκα του. Η Φλώρα ήταν κοκκίνη, ξαναμμένη.

— Χορεύεις σά σολφίδα, της είπε ο άντρας της ευγενικά.

— Ευχαριστώ γέλασε αυτή. "Έσύ τό λές. Τό λένε κι' οι άλλοι καθολλήριοι; Τώρα θα χορεύω με το Νώντα. Χόρεψε κι' έσύ με τη Φρόσω.

Κάποιος έβαλε μία τρελλή σάμπα στο γραμμόφωνο. Η Φλώρα πετάχτηκε πρώτη, χωρίς να περιμένει να τη σηκώσει ο Νώντας.

— Έλα, φώναξε με παιδαίτικη εύθυμία. Νώντας... Θυμίσαι; Έχουμε χορεύει πολλές φορές σάμπα μαζί.

— Άρχισες να στροφουρίζη με κινήσεις πολύ εύθιμες, πολύ έλεύθερες. Κι' ο Νώντας, που ήταν τέλειος χορευτής, παρασύχθηκε κι' αυτός και χόρευε στον "Ίδιο εύθυμο τόνο.

— Έλάτε! φώναξε η Φλώρα. Ούγκο, πάρε τη Φρόσω!

Η κοπελίτσα έβριζε μία φαθισμένη ματιά στο γαμπρό της.

Αυτός κίνησε άναγνικά τό κεφάλι.

— "Όχι... δέ μ' άρσσει να χορεύω έτσι.

Η ΡΟΜΥ ΑΓΝΩΡΙΣΤΗ

Η χαριτωμένη νεαρά από τού γερμανικού κινηματογράφου Ρόμυ Σνάντερ εμφανίζεται τώρα σ' ένα νέο φιλμ έντελως άγνώριστη δημιουργώντας ένα τύπο που θα ξενιστή τους πολυπληθείς θαυμαστές της. Η Ρόμυ πρωταγωνιστεί στο φιλμ "Τέντω γκέρλ", στον όποτο όπως φαίνεται και από τόν τίτλο, παίζει τό ρόλο ένος κοριτσιού, που ό τρόπος της ζωής του είναι κάθε άλλο παρά υποδειγματικός...

Μία σκοτεινή μάσκα πέρασε στο πρόσωπό του. Μία μάσκα πούκανε την καρδιά της μικρής να σφίχτη.

Η Φλώρα όμως δέν έδωσε σημασία. "Όσο πήγαινε ζωήρευε τό χορό της. "Όσο πήγαινε βρισκόταν πιό κολλημένη στον καθολλήριο της. Καί, στό τέλος, πριν καλά-καλά τελείωση η μουσική, έγειρε άπάνω του, ξεθεωμένη τάχα. "Αναγκάστηκε αυτός να την αγκαλιάσει, για να τη συγκρατήσει. "Έτσι αγκαλιασμένοι ήρθαν και κάθισαν πάλι στο τραπέζι.

— Άχ, ευχαριστήθηκα τη σάμπα! φώναξε η Φλώρα. Ο Νώντας χορεύει περίφημα... περίφημα!...

Ο Ούγκο δέ μιλούσε. Τό πρόσωπό του ήταν σοδάρ, σκοτεινό. "Έκανε πως δέν κατάλαβε τίποτα η γυναίκα του.

Η Φρόσω όμως είπε πολύ σοδάρ:

— Να μή χορεύουμε άλλο. Είναι ζήτη. Δέν υπάρχει λόγος να ιδρώσουμε. Μπορούμε να συζητήσουμε τόσο ώρα.

— Συμφωνά! φώναξε ο Ούγκο, με μία επιδοκιμαστική ματιά στη μικρή. Συμφωνά άπόλυτα. Είναι ήλιθιο να χορεύουμε μ' αυτό τόν καιρό...

— Γέραςε! είπε η Φλώρα, κλείνοντας τό μάτι στο Νώντα, καθώς έδειχνε παιχνιδιάρικα τόν άντρα της.

— Είμαι σχεδόν τριάντα έτών, αγαπητή μου!

— Τί λέω κι' έγώ;... Γέραςε!...

Δέν ξαναχόρεψαν. Κάθισαν άρκετή ώρα. Μάτιας όμως προσπαθούσαν να μιλήσουν πάλι ευχάριστα, έλεύθερα. Κάτι τους έβδνε τη γλώσσα. Κανένας δέν αισθανόταν έλευθερη την ψυχή του. Ο Ούγκο προσπαθούσε να φανή ευχάριστος. Κάποιος βουδός θυμός όμως ξεσπούσε κάθε τόσο στα λόγια του. Η Φλώρα ήταν άπρησχυλήμενη να κρατή την ισοροπία. Ήταν φανερό, πως δέν ήθελε να έρωθήσει πολύ τα πράγματα. Άλλά ήθελε να τόν κάνει να ζήλουν. Ο Νώντας προσπαθούσε να δείξει τό θαυμασμό του στη Φλώρα, χωρίς να έρεθισή υπερβολικά τόν Ούγκο και χωρίς να παραμείνη τη Φρόσω. Κι' η Φρόσω προσπαθούσε να κρατήσει τη συζήτηση σ' ένα ευχάριστο τόνο. Η καρδιά της όμως ήταν σφιγμένη και δέν τό κατάφερε. Με άναγκαστή είδε τόν Ούγκο να σηκώνεται, άρκετά νωρίς.

— Φεύγουμε; ρώτησε η Φλώρα. "Από τώρα;

— Ναί, αγαπητή μου. Πρέπει να πάμε να κοιμηθούμε. Είναι πολύ έννευστικό πράγμα να χάνη κανείς άσκατο τόν ύπνο του.

Κούνησε αυτή τό κεφάλι της και ψιθύρισε με μία κλεφτή ματιά στο Νώντα:

— Δέν τό είπαμε; Γέραςε...

Κι' έφυγαν από τό κέντρο.

Μία άνήσυχη καρδούλα

"Ανοίξε την καρδιά της στη μητέρα της η Φρόσω.

Είναι άπίθανο και να τό σκεφθώ, μανούλα. Κι' όμως η Φλώρα έρωτοτροπούσε με το Νώντα μπροστά στα μάτια τού άντρα της!...

— Δέν πρέπει να ξανασυναντηθούμε, είπε η μάννα.

— Ναί, δέν πρέπει. Η Φλώρα όμως τόν κάλεσε. Ποιάς ξέρε; "Ίσως τώρα, που τόν ξαναείδε, να ζωντάνευσε η άγάπη της. Κι' αυτός την κούταζε μ' ένδιαφέρον.

— Φροσούλα, πρέπει να τόν δεις έσύ άκριβώς τό Νώντα. Να προσπαθήσεις να ξεσυνεωρήσεις την έντύπωση, που τούκανε η Φλώρα. Λίγες μέρες θα μείνη στην Έλλάδα, ό κίνδυνος δέν είναι μεγάλος.

— Φοβάμαι πως θα τόν χάσω και τό Νώντα, είπε η κοπελίτσα και τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Κουταμάρες. Δέν είναι δυνατό να τόν χάσης. Ο "Ιταλός άντρας κι' αυτός, ότι η Φλώρα είναι παντρεμένη τώρα, χρυσοπαντρεμένη, κι' ότι θέλει μονάχα να παίζει μαζί του; Φαντάζεσαι πως είναι δυνατό να βάλη στο νού της η Φλώρα ν' άφισή τόν Ούγκο και τα μεγαλεία του, για να έχει περιπέτεια μ' ένα φτωχό νεαρό σαν τό Νώντα;... Έγω δέ φοβάμαι για ένα πως θα τόν χάσης. Φροσούλα μου. Φοβάμαι για τη Φλώρα, μήν έκτεθώ χωρίς λόγο.

— Έγώ φοβάμαι για μένα...

— Κορούλα μου! Δέν είναι κανένας εξαιρετικός γαμπρός ο Νώντας. "Όπως σου είπα και άλλες φορές είναι καλό παιδί. τίποτα παραπάνω...

— Και καλός στη δουλειά του...

— Ναί. Θά σταδιοδρομήσει καλά. Πάντως, δέν τόν βλέπω σύζυγο ιδανικό για μία παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνηδα...

— Αν γίνω παγκοσμίου φήμης, θ' άφισή αυτός τό γραφείο του. Θάχη άκοκλή δουλειά να με συνοδεύει έμένα και να με βοηθή...

— "Αν δέν τόν αγαπούσες, δέ θα τάβλεπες έτσι τα πράγματα.

— Μανούλα μου, τόν αγαπά! "Όταν τόν είδα να έρωτοτροπή με τη Φλώρα κατάλαβα τόσο τόν αγαπάω... Σου λέω ένα πράγμα: "Αν φανταστώ ότι τόν χάνω, προτιμώ να πεθάνω!

Η Έλένη κουράστηκε να καθισχυχάση τη μικρή της την κόρη, να την πεισει με τη λογική, πως δέν ήταν δυνατό να υπάρχει κίνδυνος από τη Φλώρα. "Επί τέλους, η Φρόσω κάπως σά να πείστηκε.

Πέρασαν τρείς μέρες. Ούτε φωνή, ούτε άκρόσσι από τη Φλώρα κι' από τόν Ούγκο. "Άλλά κι' ο Νώντας είχε ξεφανιστή.

Τη συνθησισμένη ώρα, που σχολούσε η Φροσούλα από τη δουλειά της στο σπίτι όπου εργαζόταν ως παιδαγωγός, άδικο τόν περίμενε η κοπελίτσα. Ο Νώντας δέ φαινόταν.

Η άνησυχή την έτρωγε.

— Πώς τό έζηγεις έσύ αυτό; ρωτούσε και ξαναρωτούσε. Ποτέ δέ μ' άφηνε έτσι τρείς μέρες συνέχεια.

— Ποιάς ξέρε;... Έλεγε η μάννα. Κάτι θα τούτυχε. Κάνε ύπομνη. Νά, πέρασε κιόλας η πρώτη έβδομάδα. Θά φύγη η Φλώρα και θα βγής κι' έσύ από την έγνοια. Μη τρώγεται κι' αυτές τις σκέψεις. Μόλις ένα μήνα έχεις ακόμα για τις διπλωματικές σου εξετάσεις. Πρέπει να μελετήσης πολύ.

Προσπαθούσε να ρίξη όλη της την προσοχή στη μελέτη η Φροσούλα, αλλά δέν τό κατάφερε. Κάθε τόσο πεταγόνταν από τό πιάνο, έπειδη νόμιζε πως άκουγε κάποιο θόρυβο στόν κήπο. Και πότε φανταζόταν πως ήταν ο Νώντας πότε η Φλώρα.

Την τέταρτη μέρα μελέτησε ακόμη με μεγαλύτερη δυσκολία. Αισθανόταν αφάνταστη κόπωση. Κάτι είχε ραγίσει μέσα της. Κάτι πτερούγιζε εκκρόφωτο και τη βασάνιζε. Τό άπόγευμα πήγε στη δουλειά της, χωρίς διάθεση. Και γύρισε πιό νωρίς από τις άλλες φορές.

— Έγωνα νωρίτερα, είπε στη μητέρα της. Δέ βαστούσα. Δέν αισθανόμαι καλά.

— Άύριο να πάρως στο τηλεφώνιο τη Φλώρα, είπε η μάννα. "Αφού άνησυχείς τόσο, να μάθουμε τί γίνονται.

— Ναί, κι' έγω τό σκέφθηκα.

Δέν είχαν καθίσει καλά στο τραπέζι. Δέ

ταν άκούσαν μ.μ. κουρσα να σταματάει στο δρόμο.

Η Φροσούλα πετάχτηκε.

— Η Φλώρα! φώναξε ναρούμενη. Σίγουρα! Η Φλώρα!

Έτρεξε έξω χαρούμενη. Τό θέμα όμως που είχε την έκανε να μείνη σά ριζωμένη στη γη.

— Έπ' αύτοφώρω

Ο Ούγκο είχε κατέβη από τό άμάξι. Και με μία κίνηση μανιασμένη, έσπινε έξω τη Φλώρα. "Επειτα, ένώ αυτή άντιστεκόταν, την έσπρωχνε μπροστά του, προς τόν κήπο.

Η Φρόσω δέ βαστάχτηκε.

— Φλώρα! ξεφώνισε. Τί συμβαίνει, Δέ μπορούσε να μιλήσει αυτή. "Εσκυδε τό κεφάλι, σά να φοβόταν πως ό άντρας της θα τη χτυπούσε. "Έτσι με σπρωξίς, την έφερε μέσα στο σπίτι, και την πέταξε σάν κουρέλι σ' ένα κάθισμα.

Η δύστυχη Έλένη έβαλε τις φωνές. Η Φλώρα έκρυβε τό πρόσωπό της στα χέρια της. Ο Ούγκο φαινόταν, έξαλλος από θυμό.

Χλωμή σαν πεθαμένη, τόν ρώτησε η Φροσούλα:

— Τί τρέχει; Για όνομα τού Θεού. Πέστε μας!...

Με φωνή βραχνή από τό θυμό, άποκρίθηκε ο άντρας:

— Σας τη φέρνω. Σας τη δίνω πίσω! Αυτό τρέχει... Πάρτε την! Και να πής στη μητέρα σου, τό θερμά μου συγχαρητήρια για την άνατροφή, που της έδωσε!... Και συγχαρητήρια σ' όλες τις Έλληνίδες, άν είναι τόσο καλές σύζυγοι!...

— Φλώρα, ξεφώνισε η μάννα, πές μου, δέ βαστά, θα πεθάνω! Τί έγινε;...

Δέν άποκρινόταν αυτή, ούτε και σήκωνε τό κεφάλι της.

Ο "Ιταλός έτρεξε, της άρπαξε τα χέρια, τα κατέδασε και, με μία βάνουση κίνηση, της σήκωσε τό κεφάλι.

Επειτα γύρισε στην Έλένη:

— Κύττα την! φώναξε. Κύττα την! "Εγώ τη χτύπησα! "Εγώ... Θάπρεπε να τη σκοτώσω.

Με φρίκη της είδε η Έλένη τό πρόσωπο της κόρης της παραμορφωμένο σχεδόν από τό χτύπημα.

Η μύτη της ήταν πρησμένη, τα μάτια της μαύρα, και όλο της τό πρόσωπο μελανισμένο.

Η Φρόσω έτρεξε, πέρασε τα χέρια της προστατευτικά γύρω από τούς ώμους της άδελφής της, γιατί καταλάβαινε πως ο Ούγκο είχε διαθεσά να την ξαναχτυπήσει.

— Τί έγινε; τόν ρώτησε σιγά, ίκετευτικά.

Τόση ήταν η δυστυχία στο πρόσωπό της και στη φωνή της, που ο ξένος, σά να μάλακωσε μία στιγμή.

— Έλα, να σου πώ! άποκρίθηκε και κάθισε πέρα από τη γυναίκα του.

Πήγε κοντά του η Φρόσω. Κι' εκεί, μιλώντας άργά, για να καταλαβαίνη η κοπελίτσα, της έξηγησε:

— Την έπιασα έπ' αύτοφώρω με τό φίλο της! Χτές τό βράδυ! Χτές τό βράδυ! "Εγώ της είπα, ότι θάλειπα πολλή ώρα, γιατί είχα κάποια δουλειά στην πρεσβεία. Τόκανα επιτήδες, έπειδη είχα ύπονοις. Τό προηγούμενο βράδυ μ' άφησε και έλειπε δυό ώρες. Μαύ είπε, ότι πήγε στη μοδίστρα της. Σάμπως είχε ανάγκη νάρθη στην Άθήνα, για να ράψη τουαλέτες! Της είπα, λοιπόν, τό ψέμμα και την παρακολούθησα. Μόλις έφυγα, έτοιμάστηκε κι' αυτή και βγήκε έξω. Πήρε την κόπωση και τράβηξε προς τό φάληρο. Είχε τηλεφωνήσει στο μετρώ στο φιλαράκο της. Την άκολούθησα μ' ένα ταξί. "Εκει, την είδα να μπαίνει σ' ένα έσοχικό κέντρο και πήγα κι' έγώ στο κέντρο. Ήταν πολύ έρημικό. Ρώτησα είδα τό γκαρσόνι σαστισμένο. Μπήκα σ' ένα δωμάτιο κι' εκεί τη συνέλαβα έπ' αύτοφώρω... Ο φιλαράκος της πρόφθασε και τόσκασε. "Αν είχα πάνω μου πιστόλι, θα τόν σκότωνα. Άλλά καλύτερα έτσι, που δέν έγινε φονιάς. Κατά βάθος αυτός δέν είναι ένοχος. Τί ανάγκη μ' έχει αυτός; Η Φλώρα όμως είναι γυναίκα μου. Την έκανα βασίλισσα, της όρκίστηκε πως θα της χάρισα μία ζωή παραμυθένια. Τη λάτρευα! Γιατί να φοβή έτσι;

Σταμάτησε, λές κι' ένας λυγμός τούκοψε τη φωνή.

Η Φροσούλα άκούγε κεραυμένη. Την ιστορία την κατάλαβε, άν και δέν καταλάβαινε καλά όλες τις λέξεις. "Εκείνο όμως που δέν είχε άκούσει ακόμη, ήταν τ' όνομα τού άντρα. Μέσα στην καρδιά της είχε κιόλας σχηματιστή τ' όνομα αυτό και μέσα στην καρδιά της είχε κιόλας άνοίξει η πληγή. Κι' όμως ήθελε να βεβαιωθεί.

Η έρώτησή έκαιγε στα χείλη της. Της φαινόταν όμως αδύνατο να την άρθρώσει.

Λές και μάντευσε τις σκέψεις της, ο Ούγκο Βιττορίνι γύρισε πάλι και της φώναξε:

— Ο παιδικός φίλος! Ο Νώντας!... Καλά δέ μ' άρεσε έμένα από την πρώτη στιγμή

αυτή η φίλια! Άλλά, άν έλεγα πως άπαγορεύω να έχει σχέσεις μαζί του, θα είχε παράπονα, ότι είμαι ζηλιάρης... Με τρέλλανε αυτή η γυναίκα! Δυό μήνες ακόμα δέν είμαστε παντρεμένοι και με άναγκασε κάμποσες φορές να φανώ άγενής μαζί της. Γιατί, μπροστά στα μάτια μου, έννοουσε να φλερτάρη! Αυτή τη φορά όμως δέν περιορίστηκε στο φλερτ.

Η Φλώρα δέ μιλούσε. Δάκρυα έτρεχαν βουβά στα μάγουλά της. Και τό παραμορφωμένο της πρόσωπο ήταν άεσθητό.

Ο Ούγκο γύρισε στην Έλένη.

— Ρώτησέ την, λοιπόν. Τί κάθεται;... της είπε. Είμαι περίεργος ν' άκούσω τί θα πη...

— Μίλησέ μου! Ικέτευε με φωνή τρεμμένη η μάννα. Φλώρα, πές μου κι' έσύ... Τί λέει αυτός; Δέν είναι άλγεια;...

Τά είχε μαντέψει όλα η μάννα. Και τ' όνομα τού Νώντα, που άκούγε, έπιβεβαίωσε τις σκέψεις της.

Μία φωνούλα δυστυχισμένη άκούστηκε επί τέλους:

— Φρόσω, παρακάλεσέ τον να με συγχωρήσει. Πές του, ότι τόν ζητώ γονατιστή συγγνώμη... Και τού όρκίζομαι πως θα είμαι η πιο πιστή σύζυγος τού κόσμου!...

Η Φρόσω δέ μίλησε. Αισθανόταν τέτοια φρίκη, που είχε την έντύπωση πως η γλώσσα της δέθηκε μέσα στο στόμα της.

— Δέ μιλάς, Φρόσω; Πές του...

— Τί λέει; ρώτησε ο Ούγκο.

Μηχανικά, λές και μιλούσε κάποιο ρομπότ, έπανάειρε η Φρόσω τά λόγια της άδελφής της.

— Ένα σκληρό γέλιο ήταν η άπάντησή. Κι' ο Ούγκο στράφηκε τώρα άπ' ευθείας στη γυναίκα του.

— Άκου! της είπε. Τό γενεαλογικό μου δέντρο σκεπάει πέντε αιώνες. Και στους πέντε αυτούς αιώνες, οι Βιττορίνι δέ λάτρεψαν άλλο Θεό από την τιμή. Στους πέντε αυτούς αιώνες, παντρεύτηκαν άπειρο Βιττορίνι κι' άπειρες κόμηςσες έζησαν δίπλα τους, πιστές και τιμημένες. Δυό φορές άναφρεί η ιστορία της οικογενείας μου, άπιστία μιας γυναίκας. Θέλεις να μάθης τί άπόγιναν αυτές οι δυό κόμηςσες;

Σταμάτησε και τα μάτια του άστραψαν άγρια.

— Θά σου πώ... άποκρίθηκε μόνος του στην έρώτησή του. Η μία — δυό αιώνες πριν — κακή ζωντανή. Ναί. Αυτή ήταν η έκόκησι τού άντρα της. Την κατέδωσε τάχα πως ήταν μάγισσα και την έκαψαν. Την άλλη — αυτό έγινε τόν περασμένο αιώνα — τη σκότωσε με τό τσιγάρο του, μαζί με τό φίλο της, σ' ένα κυνηγετικό περίπτερο, όπου τούς συνέλαβε... Η τρίτη εισαί σ. Γλυτώνεις πολύ φτηνά, πάρα πολύ φτηνά! Λίγα χτυπήματα και κάμποσες ήμέρες να βλέπης άσχημο τό πρόσωπό σου, δέν είναι τίποτα... κι' ένα διαζύγιο.

Ταπεινή, τσακισμένη, η Φλώρα, παρακάλεσε:

— Με τιμώρησες άρκετά... με χτύπησες, με πόνεσες! Δέ θέλω να χωρίσουμε... Σ' αγαπάω...

— Γατιά, Φλώρα; Γιατί;

Σήκωσε άργά αυτή τό κεφάλι της. Μία κακή λάμψη άστραψε στα μαυρισμένα της μάτια:

— Γιατί δέ μπούσα ν' άνεχθώ τη σκέψη πως θα γινόταν άντρας της Φρόσω. Νά!...

— Τό ήξερες; ρώτησε η μάννα κεραυνοχτυπημένη.

— Τό κατάλαβα άμέσως. Και κάτι μου πέταξε κι' ο Νώντας...

— Πώς τόν αγαπάει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλήρωσε όλα!

— Άν άργυρε, ξύπνα!... Ο κύριος Κώστας τά πλή

Η ΤΡΕΛΛΑ του χορού

Ο πόλεμος νιά το βάλε
και το τανχό

Α Π' τα παλιά χρόνια, η Άποκρηά είναι ή άποθέωσι της Γερμιοχόρης. Η Μούσα του χορού στήνει το δρόνο της, τις τρεις αυτές βδομάδες, συντροφιά με το Βάγκχο — που άνομισήθηκε στην εποχή μας Κερνάβαλος. "Όσα έβασαν κι' άν έχουμε στη ζωή μας, τα έζησαμε για λίγο στη χορευτική πίστα.

Ο χορός — που άνομισήθηκε από κάποιο Έλληνα φιλόσοφο εϋδίσκαλος της χάριτος — είχε σ' όλες τις εποχές στρατιές άόκλητες από πιστούς όπαδούς, που τον λατρεύανε με μιά άληθινή θρησκευτική έξαρσι. Η περίφημη χορευτική 'Ισιδώρα Ντούγκαν έλεγε: «Οί γονείς κληρονομούνε στα παιδιά τους την παράδοση του χορού, που έπιτρέπει στη φαντασία τα άραιότερα όνειρα, κάνει το σώμα πιο λαγρό κι' εύκινητο, το θάδιμα πιο άνάλαφο, κι' έξυμνε την ψυχή και τα αισθήματα σε υπερκόσμιες σφαίρες».

Τους άρχαίους χορούς της Ελλάδας και της Ρώμης διαδέχτηκαν σε νεώτερα χρόνια άλλοι διαφορετικοί: οι εγκαθότα, οι εσραμψάντα, τα χαριτωμένα και κομψά κμεγμεύετα, οι εταρταλέτες, οι επόλετες, οι εμαζούρες και το θριαμβευτικό βάλες. Ο διάσημος Ρώσος χορευτής Σερζ Λιφάρ, ένας άπ' τους μεγαλύτερους ιστορικούς του χορού, μάς βεβαιώνει ότι ή Γερμιοχόρη δέ φοδάρει ποτέ να γέραση, γιατί άνανεώνεται διαρκώς».

Στα πρώτα του θήματα, το λιγνιτικό και μεθυστικό θάλας συνάντησε μεγάλη άν ήτδρασι, τόσο ως χορός όσο και ως μουσική, στη Βιέννη και σ' όλόκληρη την Εύρώπη. Ο νεωτερισμός αυτός είχε άναστατώσει τους συντηρητικούς, που έπιμεναν με πέποιμα στους παλιούς ρομαντικούς χορούς. Και χρειαζήθηκε ή όρημ, ή τρέλλα, ή βέλησι ένας μεγάλου μουσικού, του Γιόχαν Στράους, για να επιβληθή το θάλας πρώτα στα άριστοκρατικά σαλόνια της Βιέννης κι' ύστερα σ' όλόκληρο τον κόσμο.

Ο πόλεμος του θάλας έμεινε ιστορικός στην Αυστρία, γιατί την είχε χάσει σε δύο άντιπαλα στρατόπεδα. Στα έθνημα κέντρα της Βιέννης, οι θαμνικές χαλούσαν τον κόσμο με τις συγκρούσεις τους για το θάλας. Άλλ' ο νέος χορός με το γοητευτικό ρυθμό κατακτούσε συνεχώς έδαφος και τελικά θριάμβευσε παντού.

Ύστερα — λίγα χρόνια πριν άπ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο — έκαμε την εμφάνισή του στην Εύρώπη ένας άλλος καλός χορός: ο τανγκό, που έφευγε μαζί του όλη την περιπέτεια και την έξωτική όμορφιά της Ντίστου Άμερικής. Έρχόταν άπ' την Αργεντινή και τον λαοφάνει σε ένα ζευγάρι διασημών Άμερικανών χορευτών.

Οι λάτρεις της Γερμιοχόρης έγκατέλειψαν τους άλλους χορούς κι' άφοσιώθηκαν με πάθος στο τανγκό. Συνέβη όμως και πάλι ό,τι είχε γίνει με το θάλας: Η Εύρώπη χωρίστηκε σε δύο άντιπαλές παρτάδες.

Η άριστοκρατική έφημερίδα του Παρισιού «Εξέλιαν» άρχισε τότε ένα δημοψήφισμα άπ' τις στήλες της: «Εισάστε ή πέρ ή κατά το τανγκό; — έγραφε. Ο χορός αυτός έχει φέρει τη διαίρεσι στις οικογένειες! Πότε άλλοτε οι γονείς και τα παιδιά, οι άδελφοί κι' οι άδελφές, δέν κυττάζονταν με τόση ψυχρότητα και δέ μάλλονα τόσο μεταξύ τους... Έπιθυμούμε λοιπόν, να εκδώσουμε μιά άποψήσι ά βλαπτική ή καταστροφική για το τανγκό, έμπρός στην όποία θα συμμαχισθούν φίλοι και έχθροι τους».

Σε λίγο, πήραν μέρος σ' αυτό το... ερωτικό έήτημα και οι άστροφοί ελαίμοι του Λονδίνου. Γιατί, στη μακρυά και ή ρεση εκείνη εποχή πίστευαν πολλοί πως ό επώλειος στο τανγκό σήμαινε ή συντροφιά ή την καταστροφή του κόσμου! Στο τέλος επέβληθη το τανγκό, κι' όπως ήταν έπόμενο, έπαψε σιγα-σιγα νάναι ό χορός της υδράς! Έμφανίστηκαν το «φρέ-φρέ» το «ντο-ντο-μποςόν» το «κρουαζιά-μποστόν», το «σύν-στέπ»...

Την ίδια εποχή, ή 'Ισιδώρα Ντούγκαν άρχισε μιά μεγάλη σταυροφορία για την άναγέννησι της χορευτικής τέχνης και την έπιστροφή στους άρχαίους έλληνικούς χορούς. Οι επιδείξεις της σημειώνουν θριάμφοις παγίωτο, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Βουδαπέστη, στη Νέα Υόρκη. Όσο όμως κι' άν θαύμαζε όλος ο κόσμος την τέχνη και το τάλάντο της, δέν ήταν δυνατό να γυρίση προς τα πίσω ο τροχός. Δέν ήταν δυνατό να εναρμόνισαν τα περασμένα. Άλλωστε, οι εμμεντονοισ χοροί έκαναν όπο παντού την αιάθετη είσοβή τους. Κι' έτσι από τότε διαδέχονται συνεχώς ο ένας τον άλλο...

— Και τό... πουριμπόνο;
(Του Άρχέλαου)

Επίκαιροι σίχοι

ΠΑΝΤΑ ΤΕΤΟΙΑ

Ο Τύπος ό παγκόσμιος μάς λέει αυτές τις μέρες, πως ό μεγάλοι άνέκοψαν λιγάκι τις φοδές, πως κάποια κατανοήσι άρχίζουν και δεχνούν και σε τερνία συμποσία κι' εγκάρδια το ρίχνουν!

*

Είθε, λοιπόν, επ' άπειρον σε γλέντια να γυρίζουν, ν' άλληλοτραπεζώνονται, ποτηρία να τσουγκρίζουν, προπόσεις να έγγείρουν θερμές κι' ειρηνικές και όχι ν' ανταλλάσσουν... θερμολυρνικές.

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οί γάμπες των θηλέων μας, οί τορνευτές κι' οί κφάλτσες, (κφάλτσες, κφάλτσες, κφάλτσες) χρωματιστές απέκτησαν και τοιτωμένες κάλτσες και βλέπεις ακατάπαυστα στών Άθηνών τους δρόμους στενές παντελονόκαλτσες και πόδες... πολυχρώμους!

*

Μά πλην άπ' τα καλλίγραμμα συχνά κυκλοφορούν και πλειστά όσα πλάσματα χοντρά και δυσανάλογα που κάλτσες... όλοπράσινες στα πόδια τους φορούν και λές πως όντως, σήμερα, υπάρχουν... πρόσινα (άλογα)!

ΕΠΕΑ... ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Στόν τόπο μας που γίνονται τα πάντα έν σοφία, έληφθη νέα μέριμνα για την πτηνοτροφία και μέσ' σε λίγα τέρμενα, ή μέσ' σε λίγα έτη, ηςυλερικών θα έχουμε άφάνταστο μπερδέσι! Τα πτερωτά μας συντομα, τουτέστι, θ' αύξηθούν κι' άμέσως όί έλλιπείς μας άς... άναπτερωθούν, αφού για τρισευδαίμονες ήμέρες ξεκινώμε και προσεχώς όλοι «ζωή και... κόττα» θα περνάμε!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Της φθίνειας ή περιόδου ή το «Εικοσάημερον» για λήξι και για κλείσιμα, αίσιας, έτοιμίζεται και ζανθόρρισκε ό σύζυγος το ύφες του τό...ήμερον, διότι πούει ή τρέπη του άγρίως να... ταραχτεί!

*

Καιρός ήταν, φαντάζομαι να κλείσουν τέτοιες φθ. (νείες) που μάς ξεπαροδιάσανε και μάς άναστατώσανε, που άφορμές έγίναν για προστρίβες και γκρινίες και λίγοι μόνο σύζυγοι... φτηνά την έγλυτώσανε!

ΣΤΑΣΕΙΣ... ΑΣΤΑΤΕΣ

Έξ άφορμής σκαφίσματος μεγάλου χαντακιού καθήργνησε τα τράλλευ την σάσιον Άρσκειού και κατά τα φανόμενα καθόλου δέν θ' άργήσουν άκόμα κι' άλλες στάσεις τους δυο-τρεις να καταρ... (γήσουν)!

Γιά λόγους ήτοι δηλαδή άνακατασκευής θα καταργούνται οί κεντρικές οί στάσεις δίχως κρ... (τει) κι' άν θές πρό του Συντάγματος έσύ να κατεβίς θα σε τραβούν τα τράλλευ ντενυρνού για τό... Παν... (κράτι)!

ΠΙΚΡΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΡΕΙΣ

Γιά την Μιλάνου γίνεται πολύ μεγάλος ντόρος, διότι, λέει, τον νάππιν της ηρ:σθ παρσφόρας κι' έν τέλει για τον έρωτα έκείνεν τον κρυφό της φαρμάκωσ ή μάνα της, να και τον άδερφό της!

*

Κι' είν' όντως άναγνώσταί μου, να θλιβέται κανείς για τό φρικτό κατάντημα της νέας αυτηνής, που σ' ένα γέρο «κούφταλο» τις γλάνες της εκάριζε και με... ποντικόφάρμκο τό οό' της καθάριζε!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Μιά γυναίκα ΘΑ ΠΕΤΑΞΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Η Ρωσία, που κατέχει το μυστικό της αιώνιας νεότητος

ΜΙΑ γυναίκα γιατρός πιστεύει, πως θα είναι το πρώτο ανθρώπινο πλάσμα, που θα ταξιδέψη μ' ένα διαστημόπλοιο στη Σελήνη. Λέγεται Βαρθάρα Μοϋρ-Πατάλεβα και είναι ρωσικής καταγωγής. Έχει σπουδάσει μάλιστα Ιατρική στη Ρωσία.

Παρ' όλα τα 55 χρόνια της, διατηρείται ακόμη όμορφη και δραστήρι. Όπως ισχυρίζεται δέ, έχει άνακαλύψει το μυστικό της αιώνιας νεότητος!

«Αν δέν πέρα θύμα δυστυχήματος — λέει — είμαι βέβαιη πως θα ζήσω 150 γρά. Πόσες λοιπόν πολυτιμες πληροφορίες θα μ' αρέσουν να στείλω στη Γη, αν ταξιδεύω όλον αυτό τον καιρό μ' ένα διαστημόπλοιο στο Άπειρο!»

Δέν είναι όμως αυτός μονάχα ο λόγος, που πιστεύει πως θα προτιμηθή για το πρώτο ταξίδι στο Διάστημα. Έχει έπιστη έξοικειώσει τον έαυτό της στο να συντηρήται μόνο με χυμούς φρούτων και εκχυλίσματα χόρτων.

Στα τελευταία 20 χρόνια, προσετοιμάζονταν συνεχώς για τη μεγάλη αυτή περίπεια. Έξασκήθηκε στο ν' άδιστοφί για τις βασικότερες ανθρώπινες άπολάσεις: το φαγητό, το ποτό και τον έρωτα. Στην αρχή, δέν ήταν καθόλου εύκολο να στερηθή αυτά τα πράγματα. π.κ. τα θεωρούσε άναγκαία.

Τώρα όμως δέν τη νοιάζει πιά για τίποτ' άλλο από τη σπουδαία άποστολή που φιλοδοεί ν' άναλάβη. Μπορεί να έλέγχω όλες τις σωματικές λειτουργίες της, σαν τους ενόγκους.

Χάρη στη λιτή δίαιτά της, τα τρώφιμα που θα πάρη μαζί της στο διαστημόπλοιο δέ θα πιάσουν πολύ χώρο (ένν ένας συνθηματικός άνθρωπος χρειαζεται περίπου 2 τόνους τροφή, νερό και όξυγόνο το χρόνο, για να συντηρήθι στη ζωή).

Έχει όμως κάνει και μιά άλλη σπουδαία προετοιμασία για τα γεωργικά διαπλανητικά ταξίδια της: Έδω και λίγα χρόνια, άποφάσισε να εξασκήσει το σώμα της, ώστε ν' άντέξη στις κομικές άκτινες — που άποτολούν ένα άπ' τους μεγαλύτερους κινδύνους για τους άστροναύτες.

Πραγματικά, άνέθηκε στο έθελτικό θούνι Γιουγκφράου Γιόχ, ύψους 3,400 μέτρων, όπου υπάρχει ένας έπιστημονικός σταθμός μελέτης των κοσμικών άκτινων — που είναι έξαιρετικά ισχυρές εκεί ψηλά. Κι' έμεινε εκεί επί πολλές ώρες στο ύπαιθρο, μέσα στην παγωνιά φρονώντας μόνο ένα σούτιν κι' ένα άλλο εσώρουχο!

Έτσι απέκτησε πολύ μεγαλύτερη άντοχη στις κοσμικές άκτινες από κάθε άλλον άνθρωπο.

Έπειτα άπ' αυτή τη δοκιμασία, άρώστησε σοβαρά, άλλ' έγινε καλά χωρίς Ιατρική περίπολησι. Πρέπει να σημειωθή ότι ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή της που έπεσε άρρωστη!

Κατόπιν έφαγε φρούτα, που είχαν ύπερβολή προηγούμενα σε άτομική άκτινοβολία σ' ένα θρετανικό σταθμό πυρηνικών έρευνών, χωρίς να πάθι τό πασιμικρό. Έτσι, με το τολμηρό πείραμα, που έκαμε στόν έαυτό της, βεβαιώθηκε πως ήταν κατάλληλη, για να ταξιδέψη στο Διάστημα.

Όπως βεβαιώνει ή ίδια, οι κυβερνήσεις ετρίων μεγάλων δυνάμεων της ζήτησαν να πετάξη μ' ένα διαστημόπλοιο προς τη Σελήνη. Μιά άπ' αυτές μάλιστα της πρόσφερε γι' άμοιβή της 1 εκατομμύριο δολάρια.

«Δέν έλλιψα όμως να ξαναγυρίσω στη Γη, για να εισπράξω αυτά τα λεφτά», λέει ή ίδια.

Δέν τη νοιάζει άλλωστε καθόλου αν θ' άποδίδασθι πραγματικά στη Σελήνη ή αν θα περιτρέφεται συνεχώς γύρω άπ' αυτήν, όσα χρόνια θα ζήσει ακόμη!

«Έξω πως πολλοί θα με θεωρήσουν τρέλη! — λέει χαμογελώντας. Το ίδιο όμως είπαν κάποτε για τον Κολόμβο και για όλους τους μεγάλους πρωτοπόρους».

Στα 55 χρόνια της, φαίνεται ότι μεγαλειότερη από 25. Έχει έκπληκτική ψυχική δύναμη και έχειελίξει από ένερνητικότητα — πράγμα που φαίνεται ν' άποδεικνύει ότι ή ζωική ένέργεια δέν προέρχεται από την τροφή. Δέν αισθάνεται δέ την ανάγκη να κοιμηθή περισσότερο από 2 ώρες κάθε νύχτα. «Ολ' αυτό άποτέλου μέρος του μυστικού της αιώνιας νεότητος».

Όσον άφορά τώρα το άλλο μεγάλο πρόβλημα που θ' άντιμετωπίσουν οι πρότοι άστροναύτες, δηλαδή τη μοναξιά, ή έκπληκτική αυτή γυναίκα λέει τα έξής:

«Όταν ζή κανείς μιά πλήρη πνευματική ζωή, ή μοναξιά δέν έχει καμιά σημασία γι' αυτόν».

Γυναίκες

ΤΗΝ άνοει το 1119, ο πρίγκηπας της Άντιόχειας Ρογήρος του Σαλέρνου ήταν έτοιμος να κατάρχη το Χαλέπι, τη μεγάλη άραβική πόλι. Οί κάτοικοι του κάλεσαν τότε σε βοήθεια τον 'Ιλ Γαζή, έμیره του Μαρντίν. Ο τελευταίος, άντι να σπείση να χτυπήσει τον άντίπαλό του, που βρισκόταν στα περίχωρα του Ούζουν, κατέθηκε με ισχυρή στρατιά, εισέβαλε στην Άντιόχεια και την κατέλαβε χωρίς πολλές άπώλειες. Οί χριστιανοί κάτοικοι πέρασαν όλοι σχεδόν από το σπασί των Άράβων. Έλάχιστοι θράγκοι σώθηκαν κι' άφαιμάς τους, ή πεντάμορφη πριγκίπισσα Όντριέν, σύζυγος του Ρογήρου. Τολμηρή στο έπακρο καθώς ήταν κι' άδιαφορώτως για τους κινδύνους, που είχε ν' άντιμετωπίση, ή μικρή Σταυροφόρος κίνησε σαν τον άνεμο με το γρήγορο άτι της, για να πάη προς συνάντησι του άγαπημένου της.

Ο μόνος που την άκολούθησε ήταν ένας νεαρός Ιππότης: Ο Μπερτράν ντ' Ανζού που, όπως αναφέρει το χρονικό, «ό έρωτάς του για την Όντριέν, ήταν πιο ισχυρός κι' από το θάνατο». Η άλθθεια είναι πως ή πριγκίπισσα γνώριζε από καιρό τα σίσιήματά του. Και τώρα, καθώς έτρεχαν πάνω στην άπέραντη έρημο, προσπαζούσε να τον πείσει ότι έπρεπε να πάη στην 'Ιερουσαλήμ.

— Δέ θέλω να θυσιαστή για μένα, του έλεγε.. Είναι τρέλλα αυτό που κάνεις. Άρκετά με έδειξες την άγάπη σου, μιά άγάπη άλθθεια. Λατρεύω το Ρογήρο και δέ θα γυρίσω να κυττάξω ποτέ άλλον άντρα...

Ο Μπερτράν κράτησε μιά στιγμή τ' άλογό του. Είχαν φτάσει πιά στην όσα του Άμιαν και μπορούσαν να ξεπαρτάσουν λίγο. Κάθισαν σιμά στην πηγή, στη σκιά ενός φοίνικα.

— Δέν έχει σημασία τί σκέφτεσαι, της είπε ο Ιππότης. Ποτέ δέ σου ζήτησα να μ' άγαπήσεις κι' ούτε θα στο ζήτησα ποτέ. Ο έρωτάς μου δέ γυρεύει άνταπόδοσι. Κι' άν ακόμη δέν ήταν φίλος μου ο Ρογήρος, δέ θα προσπαθούσα να εκδιώξω την κατάρχησι. Μοζ φτάνει να βλέπω το γλυκό σου χαμόγελο. Μοζ άρκεί το φώς των ματιών σου...

Έτσι μιλούσαν οι δυο Σταυροφόροι, χωρίς να προσέχουν τί γίνε-ται γύρω τους. Σαφώς όμως πετάχτηκε πάνω ή Όντριέν κι' έσυρε το σπασί της. Πίσω άπ' τις χρουμαδιές είχαν ξεπροβάλλει καμιά δεκαριά Άράβες που, έρποντας πάνω στην άμμο, προσπαθούσαν να τους κυκλώσουν. Ο Μπερτράν, που τότε πήρε κι' αυτός είδση, άμέσως άκάκετος έναντιον τους. Οί μελαυχι έκείνοι άντρες της έρημου, έαφισμένοι από την άπαράτητη έπιθύσι, υπεχώρησαν για λίγο. Ξαναγύρισαν όμως γρήγορα, άποφασισμένοι να τους συλλάβουν όπωδήποτε.

— Όντριέν! φώναξε ο ντ' Ανζού υπνωττας δεξιά κι' άριστερά τούς σαρκοφόρους. Πέρε τ' άλογό σου και φύγε, όσο είναι ακόμη καιρός! Έγώ θα σε καλύψω...

Η τολμηρή Σταυροφόρος όμως, δέν το κούνησε άπ' τη θέσι της.

— Θα μείνω εδώ! άπάντησε. Δέ θέλω να σωθώ έγώ και να χαθής έσύ! Και θα χανόντουσαν κι' οι δυο σίγουρα, αν την τελευταία στιγμή δέν παρουσιάζονταν μιά όμάς Φράγκων Ιπποτών, που αυτοί να ένωθούν με τον πρίγκηπα Ρογήρο, στο Ούζουν. Είδαν από μακριά την Όντριέν και το Μπερτράν να πολεμούν με ύπερτερους δυνάμεις και σπερνούσαν τ' άλογά τους. Οί Άράβες, που βρέθηκαν κυκλωμένοι από παντού, προσπαθούσαν να σωθούν με τη φυγή. Δέν τα κατάφεραν. Ο ένας πίσω από τον άλλον έπεσαν τρυμμένοι από τα σπασιά των Σταυροφόρων. Από εκεί και πέρα, ή διαδρομή τους ως το Ούζουν έγινε χωρίς καμιά άλλη περιπέτεια. Ο Ρογήρος βοισκόταν άκόμη στο στάδιο των προσετοιμασιών για την έπίθεσι του στο Χαλέπι. Δέν είχε πάρε είδση την κατάρχησι της Άντιόχειας από τον 'Ιλ Γαζή. Τού το είπε ή Όντριέν, πέφτοντας με λυγμούς στην άγκαλιά του. Ο πρίγκηπας, προσπαθώς να την πρηγορήσει...

Μην κλαίς της είπε. Η Άντιόχεια θα ξαναγίνη γρήγορα δική μας. Οοκίζομαι στο Θεό...

Η Όντριέν τον κυττάζε λυπημένη.

— Δέν κλαίω για την Άντιόχεια, άποκρίθηκε. Κλαίω για το χαμό των χριστιανών. Για όλους έκείνους που σφάχτηκαν, μέσα στους δρόμους και στους ναούς! Κλαίω για τα παιδιά και τους γέροντες, που πέθαναν φωνάζοντας τ' όνομά σου. Γιατί μόνο από σένα περίμεναν τη σωτηρία τους...

Ο Ρογήρος ζήτησε τότε τη βοήθεια του βασιλέα Βαλδουίνου του Β' και του κόμη Πόνς της Τριπόλεως. Οί δυο τελευταίοι άρχισαν να προετοιμάζονται, με κάποια όμως άργυροπρία. Άλλ' οι φρουράρχες των περιοχών, που ήταν πέρα άπ' τον Ορόντη, πείσαν το Ρογήρο να προστρέξι δίχως καθυστέρηση, γιατί οι τουρκομανικές όρδες κατάρτεψαν τις σούδες τους. Για να τους κάνει την καρδιά, χωρίς να περιμένη τις ένισχύσεις που θα φταναν άπ' την 'Ιερουσαλήμ και την Τρίπολι, ο Ρογήρος βάδισε με τις δικές του δυνάμεις σε προώπνησι του έχθρου. Κατεχόμενος από άπαισία προαισθήματα, ο πατριάρχης της Άντιόχειας, ο άγιος γέροντας Βερνάδος της Βαλάν, μάταια δοκίμασε σ' μιά πθητική σκηνή, να λογυκέψη τον πρίγκηπα. Αυτός όμως έπέμεινε άκλόνητος στην παράφρονη άπόφασί του.

Βλέποντας να μην κατορθώνη τίποτα, ο Βερνάδος πήγε και βοήθη την Όντριέν, που ήταν έτοιμη να ξεκινήση μαζί του. Προσπαθώς τότε να την πείσει ν' άποτρέψη το Ρογήρο, από μιά τέτοια παράλογη έκστρατεία, έπού θα ήταν ο τάφος του. Τό σαστο ήταν να περιμένουν πρώτα να φτάσουν ο Βαλδουίνος κι' ο Πόνς, που θα βοισκόνταν ήδη στο δρόμο. Η Σταυροφόρος έσκιψε και φίλησε το χέρι του πατριάρχη.

— Πιάς θα μ' αρέσουν να του άλλώσω την άπόφασι: τον ρώτησε στο τέλος. Το βλέπω ξεκάθαρα πως ο Ρογήρος βαδίζει σε βέβαιη καταστροφή. Μά τώρα πιά είναι άργά για να κάνη το αντίθετο. Έδώσε το λόγο του στους φρουράρχες. Πιάς είναι δυνατόν να μην τον κρατήση; Ο Βερνάδος έφυγε άπογοητευμένος. Καί την ίδια νύχτα ο Ρογήρος, έχοντας στο πλευρό του την Όντριέν και τον Μπερτράν ντ' Ανζού κίνησε για το μεγάλο σκο...

— Μην κλαίς! της είπε. Η Άντιόχεια θα ξαναγίνη γρήγορα δική μας!...

Η ΟΝΤΡΙΕΝ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

πό του. Στις 20 'Ιουνίου 1119, κατέλαβε θέσι στην πεδιάδα που ήταν γνωστή σαν Άγρος του Αίματος, εκεί που βριακεται τώρα το άνα συγγινητικό κήρυγμα, μιλώντας σαν Ιερέας και σαν στρατιώτης.

Πριν καλοτελειώση, έφτασε ένας άνχιευτής, ο Ιπποκόμος Βιπρού, με ματωμένο πρόσωπο, ο μόνος τούξε έπίσης από μιάν ολόκληρη περίπολη. Συγχρόνα οί Άράβες, σε άναρμόμιτες ίλες, έμφανίζονταν σ' όλη τα γύρω ύψώματα. Ο Ρογήρος, αφού γονάτισε για μιά τελευταία φορά μπροστά στο σταυρό, έρριξε την πολεμική κραυγή του:

— Στ' όνομα του κυρίου ημών 'Ιησού Χριστού, όπως άρμόζει σε Ιππότες, έμπρός! Ο Θεός μαζί μας!...

Άλλ' άπέναντι σε περισσότερα από σαράντα χιλιάδες Άράβες, δέν υπήρχαν παρά έφτακοοί καβαλλάρηδες και τρεις χιλιάδες πεζοί. Παρ' όλη αυτή την τεράστια αριθμητική διαφορά, το θάρρος των Σταυροφόρων στην πρώτη σύγκρουσι, λίγο έλειψε ν' άντιγκάση τους έχάρους να υποχωρήσουν. Μά αυτή ή ύπτορχή δέ βάσταξε πολύ. Συντομα ο φράγκικος στρατός κυκλώθηκε άπ' όλα τα σημεία. Οί Άράβες άποφύσαν σε άλλεπάλληλα κύματα, ρίχνοντας στους χριστιανούς βορρά από βέλη και βότσα. Σαν συμπληρώμα της άτυχίας, σπασήθηκε εκείνη τη στιγμή ένας άπίθανος σιμούν, που ξεσηκώνοντας τρομερή άμμοθύελλα, τύφλωσε γι' άκριη ώρα τους Ιππότες. Οί Σταυροφόροι, συντημένοι κάτω άπ' το βάρος του έχθρου, είχαν σχεδόν έκπληκνήσι. Ο Ρογήρος της Άντιόχειας, έμεινε μόνος με την Όντριέν, τον Μπερτράν ντ' Ανζού και μ' έλάχιστους άλλους τους πιο πιστούς του στρατιώτες. Έχοντας άρνηθι να περιμένη τον Βαλδουίνο και τον Πόνς, ήφερε πως ήταν προσωπικά ύπεύθυνος για την καταστροφή. Έβριζε όμως πως μπορούσε να πεθάνη σαν Ιππότης. «Δέ θέλω να φύγω, ούτε να κυττάξω πίσω», έρριξε μόνο μιά ματιά στην Όντριέν, σαν να την άποχαρτούσε και πριν προλάβη εκείνη να τον συγκρατήση, ριχτηκε εκ' έκ' έκ' από όι άραβικές ίλες ήταν πιο πύκνες. Μιά σπαδιά στο πρόσωπο, στο ύψος των ματιών, του έδωσε το θάνατο.

Με πληγωμένη ψυχή ή Όντριέν κι' ο Μπερτράν, έφυγαν, αφήνοντας στο πεδίο της μάχης το μεγάλο εκείνο πολεμικό, το Ρογήρο. Πήγαιναν τώρα να χαθούν με τα στρατεύματα του Βαλδουίνου, για να εκδικηθούν το χαμό του. Μά ώσπου να φτάσουν στον προορισμό τους, άνταμώθηκαν μ' ένα άνχιευτή, που τους έδωσε εύχάριστα μνείατα: Η Άντιόχεια, με δικές της μόνο δυνάμεις, κατάρτασε να βιάση μακριά τον 'Ιλ Γαζή και να έλευθέρωθι. Εκεί βρισκόταν τώρα κι' ο Βαλδουίνος, μαζί με τον κόμη Πόνς της Τριπόλεως. Η Όντριέν γύρισε και κυττάζε με βουρκωμένο βλέμμα, τον Μπερτράν.

— Είναι παράδει η άνθρωπινή μοίρα, του είπε. Λές κι' όλο αυτό τό κακό έγινε, για να χαθί ο Ρογήρος...

Οι δυο Σταυροφόροι κόννησαν λυπημένοι το κεφάλι τους. Και έαπαήσαν πάλι σιωπηλοί το μεγάλο δρόμο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΛΑΡΑΣ

Ο Γερμανός Χαννούσεν Β'.

Ο ΜΑΓΟΣ Χαννούσεν Β'

Ένας Γερμανός με εκπληκτικές μαγικές ικανότητες, που η Δίκη και η αδωσία του προκαλέσαν έχοτάς πάταγο στο Δυτικό Βερολίνο.

Σ ΠΑΝΙΑ μία δίκη προκάλεσε, στη Γερμανία, τόσο ζωνόρ ένδιαφέρο και τόσο κοσμοσυρροή, όσο η δίκη του Χαννούσεν του Β', που έγινε, εδώ και μερικές εβδομάδες, στο Δυτικό Βερολίνο. Και όταν έληξε η δίκη, με την πανηγυρική αδωσία του κατηγορουμένου, που είχε καταγγελλή από την αστυνομία για απάτενας και εκμεταλλεύτης της ευπιστίας των αφέλων, το πλήθος, που είχε συγκεντρωθή στην αίθουσα του δικαστηρίου και στους διαδρόμους, ξέσπασε στις πιο ένθουσιώδεις εκδηλώσεις.

Μαθητής του περίφημου Έρικ Γιάν Χαννούσεν, που δοκονομήθηκε την άνοιξη του 1933, στο Βερολίνο, ο Γκέραρντ Μπέλγκαρντ-Χαννούσεν Β' είναι το ψευδώνυμο που πήρε, τιμώντας τη μνήμη του δασκάλου του, για την κοροϊφία του — αναδείχθηκε, τα τελευταία χρόνια, σε μία προσωπικότητα πρώτου μεγέθους στη χώρα του, χωρίς στις «πρωτοφανείς» μαγικές ικανότητες του, που, όσο κι' αν επιμένει ο ίδιος πάνω σ' αυτό, δεν είναι δυνατό, κατά τους ειδικούς, να αποδωθούν σε άλλη τηλεπάθεια.

Τα μεγαλύτερα γερμανικά θαυριετέ συναγωνίζονται μεταξύ τους ποιά ήζ προσφέρη τις ηγεμονικώτερες αμοιβάδες στον Χαννούσεν τον Β'. για να εκτελέσει το κλασσικό πιά νούρο του, που και μόνο του είναι ικανό να εξασφαλίση τερματισμούς πείνης. Ο Χαννούσεν ο Β' ζητάει από τους θεατές να γράψουν σ' ένα χαρτάκι μία ερώτηση για λύση ζήτημα που τους ενδιαφέρει, ένα αίτημα τους, έναν συγγενή τους που λείπει, μία υπόθεσι τους στο δικαστήρια κλπ. αποδίδοντας μόνο τις ερωτήσεις τις σχετιζόμενες με πρόσωπα, που δε βρίσκονται πιά στη ζωή. Κατόπιν, ανακαταστάνας αυτά τα σημειώματα, απαντάει με εκπληκτική ακρίβεια στις διάφορες ερωτήσεις και, επιπλέον, ξεχωρίζει αμέσως, ανάμεσα στο πλήθος των θεατών, εκείνον, που έγραψε το κάθε σημείωμα!

Οι άλλοι αυτοί, που ξεπερνούν κατά πολύ τους συνθησιόμενους από τους διάφορους μάγους των θαυριετέ, εξασφαλίζουν μία απέραντη δημοτικότητα στον Χαννούσεν τον Β', άλλα συγχρόνως αφυπνίζουν και υπόνοιες πως δη ή υπόθεσι, σύμφωνα με τους νόμους της λογικής και της πιθανοφάνειας, δεν έπρεπε να είναι τίποτ' άλλο από μία γιγαντιαία απάτη, που χρέος της δικαιοσύνης θα ήταν να εξακριβώση τη φύση της. Ωρισμένες εφημερίδες, μάλιστα, εξαπολύσανε θιασιστή επίθεσι εναντίον του «μάγνου», ζητώντας τη διεξαγωγή ανακρίσεων για την αποκάλυψη των «σκηνωθετημένων» αθλών του.

Ωστόσο, μία από τις εφημερίδες αόττες μεταβλήθηκε, από τη μία μέρα στην άλλη, από φανατική πολεμία του Χαννούσεν Β' σε θερμή συνηγόρο του. Μία συνάντησι, που είχαν τρείς συντάκτες της, δυο άντρες και μία γυναίκα, με τον Χαννούσεν Β', στάθηκε η αφορμή της απότομης αυτής μεταστροφής.

Ο μάντις προσφέρθηκε να κάνει με τους ίδιους ένα πείραμα, για να τους αποδείξει πως κάθε «πομπία απάτης» ήταν αβυσσός. Ζήτησε από τη δημοσιογράφο, που συνόδευαν οι δυο συντάκτες της, να γράψη σ' ένα χαρτάκι το όνομα ενός συγ-

γενοῦς της εξέ αιματος και να κρύψη το χαρτάκι αυτό όπου ήθελε. Έπιστρέφοντας μετά δύο λεπτά — πρόσθεσε — θα της έλεγε ποιο όνομα είχε γράψει και κάθε τι σχετικό μ' αυτό το πρόσωπο.

Ο Χαννούσεν Β' θγήκε έξω από το δωμάτιο και ή δημοσιογράφος έσκισε ένα φύλλο από το μπλόκ της, έγραψε πάνω σ' αυτό το όνομα «Κράους» και το έκρυψε κάτω από ένα άνδοχοείο.

Όταν ξαναγύρισε, ο μάντις κάθισε σε μία καρέκλα και θυβίστηκε για μερικές στιγμές σε απόλυτη περισυλλογή. Έπειτα, άρπαξε το χέρι της γυναίκας, με μία παράξενη έκφρασι στο πρόσωπό του, σαν να έδλεπε καθαρά κάτι, που οι άλλοι δεν το εχγόριζαν.

Γράψατε το όνομα Κράους, της είπε. Έκείνη έκανε μία κίνησι κατανοήσιμη.

Είναι ο αδελφός σας, συνέχισε, ο Χαννούσεν Β'. Πριν από δυο μέρες πήρατε μία είδησι από μέρους του. Σας άγγειλε, όχι το γάμο, αλλά τους άρραθώνες του. Είναι νεώτερός σας και έχετε χρόνια να τον δήτε. Κάτι σας χωρίζει. Ένα μεγάλο έμποδιο, σύνορα ίσως...

Η δημοσιογράφος τον κύταζε κατάπληκτη. Γυρίζοντας στους δυο συναδέλφους της, τους εξήγησε πως, όσα της είχε πη, ήταν απόλυτα σωστά. Πραγματικά, ο Κράους ήταν ο αδελφός της, δυο χρόνια μικρότερος από εκείνη. Πριν από δυο μέρες της είχε γράψει, για να της αναγγείλη τους άρραθώνες του. Και ήταν αλήθεια πως είχε πολλά χρόνια να τον δη, γιατί αυτός έμεινε στην Άνατολική Γερμανία και όλες οι απόπειρες, που είχε κάνει, για νάρθη κοντά στους δικούς του, είχαν αποτύχει.

Και τώρα, πρόσθεσε χαμογελώντας ο μάντις, θα σας έρω και το χαρτάκι σας...

Χωρίς να διστάση καθόλου, σήκωσε το θάζο, πήρε το χαρτάκι και της το έδωσε. Φυσικά, έπειτα απ' όλα αυτά, ή εφημερίδα έσπευσε ν' αναγνωρίση το λάθος της.

Αν, όμως, ο Χαννούσεν Β' είχε πείσει όρισμένους από τους κατηγορούμενους του, ή αστυνομία εξακολουθούσε να διατηρή τις ύποψίες της. Και, τελικά, ο διάδοχος του Έρικ Γιάν Χαννούσεν δε μπόρεσε να αποφυγή την παραπομπή του σε δίκη, με την κατηγορία της απάτης.

Αλλά ή δίκη άκριβώς αυτή έμελε να σταθ, για τον άνθρωπο με τις ανεξήγητες μαγικές ικανότητες, ή αποθέωσι της σταδιοδρομίας του. Μπροστά στους συναφρωμένους δικαστές, που, κατάπληκτοι, μάταια προσπαθούσαν να θρύν μία λογική εξήγησι για δτι αντίκρυζαν, ο Χαννούσεν Β' επανέλαβε — δωρεάν, αυτή τη φορά! — τα πειράματα, που τον είχαν κάνει διάσημο στα γερμανικά θαυριετέ, με άγνωστα του πρόσωπα, που τα έωριζε το ίδιο το δικαστήριο. «Όλοι, όσοι παρουσιάστηκαν, υποχρεώθηκαν να αναγνωρίσουν πως ο μάντις είχε εδρ με ακρίβεια το παρελθόν τους, την οικογενειακή τους κατάσταση, είχε μιλήσει σαν να τους ήξερε καλά για τα ζητήματα, που τους ενδιαφέροναν.

Ο τελευταίος, που παρουσιάστηκε, για να βάλη σε δοκιμασία τις μαγικές ικανότητες του Χαννούσεν, ήταν ένας άνωτερος άστυνομικός, ντυμένος με πολιτικά. Σημείωσε σ' ένα χαρτάκι τη λέξι «γιαγιά» και παράδωσε το χαρτάκι στον πρόεδρο.

Σε ποιο πρόσωπο αναφέρεται αυτό το σημείωμα; ρώτησε ο πρόεδρος τον κατηγορούμενο.

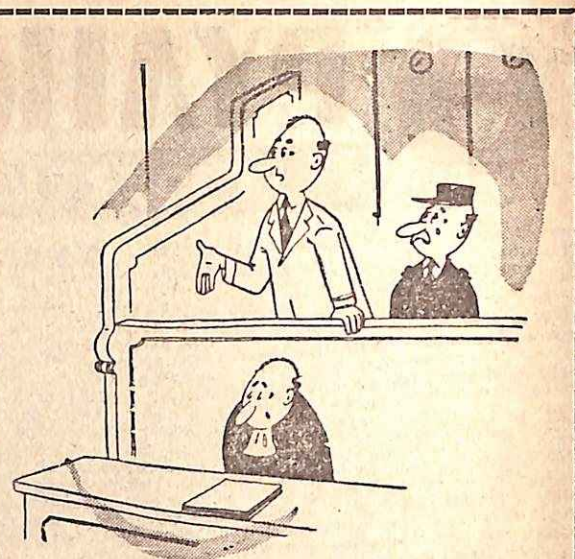
Σ' ένα στενό συγγενή... μητέρα ή γιαγιά... αποκρίθηκε με κόπο εκείνος. Αλλά δε μπορώ να δώ τίποτα. Η ερώτησι κρύβει μία παγίδα. Η το πρόσωπο αυτό είναι νεκρό...

Πριν ο άστυνομικός προλάβη να απαντήση, ο Χαννούσεν Β', με το πρόσωπο φωτισμένο από μία διαφορετική έκφρασι, συνέχισε:

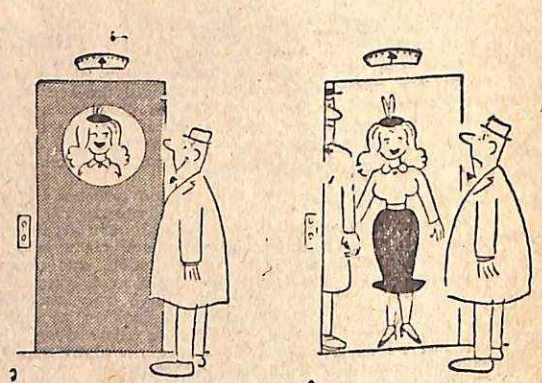
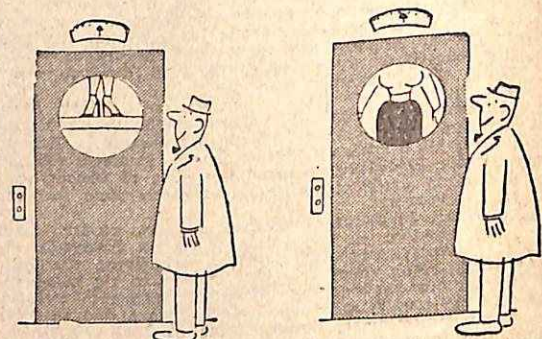
Βλέπω, όμως, τώρα κάτι άλλο. Ένα στρατόπεδο... Αλλά δεν είναι στρατόπεδο, ούτε κατασκήνωσι. Είναι στρατόπεδο συγκεντρώσεως! Βασανιστήρια, πείνα, δυστυχία. Ναι, ναι, είναι ένα στρατόπεδο της εποχής του πολέμου! Σας έλεσα εκεί ως κρατούμενοί...

Για λίγο, ο άνωτερος άστυνομικός έμεινε αλλοος από την κατάπληξι. Κατόπιν, γυρίζοντας προς τους δικαστές, τους διαβεβαίωσε πως αυτό ήταν αλήθεια. Από το 1943 ως το τέλος του πολέμου, όταν κρατούμενος στο χιλιερικό στρατόπεδο του Μπούγκενβαλντ!

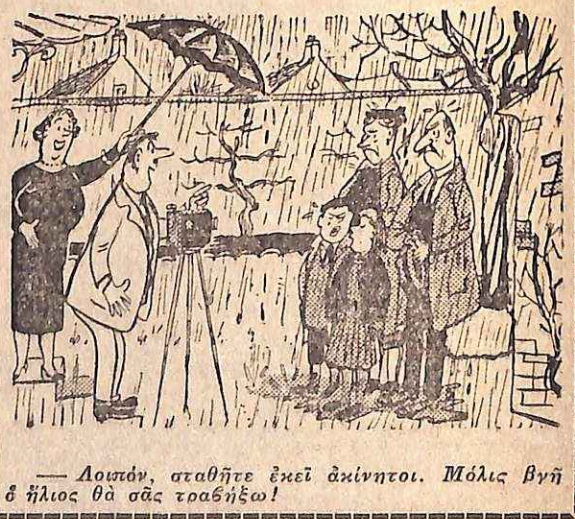
Ο πρόεδρος δε θέλησε να εξετάση άλλους μάρτυρες. Το μυστήριο των αινιγματικών εννοήσεων του Χαννούσεν Β' δε στάθηκε δυνατό να διαλευκανθ. Αλλά είχε αποδειχτή με τον πιο άμφισβήτητο τρόπο πως οι εννοήσεις αυτές στο παρελθόν και το μέλλον των ανθρώπων, δεν έκρυβαν το παραμικρό στοιχείο απάτης! Η δικαιοσύνη αναγκάστηκε να παραδεχτή πως ο Χαννούσεν Β' είναι αληθινά ένας μάντις ή, έστω, ένα ασυνάνανιστο μέντιουμ!

— Σκεφθήτε τέλος, κύριοι δικαστάι, δτι αν με καταδικάσετε, θα καταστρέψετε και την καριέρα του νεορού συνηγόρου μου!

Χωρίς λόγια.

— Δωτών, σταθήτε εκεί ακίνητοι. Μόλις βγη ή ήλιος θα σας τραβήξω!

NAMEΣΑ στα δεισέατα, που επιβάλλεται να επ σκεφθ ή καίρι, όταν Βρεθ ή στην Νέα Υόρκη είναι και το Ρόουζλαντ. Χωρίς να είναι ιστορικό νημείο, το κτίριο αυτό αποτελεί έια από τα πιο βασανιστικά σημεία της άμερκα: ής μεγαλυπόλεως και καροιστίζει: μία από τις πιο παρόδες εκδηλώσεις της ζωής των κατοίκων της.

Κανονικά το Ρόουζλαντ πρέπει να βασανισθ ή ως αϊθουσα χορού. Αλλά μία τεράστια αϊθουσα, ή μεγαλυτέσι στον κόσμο, που συγκεντρώνει κάθε έβδομάδα είκοσι π ή πη γιλιάρδες άτομα, με μοναδική τους διασκέδασι το χορό!

Πόλλοι απ' αύτους τους Άμερικανούς — και ανάμεσά τους υπάρχουν άνδρες και γυναίκες που πέρσαν τα πενήντα — είναι μόνιμοι πελάτες του Ρόουζλαντ και 4 — 5 φορές την εβδομάδα αϊθουν κάθε άλλη άπασνολήσι τους για να γεμίσουν την αϊθουσα άνω, που μόνο για τον έξερισμό χρησιμοποιεί σύστημα κλιματισμού άξιας 500.000 δολαρίων!

Η μόνη διασκέδασι που προσφέρειται εκεί μέσα, είναι ο χορός και μία μετομημένη κατανάλωσι ποτών. Η τεράστια πίστα έχει διαστάσεις 20 X 55 μέτρων και φιλοξενεί άετα 1.200 ζευγάρια. Όλοι χορεύουν με τη μουσική από γιωστές χορευτικές ορχήστρες, που εμφανίζονται ή μία μετά την άλλη, χωρίς ή μουσική να σταματά καθόλου.

Οι πελάτες και οι πελάτισσες πηγαινουν συνήθως μόνοι τους, άφου πληρώσουν ένα εισιτήριο άξιας 40 — 50 δολαρίων και διαλέγουν σύντροφο για το χορό από τους πελάτες και τις πελάτισσες του κέντρου. Το περίεργο είναι ότ το μεγαλυτέρο μέρος της πελατείας δείχνει φανατική προσήλωσι προς το χορό, ενώ αντίθετα δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον για τις ερωτικές περιπέτειες, που είναι δικαίον να δημιουργηθούν κάτω απ' αυτές τις συνθήκες.

Ο καβαλλίερος χορεύει όδες φορές θέλει με την άνωστη ντάμα που θα προτιμήση και κατόπιν την έγκαταλείπει για να χορεύη με μία άλλη, χωρίς συνήθως να επιδιώχ η περισσώτερο. Αυτό όπως Βεβαίως ο ίδιοκλήτης του Ρόουζλαντ, ο Λούις Μπέκερ, όφείλεται στο γεγονός, ότ το μεγαλυτέρο μέρος της πελατείας του άποτελείται από «ήλικιωμένα» άτομα — άνδρες 45 έτών και γυναίκες 35 έτών.

Η νεολαία αντιπροσωπεύει ένα μικρό ποσοστό — ίσως γιατί δεν έχει την δυνατότητα να κάνει εκεί έκκεντροκλήτες. Το ρόκ-έντ-ρόλ και άλλοι έξαλλοι χοροί άπαγορεύονται. Ο Μπέκερ προτιμά να δίνη στους πελάτες του το είδος της χορευτικής μουσικής, που έχει καθιερωθ από χρόνια.

Η άπροθυμία των πελατών του Ρόουζλαντ να εκμεταλλευθούν τις εύκαιρίες και να δημιουργήσουν ερωτικούς δεσμούς φαίνεται από την άναλογία των γάμων μεταξύ των πελατών. Μέσο στα 38 χρόνια, που λειτουργεί το Ρόουζλαντ, πέρασαν συνολικά από τις αϊθουσές του είκοσι έκατομμύρια άτομα. Αλλά μόνο 80 ζευγάρια παντρεύτηκαν άφου γνωρίστηκαν και σγετισθκαν στην αϊθουσα χορού.

Μέχρι πριν από μερικά χρόνια το κέντρο αυτό διέθετε ένα ώρισμένο αριθμό επαγγελματιών χορευτών, που δέχονταν να χορεύουν με τους πελάτες, παίρνοντας για άμοισή ένα μικρό ποσό από το όποιο έδιναν ένα ποσοστό στην διεύθυνσι.

Αλλά ο Μπέκερ προτίμησε να καταργήση το σύστημα αυτό γιατί πίστευε ότ συντελούσε στο να δυσφημηται ή έπιχειρησι του.

Για την έπιτυχία του βασίζεται στην ανάγκη, που νιώθουν πολλοί συμπατριώτες του να χορεύουν, όπως έπίσης τους δίνη την δυνατότητα να χορεύουν με τους ήχους διασήμων χορευτικών ορχηστρών.

Μεταξύ των μαέστρων, που έχουν εμφανισθ στο Ρόουζλαντ είναι οι Πόλ Ουόλτμαν, Μπένν Γκούντμαν, Ξοβιέ Κούγκαντ Γκλό Λομπάρντο, Γκλέν Μίλλερ και Τόμμι Ντράσευ με τις ορχήστρες τους.

Ο Μπέκερ, έπίσης, έχει καταργήσει τους χορευτικούς μαρσθώνους, που έκαναν διάσημο το κέντρο του και του έδωσαν την μεγαλυτέρη πελατεία.

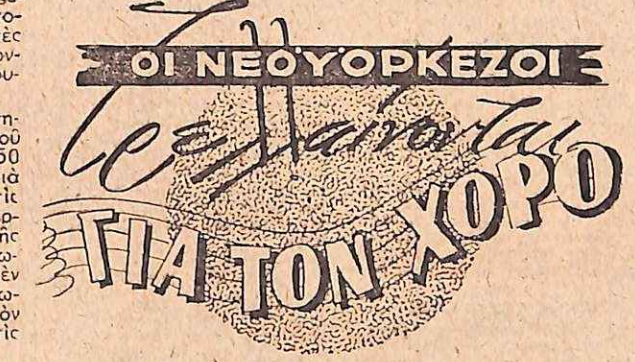
Ο π-ώτος μαρσθώνιος του χορού έγινε στο Ρόουζλαντ το 1923. Ένα ζευγάρι Άγγλων χορευτών έμεινε συνεχώς στην πίστα έπί εννιάμισι ώρες.

Η έπίδειξι των δυο Άγγλων έκανε τους Άμερικανούς να καταβλήθουν από μανία χορευτικών μαρσθώνιων. Στην αϊθουσα του Ρόουζλαντ, ή Άλμα Κάμινγκς ανέβασε το ρεκόρ σε 27 συνεχείς ώρες.

Λίγο καιρό άργότερα, ένα ζευγάρι άπέσπασε τον τίτλο του

Η τεράστια πίστα του Ρόουζλαντ χωράει 1.200 ζευγάρια!...

Το Ρόουζλαντ είναι ή μεγαλυτέρη αϊθουσα χορού στον κόσμο!..

χίσει πριν από 104 ώρες!...

Τώρα, όμως, οι υπερβολές αυτές καταργήθηκαν. Οι πελάτες του Ρόουζλαντ χορεύουν, πίνουν μερικά ποτά και κατόπιν γυρίζουν ήσυχα-ήσυχα στα σπίτια τους να κοιμηθούν!

ΟΟ

ΓΑΜΠΡΟΙ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ!

Οι αυτόματες μηχανές, που πουλάνε διάφορα είδη όταν ρίξη ή αγοράστης ένα νόμισμα στη σχισμή τους, Βόηκαν μία πρωτότυπη έφευρησι στο Λύμπек της Γερμανίας. Πουλάνε δηλαδή... γαμπρούς!

Κάθε άνυπανηρ κοπέλλα αυτής της πόλεως μπορεί μ' ένα νόμισμα των δύο μαρκών, να έχ η φωτογραφία ενός έργνη ήπατεθιμένου να παντρευτή, μαζί με τ' όνομα, τη διεύθυνσι του και διάφορες άλλες σχετικές λεπτομέρειες.

Δε μένει πιά, παρά να έπικοινωνήση μαζί του και να όοιση ένα ραντεβού, για να γνωριστούνε καλύτερα και να παντρευτούνε ήν ταίριασιν.

Στη Νέα Γουίνέα όμως, μέχρι πρό όλίγων έτών, οι κοπέλλες αγοράζαν τους ίδιους τους άντρες, κι όχι τις φωτογραφίες τους — και μάλιστα πάμφθνα για ένα ποσόν που ίσοδυναμούσε με 250 ελληνικές δραχμές!

Το ποσό αυτό πληρωνόταν σε όστρακα, που αποτελούσαν το νόμισμα του τόπου.

Όσο για την έκλογή του γαμπρού, γινόταν από ένα βείο της ύψης. Δε θα ήταν άλλωστε σε άσση, λα τον διακήξη ή ίδια, γιατί τα κορίτσια της Νέας Γουίνέας παντρεύονται σε ήλικία όλης 13 έτών.

Αντίθετα, στην Άγγλία αγοράζονταν άλλοτε οι νύφες. Βγαίναν μάλιστα σε δημοπρασία και κατακυλώνονταν στον τελευταίο πλειοδότη.

Μία τέτοια δημοπρασία, στο Μπιούρου κράτησε κάποτε 2 δ-ήκρες ώρες, και στο τέλος ή νύφη πουλήθηκε για... 5 πένες, λιγότερο δηλαδή από μισό σελλίνι!

Τον ίδιο περίπου καιρό, στην Τουρκία όταν άποφυλακίζόταν ως άνωπανηρος έγκληματίας, του δίδεγαν μία σύνολο ανάμεσα σε 5000 κοπέλλες.

Όπως καταλαβαίνετε, οι κοπέλλες αυτές ήταν οι άσχημότερες της Τουρκίας. Όσο μεγαλυτέρο δε ήταν το έγκλημα που είχε κάνει, ο κατόδικος τόσο πιο άσχημη γυναίκα υποχωρώντανε να πάρη!

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ήπια και χαμηλόφωνη συζήτηση στη χλιαρή ατμόσφαιρα ενός καλοζεσταμένου σαλονιού, την ώρα που το ημίφως του χειμωνιάτικου δειλινού δημιουργεί σαν ανάγλυφη την εγκαρδιότητα...)

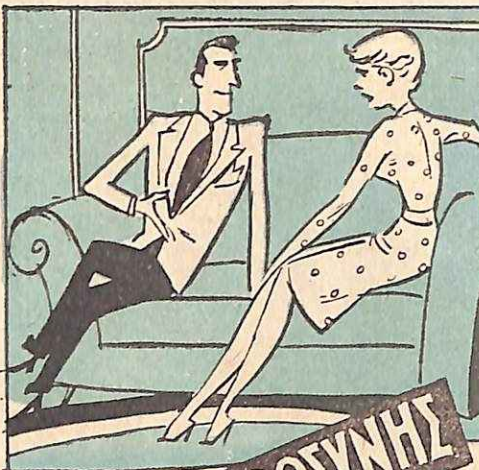
ΕΚΕΙΝΗ: Κολακείες...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείτε; αλλά δεν ξέρω να κολακεύω... Άλλωστε, αυτά που σας λέω, δεν είναι τόσο έκθαμβωτικά και άπαστράπτοντα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς δεν είναι; Μου είπατε, αν δεν απατώμαι, ότι καταφέρνω να μαγεύω όλους τους γύρω μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Δεν τους θαμπώνετε όμως με καμιά έκτυφλωτική αίγλη που κουράζει τα μάτια; τους μαγεύετε με τον τρόπο της Μαρίας Τουσέ...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελαστή): Ποιά ήταν αυτή; Καμιά άσημότης της Ιστορίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μια διασημότης της γοητείας!

ΕΚΕΙΝΗ: Διασημότης;... Έλατέ! Υπερβολές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό που σας λέω είναι ή πιο αληθινή αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Άν ήτανε διασημότης, πώς δεν την ξέρουμε — όπως τη Διάντα του Πουατιέ, τη Μαρτιν Ντελόν, τη Λαβελιέρ, τη Μοντεσπάρ, την Πομπαντούρ, τη Ντυμπάρνυ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, απλούστατα, όλες αυτές που μου αραδιάσατε, ήταν άσπραφτερά μετέωρα, που φώτισαν στιγμιαία τα έρηβα διαφώρων σκοτεινών εποχών. Η Μαρία Τουσέ δεν ήτανε μετεωρίτης, ούτε πλανήτης, ούτε — πολύ περισσότερο — απλανής...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε τί ήτανε, για να μαγεύη τους γύρω της;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας μενεξές, κρυμμένος δειλά, με γλυκύτατη μετριοφροσύνη, πίσω από την πυκνή προσιδιά των φυλλαμάτων του... Ένα κυκλάμινο, χωμένο στην αγκαλιά ενός δάτου... Καί, ίδια με το μενεξέ, σκόρπιζε το άρωμά της, έστω ακόμα και άφανης, ή έκανε την παρουσία της να μαντεύεται, όπως ενός κυκλάμινου πίσω από τα αγκάθια...

ΕΚΕΙΝΗ: Ήτανε βασιλίσα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Ούτε πριγκίπισσα. Ούτε καν έπισημη βασιλική εύνοια, γεμάτη προκλητική αίγλη, γεμάτη άσπραφτερά παρανομία, βουτηγμένη μέσα στη χρυσωμένη λάσπη. Αγαπούσε! Καί, αυτός που αγαπούσε, όσο κι' αν ήτανε βασιλιάς — συνταγμένος βασιλιάς, που την εφημέρη κι' έντελώς προσωρινή του βασιλεία άμειωνε ένα ζοφερό έγκλημα! — δεν της είχε δώσει όμως όσει μέσα στο μεγαλειώδες και σκυθρωπό Λούβρο, εκεί, όπου η μεγαλοπρέπεια και η βουαιμία ζούσαν αδελφωμένες κάτω από τις βελουδένιες βαθμίδες του θρόνου!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιός ήταν αυτός ο βασιλιάς; Βλέπετε, θέλω πολύ να μου κάνετε μάθημα Ιστορίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχαριστός, να σας διδάξω λίγη Ιστορία του αισθήματος. Ο βασιλιάς αυτός, λοιπόν, που λάτρευε η Μαρία Τουσέ, ήταν ο Κάρολος ο Ένατος. Ένας λυμφατικός έφηβος, που τα νειάτα του τα δηλητηρίαζε ή μολυσμένη αναπνοή της φοβερής του μητέρας, της Αικατερίνης των Μεδίκων. Έμοιαζε πολύ με θάινα αυτή ή βασιλομήτωρ που ήτανε πεπρωμένο, εκτός από γυναίκα βασιλιά, πεθαμένο από βίαιο θάνατο, να γίνη και μητέρα των βασιλιάδων, που βασιλεύουν για λίγο και πέθαναν όλοι πρόωρα και δραματικά!... Κάτω από τη σκοτεινή έπιδρασί της, ο νεαρός Κάρολος δέχτηκε να πατρονάρη το φοβερώτατο ομαδικό έγκλημα, που προετοίμασε ο τυφλός θρησκευτικός φανατισμός, αδερφωμένος με την όμη πολιτική σκοπιμότητα: Τη νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου! Κι' ύστερα από τη φοβερή κι' άδικη αυτή σφαγή, μετανιωμένος πικρά, πνιγμένος στις τύψεις και στο αίμα της φρικαστικής έκαιτομής των Ουγενότων, δηλητηριασμένος ίσως — λένε — όχι μόνο μεταφορικά, αλλά και πραγματικά, από τη μητέρα του ο Κάρολος πέθανε, για ν' αφήση

ρούσε, όποτε τα κατάφερε — από τις καταθύνιες δολοπλοκίες του Παρισιού, από τις σκοτεινές ραδιουργίες του Λούβρου, για να πηδήξη άπάνω στο κάταστρο του άλογου, και να καλπάζη, εύτυχισμένος, ξένοιστος, άμέριμος, σαν άραιο βασιλόπουλο του παραμυθιού, προς το μαγευτικό προσάτιο της άμωταλής πρωτεύουσας... Έκει, σ' ένα μικρό, ταπεινό σπιτάκι, σε μία μαγική φωλιά, κρυμμένη πίσω από τους κισσούς, τις άγριοτριανταφυλλίες και τα αϊγκλήματα, τον περίμενε ή εύτυχία της έρωτικής άπλότητος: Μία τρυφερή γυναίκοιλα, που δε νοιάζότανε για δόξες και για άξιώματα, άφου δέχότανε καλόβολα κι' άδιαμαρτύρητα να ζή άφανής, στο περιθώριο του θρόνου, ήταν έτοιμη και πρόθυμη να του χαρίση τα φιλά της. Καί, πλάι της, χαμογελούσε ένα γλυκύτατο χερουδείμ, ένα ροδοκόκκινο άγγελούδι — ο νόθος του βασιλιά! Ο παράνομος καρπός της βασιλικής εύνοιας, που ήτανε γραφτό του να μείνη στην Ιστορία με το στίγμα της παρανομίας θλιβερό τίτλο δίπλα στο όνομά του: Κάρολος, νόθος Βαλουά, δούξ της Άγκουλέμης... Πόσο λίγο νοιάζόταν όμως για όλα αυτά ή Μαρία Τουσέ!... Αυτή ήταν εύτυχισμένη όταν έδλεπε τον άγαπημένο της, ξεχνώντας, ότι αυτός φορούσε και στέμμα — άφου το ξεχούσε κι' ο ίδιος κοντά της... Καί ζούσανε μαζί, τρυφερά ζευγαρωμένοι, λίγες ώρες άμέριμνης κι' άνεμπόδιατης έρωτικής εύτυχίας, χωρίς άλύγιστα πρωτόκολλα, μακριά από ζοφερές συνωμοσίες κι' άνομολόγητα συμφέροντα... Έκει, μέσα στη δροσερή και λουλουδιωμένη γωνίτσα του παρισινού προσάτιου, ένας έστεμμένος δεσμός της γίνόταν έλευθερος κι' αγαπούσε σαν άπλος, ασκλάδωτος άνθρωπος, την τρυφερή γυναίκοιλα, που άξίζει να αγαπηθή, που ήξερε να τα δίνη όλα και να μη ζητά τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ (συλλογισμένη): Αυτή που «μάγευε τους πάντας»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριδώς... Αυτή που ήτανε ή γόησσα της μετριοφροσύνης, ή μεγαλειότης, που ξέρε να επιβάλλεται με ήπια μέσα, χωρίς προκλητική ύπογράμμιση, χωρίς θόρυβο, χωρίς έπιμονη αυτοδιαφήμιση προτερημάτων και προσόντων από τον άποκρουστικό ναρκισσισμό, που ξέρε, ίσως να συγκεντρώνη την προσοχή, αλλά καταφέρνει τελικά να άπωθή!...

ΕΚΕΙΝΗ (με λυπημένο χαμόγελο): Πόσες περιφράσεις, πόσο μάθημα Ιστορίας, πόσες ύπεκφυγές, για να μου πητε, ότι είμαι άσήμαντη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείτε αν θα σας πικράνω: άσήμαντη όμως δεν είσαστε — μόνο άνόητη!...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκαταβατική, ύπομονητική): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, απλούστατα, δεν καταλαβαίνετε που βρίσκεται ή πραγματική άξία μιας γυναίκας...

ΕΚΕΙΝΗ: Και μπορείτε να με πληροφορήσετε έσεις που βρίσκεσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στη μετριοφροσύνη γοητεία, που επιβάλλεται μόνη της, χωρίς τεχνητό θόρυβο και άποκρουστικά βεγγαλικά... Ή πιο άξιολάτρευτη γυναίκα είναι αυτή που «μάγευει τους πάντας», χωρίς να τους ζητά να μαγευτούν... Ή ταπεινή μεγαλειότης που υποβάλλει τη συμπαθεία είναι αυτή, που νικάει την πιο άσφαλή αντίπαλο — αυτή που προβάλλει έγωιστικά έκθαμβωτική και θεωρητικά άνίκητη κι' άσυναγώνιστη...

ΕΚΕΙΝΗ (με προκλητική άδωότητα): Ξέρετε κανέναν που να μαγεύεται από μία τέτοια γόησσα της μετριοφροσύνης, όπως ή Μαρία Τουσέ;

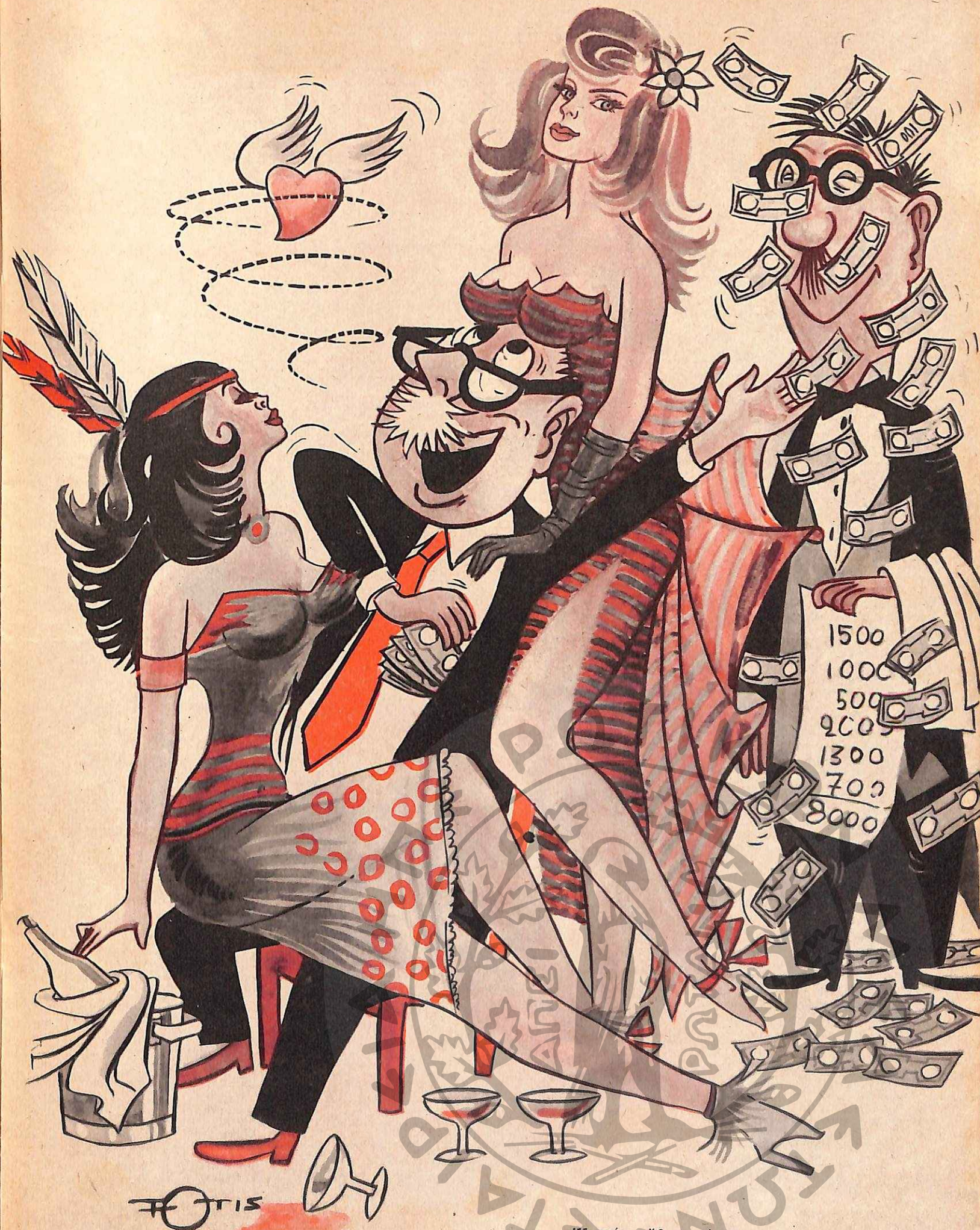
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολλούς — και πρώτον, αυτόν που σας μιλάει... (Έκείνη δέχεται κολακευμένη την έξομολόγησή του, γιατί ο τόνος της δείχνει, ότι είναι ειλικρινής...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ή νύφη στο μαστέλο

Στη φυλή των Γκάλλας της Αιθιοπίας, ο γαμπρός σηκώνει στα χέρια τη νύφη και την πετάει μέσα σ' ένα μαστέλο με νερό! Όσο περισσότερο κρότο κάνει πέφτοντας, τόσο εύτυχτερος θεωρείται πώς θα είναι ο γάμος τους.

Ακόμα πιο παράξενος είναι ο τρόπος, που παντρεύονται οι Καβύλοι του Μαρόκου. Ο παπάς της φυλής χώνει λίγο τη μύτη ενός μαχαιριού στο σβέρο της νύφης. Όταν άρχισή να τρέχη αίμα, ή κοπέλλα θεωρείται πια παντρεμένη.

«Η τσέπη άδεια πάντοτε, μά ή καρδιά γεμάτη!...»

ΠΡΟΓΚΛΗΣΗ ΣΕ ΧΟΡΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΘΕΙΑ Λίζα έτρεξε ν'ανοίξει την πόρτα. Ήταν ο ταχυδρόμος. — Σιμόνη, φώναξε στην ανεψιά της, ένα γράμμα για σένα. — Για μένα; είπε εκπληκτική εκείνη. Δεν περίμεναν από κανένα γράμμα, από τότε που ζούσαν οι δύο τους σ' αυτό το σπίτι απομακρυσμένοι από κάθε κίνηση. Ή Σιμόνη ήταν άφανη. Είχε τελειώσει το Γυμνάσιο λίγο καιρό πριν πεθάνει ο πατέρας της, ο αδελφός της θείας Λίζας, και δούλευε στο σπίτι της κάτι μεταφράσεις, για να τα βολέουν οι δύο γυναίκες, μαζί με τη σύνταξη του πατέρα της. Ή μητέρα της είχε πεθάνει κι' αυτή πολύ νέα. Άλλον κανένα δεν είχε. Ήταν μια κοπέλλα στα δέκα εννιά της χρόνια, πάρα πολύ κομψή και πολύ όμορφη.

— Θα τ' ανοίξεις, λοιπόν, αυτό το γράμμα; της είπε η θεία της. — Παράξενο, θεία μου, είπε η Σιμόνη, στριφογυρίζοντας στα χέρια της το φάκελλο, παράξενο να λάβω γράμμα. Ποιος άραγε να μου γράφει;

— Άνοιξέ το, επί τέλους! φώναξε η θεία της έκνευρισμένη. Ή Σιμόνη το άνοιξε, το διάβασε κι' έπεσε στην πολυθρόνα με κοιμμένη την άνασσα.

— Θεία, ψιθύρισε, είναι από τον κ. Ντέ Μαρτέν. Με προσκαλεί στο χορό, που θα δώση σπίνι του. Ά! μ' είναι θαυμάσιο αυτό! Μεγάλα σαλόνια, όλα κατάφωτα, κυρίες άραματισμένες, ώρες κοπέλλες, κύριοι και νέοι με φράκο... Και θα χορεύουμε!... Ή όρχηστρα θα παίξει με τρέλλα! Και θα πιούμε σαμπάνια!...

— Θέλεις να μ' ακούσης μια στιγμή και να καταβής απ' τα σύννεφα όπου ανέβηκες; τη διέκοψε η θεία της. Θάθελα να βρω για ποιά λόγο ο κ. Ντέ Μαρτέν ένα χρόνο ολόκληρο δέ δίνει σημαία ζωής και εσφινικά στέλνει μια πρόσκληση χορού σε σένα! Γράφει, μου φαίνεται, πως έφτασε απ' την Άμερική ή μικρή αδελφή του και οργανώνει πως τιμήν της το χορό αυτό. Και λες να πιάς; Πώς θα πιάς, Σιμόνη;

— Μή μου δηλητηριάξης τη χαρά μου, θεία Λίζα! Το ξέρεις πως ο κ. Ντέ Μαρτέν μ' εκτιμάει πάρα πολύ!...

— Γι' αυτό σ' άφησε χωρίς δουλειά!...

— Δεν έφταιγε αυτός, θεία μου. Ο αδελφός του κάλεσε τον ανεψιό του Πάλο στο Λονδίνο για να συνεχίση εκεί τις σπουδές του κι' έτσι αναγκάστηκε να διακόψη τα μαθήματα της αγγλικής που του έκανα!...

— Ξέρω μονάχα πως έχασες ένα καλό μισθό!...

Ή Σιμόνη τα θυμόταν όλ' αυτά. Και θυμόταν καλά και τον κ. Ντέ Μαρτέν. Ήταν ένας κομψός, με γκριζα μαλλιά στους κροτάφους, κάπου σαράντα χρόνων, πάρα πολύ πλούσιος, με μια έκφραση αίστηρη στο πρόσωπό του, που δεν είχε όμως ρυτίδες.

— Για να καλέση κανείς κάποιον σ' ένα χορό, είπε η θεία, αυτό δεν σημαίνει πως τον εκτιμάει κιόλας. Έπειτα, μην σκέπτεσαι το χορό. Δεν είναι για σένα.

— Για ποιά λόγο;

— Με τί τουαλέτα θα πιάς; Το σκέφτηκες αυτό;

— Ναί, αυτό είναι το μεγάλο εμπόδιο, είπε η Σιμόνη κι' άρχισε να κλαίει. Δεν έχω καιμιά ώραία τουαλέτα!...

— Βλέπεις, λοιπόν, πως πρέπει να παραιτήσης αυτό τ' όνειρο; συμπέρανε η θεία της.

Όλη την ημέρα η Σιμόνη σκεφτόταν την τουαλέτα, που δεν είχε. Ή θεία της είχε δίκιο.

— Και θα πρέπει μάλιστα, της ξαναείπε η θεία της κάποια στιγμή, να γράψης στον Ντέ Μαρτέν, να τον ευχαριστήσης και να δικαιολογηθής που δε θα πιάς.

Ή μέρα κύλησε πένθιμα. Καλύτερα να μην είχε λάβει την πρόσκληση η Σιμόνη. Προς το βράδυ, την ώρα που θεία και ανεψιά έτρωγαν στενοχωρημένες, χτύπησε το τηλέφωνο. Ή Σιμόνη έτρεξε και πήρε το ακουστικό. Ή θεία της κατάλαβε απ' τη φωνή της πως κάτι το έκτακτο συνέβαινε.

— Θεία μου, είπε η Σιμόνη, σαν έφυγε απ' το τηλέφωνο, γίνονται και σήμερα θαύματα. Ξέρεις ποιος τηλεφώνησε; Ο ίδιος ο κ. Ντέ Μαρτέν. Τί ευγενής! Και τί θερμή φωνή που έχει!...

— Θα μού πής τί ήθελε;

— Ω! Κάτι τ' άπροσδόκητο, θεία μου! Ο κ. Ντέ Μαρτέν σκέφτηκε για την τουαλέτα μου... Λέει να περάσω απ' την «Έσμεράλντα», το πιο πολυτελές κατάστημα, ξέρεις, και να διαλέξω όποια τουαλέτα θα μ' άρσεν καθώς και μια βελούδινη μάσκα.

— Αυτό είναι ένας τρόπος για να σου πη, χωρίς να σε προσβάλει, πως ξέρει τα οικονομικά μας!...

— Φτάνει, θεία, πιά με τις μαύρες σκέψεις σου! Έγώ μια

φορά θα πάω! Θέλω να εσκάσω, μια βραδυά, να ξεχάσω τις στενωχώριες μου. Κατάλαβες; — Δίκιο έχεις, Σιμόνη, είπε η θεία Λίζα άναστενάζοντας.

*

Όταν μπήκε στο άπέραντο σαλόνι του μεγάρου του κ. Ντέ Μαρτέν, η Σιμόνη απόμεινε έκθαμβη. Όλα ήταν όπως τα είχε όνειρευτή: τα φώτα, τ' άρώματα, η μουσική, οι τουαλέτες των κυριών και τα φράκα των κυριών, γιατί δεν ήταν όλοι τους μασκαρεμένοι, αν κι' όλοι οι προσκαλεσμένοι φορούσαν μάσκες.

Ή Σιμόνη προχώρησε άναμεσα στο πλήθος σαν χαμένη. Σχεδόν άμέσως ένας κύριος με το πρόσωπο σκεπασμένο από μια κόκκινη μάσκα και με φορεσιά ιππότη, ύποκλήθηκε μπροστά της, μ' ευγένεια και την πήρε να χορεύουν.

— Ή δεσποινίς, της ψιθύρισε, είναι άλαφρειά σαν πεταλούδα!

— Ο κύριος δε φοράει μόνο το ένδυμα του 18ου αιώνα, αλλά χρησιμοποιεί και τη γλώσσα της εποχής εκείνης! άπάντησε η Σιμόνη.

— Όπως τα πέταλα των ρόδων άναδίνουν ένα γλυκό άρωμα, το ίδιο και σεις σκορπίζετε ένα μεθυστικό άρωμα. Μαντεύω πως είστε πάρα πολύ ώραία κι' άς φοράτε μάσκα. Όλοι σας κυττάζουν με φθόνο και θαυμάζουν τα χρυσαφένια μαλλιά σας. Είστε ένα ζωντανό όνειρο, δεσποινίς!...

Πραγματικά, η Σιμόνη πρόσεξε πως όλοι κύτταζαν προς το μέρος τους κι' αυτό την έκανε να υπερφανεύεται. Ή φωνή του άγνωστου καθολιέρου της γινόταν όλο και πιο θερμή, πιο χαϊδευτική σε κάθε χορό. Ή Σιμόνη ένοιωσε τον έαυτό της μεθυσμένο. «Πού να είναι άραγε ο κ. Ντέ Μαρτέν; σκεφτόταν. Ποιά να είναι η αδελφή του;» Και κάθε τόσο κύτταζε γύρω της σαν να γύρευε κάποιον. Ο καθολιέρους της το πρόσεξε και την ρώτησε:

— Γυρεύετε κανένα;

— Θάθελα να χαιρετήσω τον οικοδεσπότη. Ήταν τόσο ευγενικός μαζί μου που με κάλεσε άπόψε εδώ!

— Άς μη συλλογίζομαστε κανένα άλλο, παρά έμάς τους ίδιους, δεσποινίς!... Αυτές οι ώρες θα μού μείνουν άλησιμόντες! της ψιθύρισε εκείνος τρυφερά.

Ή βραδυά πέρασε για τη Σιμόνη χωρίς να το καταλάβει. Κατά τις δύο το πρωί, ο καθολιέρους της της πρότεινε να την πάει στο σπίτι της με το αυτοκίνητό του. Ή Σιμόνη όμως δεν ήθελε ν' άνακαλύψη ο άγνωστός της το φτωχικό σπίτι, όπου έμενε με τη θεία της. Ο άγνωστος όμως την έμπασε μέσα στο αυτοκίνητο και πήρε το δρόμο που έβγαζε στο σπίτι της. Ή έκπληξη της Σιμόνης ήταν μεγάλη όταν ο καθολιέρους της σταμάτησε το αυτοκίνητό του μπροστά στο σπίτι της. Δεν ήξερε τί να πη, μα τα έχασε, όταν άκουσε τον άγνωστο να της λη:

— Άκουσέ με, μικρή μου Σιμόνη. Μόνο άπόψε μπορώ να βρώ το θάρρος, να σου μιλήσω. Μόνο τώρα μπορώ να σου άποκαλύψω αυτό που κρύβω μέσα μου τόσο καιρό.

Κι' ο άγνωστος έδωσε τη μάσκα του.

— Ο κ. Ντέ Μαρτέν, φώναξε κατάπληκτη η νέα.

— Συγχώρεσέ με, Σιμόνη!... Από καιρό τώρα όλο σένα συλλογίζομαι. Είσαι νέα, τόσο όμορφη. Μονάχα για σένα ήταν ο χορός. Ή αδελφή μου είναι στην Άγγλία. Μονάχα για σένα, έδωσα το χορό. Ήθελα να σε κρατήσω μια ολόκληρη νύχτα στην άγκαλιά μου, να σε σφίξω πάνω μου!... Έζησα μαζί σου, άπόψε, τις πιο εύτυχισμένες ώρες της ζωής μου!...

Ή Σιμόνη κύτταξε το πρόσωπό του με τ' άδρά χαρακτηριστικά και το βλέμμα των ματιών του, που ήταν θερμό σαν τη φωνή του.

— Είμαι πολύ γέρος για σένα, Σιμόνη, το ξέρω, αυτό δεν θέλεις να μού πής; ψιθύρισε με λυπημένη φωνή ο κ. Ντέ Μαρτέν. Πως μπορείς να μ' αγαπήσης;

Ή Σιμόνη, εύτυχισμένη, έπεσε στην άγκαλιά του και πέρασε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του:

— Αυτό είναι πάρα πολύ ώραίο, είναι θαύμα. ψιθύρισε με συγκίνηση.

— Αγαπημένη μου! της είπε ο Ντέ Μαρτέν, φιλώντας την στο στόμα.

— Έλα, πάνω στο σπίτι μου, αγάπη μου, τού είπε η Σιμόνη. Πάμε να βρούμε τη θεία μου, θα πείσει απ' τα σύννεφα!...

Κι' ανέβηκαν τη σκάλα τρέχοντας, πιασμένοι απ' το χέρι.

ΠΙΕΡ ΚΑΓΙΑΡ

— Αυτές οι ώρες θα μού μείνουν άλησιμόντες! της ψιθύρισε τρυφερά.

Οι ηλιακές κηλίδες είναι τεράστιοι στρόβιλοι, που σχηματίζονται μέσα στη φωτόσφαιρα από διάχυτα υλικά που ανεβαίνουν από το εσωτερικό του Ήλιου. 1) Τμήμα της φωτόσφαιρας. 2) Στρόβιλος. 3) Σκοτεινή κηλίδα. 4) Γλώσσα φωτιάς. 5) Γη.

Εξαιρείται αποτελούν το υδρογόνο και το ήλιον, που υπάρχουν σε πολύ μεγαλύτερη αφθονία. Το ένα τρίτο της μάζας του ήλιου είναι κατά πάσαν πιθανότητα υδρογόνο.

Στις θερμοκρασίες που υπάρχουν ακόμα και στη φωτόσφαιρα, τα άτομα των χημικών στοιχείων βρίσκονται σε σφοδρή αναταραχή, κι' έτσι δε μπορούν να ενωθούν μεταξύ τους και ν' αποτελέσουν μόρια διαφόρων ουσιών, όπως στη Γη.

Ακόμα και τα εσωτερικά συστατικά των ατόμων δε μπορούν να συγκρατηθούν σταθερά, με τόσο θερμότητα. Τα ηλεκτρόνια φεύγουν απ' τη θέση τους κι' ελευθερώνονται. Στη βάση της φωτόσφαιρας, είναι τόσο αβυσσώδης η διασπορά των ατόμων, ώστε υπάρχουν 60 δισεκατομμύρια ελεύθερα ηλεκτρόνια σε κάθε κυβικό χιλιοστόμετρο, (προσεγγισμένα ίδιας από άτομα μετάλλων, όπου τα ηλεκτρόνια συγκρατούνται λιγότερο ισχυρά, παρά στα άλλα στοιχεία).

Στο εσωτερικό του Ήλιου, όλα τα άτομα έχουν χάσει τα ηλεκτρόνια τους. Αυτό σημαίνει ότι δεν παρουσιάζουν καμιά χημική διαφορά το ένα απ' το άλλο. Έτσι, ο πυρήνας του Ήλιου αποτελείται από μία μάζα ακαθόριστης ύλης, μία σαλάτα από ηλεκτρόνια, πρωτόνια, νετρόνια, κλπ., συμπιεσμένα με δύναμη 60 εκατομμυρίων τόνων σε κάθε τετραγωνικό εκατοστόμετρο!

Με τέτοια συμπίεση, η ύλη αυτή έχει γίνει τόσο πυκνή, ώστε είναι 10 φορές βαρύτερη απ' το μολύβι. Ζυγίζει δηλαδή 200 κιλά κάθε κυβικός πόνο της!

Στην τεραστιά αυτή πείσι αντίδρα το εσωτερικό του Ήλιου, που σπρώχνει προς τα έξω τα διάχυτα αέρια. Η Ισορροπία δε μεταξύ των δυνάμεων κάνει τον Ήλιο να φουσκώνει και να μαζεύει συνεχώς, με μία παλμική κίνηση τόσο μικρή ώστε δε διακρίνεται ούτε με το ελαττωστότερο τηλεσκόπιο.

Ανεβαίνοντας απ' το εσωτερικό του Ήλιου προς την επιφάνειά του, τα σπινθηρά της ύλης του φτάνουν σ' ένα σημείο όπου αρχίζουν να συγκρατούνται ηλεκτρόνια και να ξαναγίνονται κανονικά άτομα. Διαστέλλονται τότε απότομα και ξεπηδάνε από τη φωτόσφαιρα, σαν τεράστιοι πίδακες. Έτσι ξεηγούνται σήμερα οι επιστήμονες το σχηματισμό παράδειχων σκοτεινών κηλίδων πάνω στην επιφάνεια του Ήλιου.

Αυτές οι ηλιακές κηλίδες είχαν μελετηθεί απ' τον Κινέζου αστρονόμου με γυμνό μάτι το 2ο αιώνα μ.Χ. Κυρίως όμως ενδιαφέρθηκαν γι' αυτές οι επιστήμονες αφού τις εξέτασε ο Γαλιλαίος με το τηλεσκόπιό του, το 1610. Τότε αποδείχτηκε για πρώτη φορά ότι δεν επρόκειτο για σκιάς που έρχονταν από σώματα πάνω στον Ήλιο. Έξακριβώθηκε επίσης ότι αλλάζονταν σχήμα και μέγεθος κι' ότι μετακινούνταν πάνω στην επιφάνεια του Ήλιου απ' την Ανατολή προς τη Δύση.

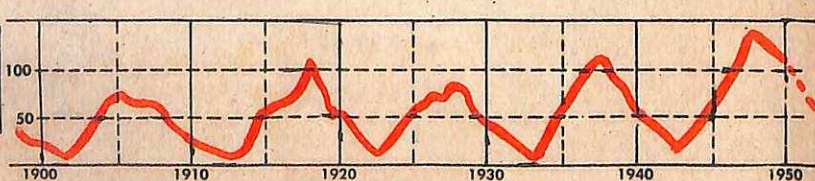
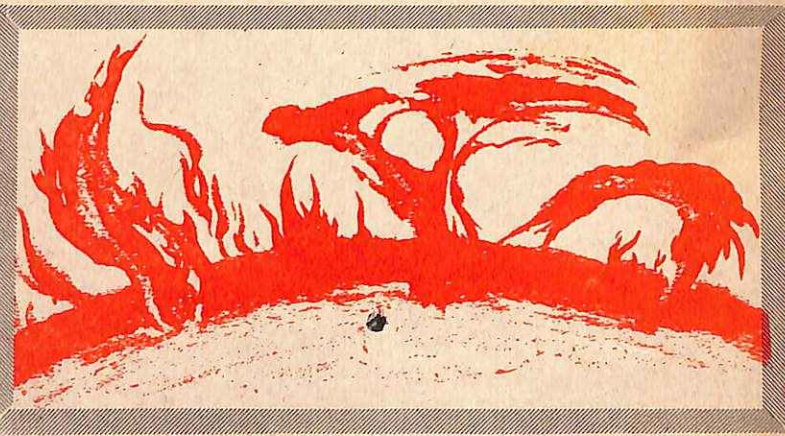
Το 1826, ο Γερμανός Σχάμπε άρχισε μία συστηματική μελέτη των ηλιακών κηλίδων, που τη συνέχισε επί 50 χρόνια. Το 1843, είχε εξακριβώσει ότι υπάρχει ένας ρυθμός στις διακυμάνσεις της έντασής τους. Πράγματι, κάθε 11 χρόνια περίπου φτάνει στο μέγιστο η επιφάνεια του Ήλιου που σκεπάζεται από κηλίδες. Ύστερα η έκτασή τους ελαττώνεται σιγά-σιγά.

Όταν μεγαλώνουν οι κηλίδες, αυξάνει σημαντικά και η ακτινοβολία του Ήλιου, κι' οι συνέπειες είναι πολλές στη Γη: Έξατμίζεται περισσότερο νερό απ' τη θάλασσα, πέφτουν πιο πολλές βροχές, οι παγετώνες λιώνουν γρηγορότερα και σχηματίζονται περισσότερα πλωτά παγόβουνα στον Αρκτικό.

Η αλλαγή του κλίματος επηρεάζει και το ρυθμό της βλαστήσεως. Κι' επειδή υπάρχουν τότε περισσότερες φυτικές τροφές, αυξάνει κι' ο αριθμός των ζώων.

Μερικές ηλιακές κηλίδες έχουν διάμετρο μόνο λίγων εκατοντάδων χιλιομέτρων και διαρκούν μία μέρα ή λιγότερα. Άλλες φτάνουν σε διάμετρο τις 100.000 χιλιομέτρα, διατηρούνται δε επί αρκετούς μήνες. Το Φεβρουάριο του 1944, το αστεροσκοπείο του Γκρήνουιτ φωτογράφησε μία ηλιακή κηλίδα, με έκταση 15 δισεκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων!

Έξ' άλλου, ξεπηδούν συνεχώς απ' τον Ήλιο πελώριες γλώσσες φωτιάς ανεβαίνουν σε ύψος εκατοντάδων χιλιομέτρων και ξαναπέφτουν ύστερα στην επιφάνειά του, με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων την ώρα. Οι αστρονόμοι πιστεύουν τώρα ότι το φαινόμενο αυτό έχει στενή σχέση με τις ηλιακές κηλίδες.

Τα μυστήρια του ΗΛΙΟΥ

Τι συμβαίνει πάνω στον Ήλιο

ΑΝ τον συγκρίνουμε με τη Γη, ο Ήλιος μάς φαίνεται πελώριος. Στην πραγματικότητα όμως είναι ένα άστρο μέσου μεγέθους, σαν τόσα εκατομμύρια άλλα — ούτε πολύ μεγάλο, ούτε πολύ μικρό. Η περιφέρεια της Γης, στον Ισημερινό, είναι περίπου 40.000 χιλιόμετρα. Η περιφέρεια του Ήλιου ξεπερνάει τα 4.300.000 χιλιόμετρα. Ο όγκος του είναι πλέον από 1 εκατομμύριο φορές μεγαλύτερος από της Γης. Κι' η έλξη της τερστικής αυτής μάζας όλης συγκρατεί τη Γη στην τροχιά της, από 150 εκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά.

Ός το 1910, που ο Γαλιλαίος έστρεψε προς τον Ήλιο το πρώτο τηλεσκόπιο, οι άνθρωποι δεν έβλεπαν τίποτα για το άστρο της ημέρας παρά μόνο ότι το έστρεψε φάλας θερμότητα. Ύστερα, επί 300 χρόνια, οι επιστήμονες το μελετούσαν, αποκάλυπταν σιγά-σιγά τα μυστικά του. Οι πρόοδοι όμως που σημείωσαν οι έρευνές τους στην τελευταία 20ετία, ήταν αστραπιαίες και εκπληκτικές.

Ξέρουμε τώρα ότι ο Ήλιος είναι μία σφαίρα από διάχυτα αέρια, με θερμοκρασίες ασύλληπτες για μας. Περιτρέφεται σαν σφοδρά γύρω απ' τον άξονά του, από την Ανατολή προς τη Δύση. Όχι όμως μαζί και ομοιόμορφα: Ένώ ο Ισημερινός του εκτελεί μία ολόκληρη περιστροφή σε 25½ μέρες, οι περιοχές του κάνουν 9 μέρες παραπάνω. Φυσικά, αυτή η διαφορά θα ήταν αδύνατη, αν ο Ήλιος αποτελούντο από στερεή ύλη, κι' όχι από αέριο.

Στην επιφάνειά του, υπάρχει ένα λεπτό στρώμα, πάχους 300 χιλιομέτρων περίπου. Λέγεται «φωτόσφαιρα» και ρυθμίζει το φως και τις άλλες ακτινοβολίες που εκπέμπει ο Ήλιος. Το εσωτερικό μέρος της είναι το ψυχρότερο του Ήλιου. Κι' όμως έχει θερμοκρασία 5.000 βαθμών περίπου. Στο εσωτερικό του Ήλιου, η θερμοκρασία φτάνει τους 20 εκατομμύρια βαθμούς.

Τα αέρια των εσωτερικών στρωμάτων της φωτόσφαιρας είναι τόσο άραια, ώστε έχουν πείσι 100 φορές μικρότερη απ' την πείσι της ατμόσφαιρας μας στην επιφάνεια της θάλασσας. Τριακόσια χιλιόμετρα πιο κάτω, η πείσι είναι περίπου το ένα πέμπτο της ατμοσφαιρικής. Τα αέρια γίνονται εκεί αδιαφανή. Χρησιμοποιούν δε σ' αβυσσώδη για τις ακτινοβολίες που έρχονται απ' το εσωτερικό, μεταβάλλοντας τις σε φως.

Η επιφάνεια του Ήλιου είναι κάθε άλλο παρά ομαλή. Βρίσκεται σε συνεχή αναταραχή, απ' τα αέρια που ανεβοκατεβαίνουν.

Απ' τα 92 χημικά στοιχεία που υπάρχουν στη Γη, τα 66 βρέθηκαν και στην ατμόσφαιρα του Ήλιου. Τα υπόλοιπα 26 βρίσκονται στη Γη σε γι' αυτό δε μπορούμε ν' ανιχνεύσουμε την παρουσία και στον Ήλιο, και οι αναλογίες των 66 στοιχείων είναι οι ίδιες περίπου, όπως στη Γη.

Αν όμως οι γλώσσες φωτιάς που αναπηδούν απ' τον Ήλιο, συγκρίνουμε με μέγεθος με τη Γη (μαύρη κουκίδα). Κάτω: Η κών κηλίδων στα πρώτα 50 χρόνια του αιώνα μας. Το 1947, σημειώθηκε το μέγιστο, με 150 περίπου κηλίδες.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ μιας θύρας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζερβαί γίνεται φίλος του Ρομπέρ και τον παίρνει για βοηθό του, εξασφαλίζοντας του έτσι μία σχετική ελευθερία. Η κ. Ζερβαί τον συμπαθεί ιδιαίτερα και τον δέχεται με χαρά στο σπίτι της. Από τα λόγια του Ρομπέρ, ο Ζερβαί αρχίζει να μαντεύει την αλήθεια για το μυστήριο της καταθέσεως της Μαντελίν. Μία μέρα, ο Ζερβαί ριφκινδύνει τη ζωή του, για να σώσει μιαν άρρωστη από διφθερίτιδα. Και το κατορθώνει μόνον, αλλά κολλάει κι' αυτός την άρρωστη και πεθαίνει. Ψάχνουν τότε ύστερα στις σημειώσεις του, ο Ρομπέρ βρίσκει επιτέλους την εξήγηση της τραγωδίας του. Πείθεται δηλαδή ότι κάποιος επηρέασε με ύπνωσμο τη Μαντελίν. Ο Γκοελάντ φτάνει στο Νομείο, μ' ένα καρδί όπου υπηρετεί ως ναύτης. Βρίσκει λοιπόν το Ρομπέρ και του διηγείται ότι ο Κορβόλ έχει αποκτήσει στο μεταξύ μεγάλη επιρροή στον πύργο και στη Μαντελίν.

11ον — Πώς να τον ανακαλύψουμε όμως αυτό το δαίμονα, καλέ μου Γκοελάντ; είπε. Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο! Αμφιβάλλω αν θα το κατορθώσουμε ποτέ...

— Ίσως να τον ανακάλυψα εγώ! δήλωσε ο Γκοελάντ.

— Έρεϊς!...

— Ναι. Πιστεύω πως βρήκα τον άνθρωπο που αντιπροσωπεύει αυτό το δαίμονα, στον πύργο του Σαρμερέ!

— Ποιος είναι!...

— Ο κ. Κορβόλ!

— Ο Κορβόλ!... φώναξαν ο Ρομπέρ κι' η κ. Ζερβαί μαζί.

Η δεύτερη είχε πεταχτεί όρθια απ' την πολυθρόνα της με μία έκφραση φρίκης, ενώ τα άχρωμα χείλη της ψιθύριζαν, σ' σ' ένα τρομερό ερώτημα:

— Ο Κορβόλ!... Ο Κορβόλ! Πάλι αυτός!...

Ξανάπεσε στο κάθισμά της, ενώ ο Ρομπέρ την κτύπησε κατάπληκτος και είπε στο νέο με φωνή λίγο αλλοιωμένη, αλλά μ' αποφασιστικό τόνο:

— Αφήστε να μιλήσει αυτός ο άνθρωπος, φίλε μου. Θα σας εξηγήσω ύστερα το λόγο της ταραχής μου...

Στάθηκε στο Γκοελάντ και τον ρώτησε:

— Πρόκειται για τον Πιέρ Κορβόλ... δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κυρία. Τον ξέρετε καλά κι' ο κύριος Ρομπέρ. Είναι φίλος, μελαγχολικός, άρρωστος άντρας, πάντα περιποιημένος... μα μου φαίνεται πως έχει κάτι το ύποπτο!

— Αυτός είναι!... ψιθύρισε η κ. Ζερβαί. Και πρόσθεσε δυνατά:

— Μα που βασίζεσαι, όταν λέτε, ότι αυτός ο άνθρωπος είχε τέτοια δύναμη, ώστε να υποτάξει τη δεσποινίδα Μαντελίν στη θέλησή του;

— Α, δε μου λείπουν οι αποδείξεις! Ο Λος ο κόσμος ήξερε πως η δεσποινίδα Μαντελίν δεν τον χώνευε άλλοτε! Όσο κι' αν της έλεγε διαρκώς η μητέρα της πως ο Κορβόλ τους ήταν πολύ αφοσιωμένος και πως τους το είχε αποδείξει, αυτή τον αντιπαθούσε και του τόδεχνε μάλιστα. Κι' όμως, αφού έλειψε η κ. Κερμαντέκ, αντί να πάη ο φιλαράκος μας κατά διαβόλου, όπως ήταν φυσικό, στερέωσε ακόμα περισσότερο τη θέση του.

— Πώς δηλαδή;

— Μετά το θάνατο της κ. Κερμαντέκ, ο συμβολαιογράφος κι' ο δόκτωρ Μποναρντέλ σάστισαν όταν άκουσαν τη δεσποινίδα Μαντελίν να επιμένει ν' αναθέσουν στον Κορβόλ όλη τη διαχείριση της περιουσίας της.

Η αλήθεια είναι, ότι ο συμβολαιογράφος προκάλεσε ένα οικογενειακό συμβούλιο και πήρε αυτός τη διαχείριση με βοηθό του το γιαντρά. Όστόσο, ο αληθινός αφέντης είναι σήμερα ο Κορβόλ. Αυτός κάνει ό,τι θέλει στον πύργο και στα κτήματα.

— Είναι δυνατόν!...

— Ο γιαντράς Μποναρντέλ προσπαθεί να διατηρήσει τα επίσημα δικαιώματά του, ως το γάμο της δεσποινίδας. Έξακολουθεί λοιπόν να έρχεται στον πύργο, αλλά τις περισσότερες φορές δεν κατορθώνει να δη τη δεσποινίδα Μαντελίν και ξαναφεύγει με τα μάτια βουρκωμένα.

— Και σεις, Γκοελάντ, γιατί φύγατε απ' τον πύργο; ρώτησε η κ. Ζερβαί, που είχε ακούσει με προσοχή τις εξηγήσεις του γερου θαλασσοπόρου.

— Εκείνος έμεινε μία στιγμή σ' άμχανία, δίχως ν' απαντήσει. Κοκκίνισε απ' τη στενοχώρια του γι' αυτή την ερώτηση — που θάρρεπε ωστόσο να την έχη προβλέψει. Τέλος, αποφάσισε να μιλήσει:

— Αυτό που θα σας πω, θα σας στενοχωρήσει πάλλ, κύριε Ρομπέρ. Μα έπρεπε να το περιμένετε...

— Ο Ρομπέρ έγινε κατάχλωμος. — Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε, Γκοελάντ! τράυλισε.

— Ε, λοιπόν, κύριε Ρομπέρ, αν δεν έφευγα μόνος μου, θα μ' έδιωχνε σίγουρα η δεσποινίδα... μετά το γάμο της!

— Το γάμο της;... είπε ο Ρομπέρ, λαχρινισμένος. Παντρεύτηκε λοιπόν η Μαντελίν;

— Δεν είχε παντρευτεί ακόμα, όταν έφυγα απ' τη Γαλλία. Ήθελε ν' αφήσει να περάσουν δυο χρόνια απ' το θάνατο της μητέρας της... Μα είχε αποφασίσει αυτό το γάμο...

— Πώς να τον ανακαλύψουμε όμως αυτό το δαίμονα, καλέ μου Γκοελάντ; είπε. Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο! Αμφιβάλλω αν θα το κατορθώσουμε ποτέ...

— Ίσως να τον ανακάλυψα εγώ! δήλωσε ο Γκοελάντ.

— Έρεϊς!...

— Ναι. Πιστεύω πως βρήκα τον άνθρωπο που αντιπροσωπεύει αυτό το δαίμονα, στον πύργο του Σαρμερέ!

— Ποιος είναι!...

— Ο κ. Κορβόλ!

— Ο Κορβόλ!... φώναξαν ο Ρομπέρ κι' η κ. Ζερβαί μαζί.

Η δεύτερη είχε πεταχτεί όρθια απ' την πολυθρόνα της με μία έκφραση φρίκης, ενώ τα άχρωμα χείλη της ψιθύριζαν, σ' σ' ένα τρομερό ερώτημα:

— Ο Κορβόλ!... Ο Κορβόλ! Πάλι αυτός!...

Ξανάπεσε στο κάθισμά της, ενώ ο Ρομπέρ την κτύπησε κατάπληκτος και είπε στο νέο με φωνή λίγο αλλοιωμένη, αλλά μ' αποφασιστικό τόνο:

— Αφήστε να μιλήσει αυτός ο άνθρωπος, φίλε μου. Θα σας εξηγήσω ύστερα το λόγο της ταραχής μου...

Στάθηκε στο Γκοελάντ και τον ρώτησε:

— Πρόκειται για τον Πιέρ Κορβόλ... δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κυρία. Τον ξέρετε καλά κι' ο κύριος Ρομπέρ. Είναι φίλος, μελαγχολικός, άρρωστος άντρας, πάντα περιποιημένος... μα μου φαίνεται πως έχει κάτι το ύποπτο!

— Αυτός είναι!... ψιθύρισε η κ. Ζερβαί. Και πρόσθεσε δυνατά:

— Μα που βασίζεσαι, όταν λέτε, ότι αυτός ο άνθρωπος είχε τέτοια δύναμη, ώστε να υποτάξει τη δεσποινίδα Μαντελίν στη θέλησή του;

— Α, δε μου λείπουν οι αποδείξεις! Ο Λος ο κόσμος ήξερε πως η δεσποινίδα Μαντελίν δεν τον χώνευε άλλοτε! Όσο κι' αν της έλεγε διαρκώς η μητέρα της πως ο Κορβόλ τους ήταν πολύ αφοσιωμένος και πως τους το είχε αποδείξει, αυτή τον αντιπαθούσε και του τόδεχνε μάλιστα. Κι' όμως, αφού έλειψε η κ. Κερμαντέκ, αντί να πάη ο φιλαράκος μας κατά διαβόλου, όπως ήταν φυσικό, στερέωσε ακόμα περισσότερο τη θέση του.

— Πώς δηλαδή;

— Μετά το θάνατο της κ. Κερμαντέκ, ο συμβολαιογράφος κι' ο δόκτωρ Μποναρντέλ σάστισαν όταν άκουσαν τη δεσποινίδα Μαντελίν να επιμένει ν' αναθέσουν στον Κορβόλ όλη τη διαχείριση της περιουσίας της.

Η αλήθεια είναι, ότι ο συμβολαιογράφος προκάλεσε ένα οικογενειακό συμβούλιο και πήρε αυτός τη διαχείριση με βοηθό του το γιαντρά. Όστόσο, ο αληθινός αφέντης είναι σήμερα ο Κορβόλ. Αυτός κάνει ό,τι θέλει στον πύργο και στα κτήματα.

— Είναι δυνατόν!...

— Ο γιαντράς Μποναρντέλ προσπαθεί να διατηρήσει τα επίσημα δικαιώματά του, ως το γάμο της δεσποινίδας. Έξακολουθεί λοιπόν να έρχεται στον πύργο, αλλά τις περισσότερες φορές δεν κατορθώνει να δη τη δεσποινίδα Μαντελίν και ξαναφεύγει με τα μάτια βουρκωμένα.

— Και σεις, Γκοελάντ, γιατί φύγατε απ' τον πύργο; ρώτησε η κ. Ζερβαί, που είχε ακούσει με προσοχή τις εξηγήσεις του γερου θαλασσοπόρου.

— Εκείνος έμεινε μία στιγμή σ' άμχανία, δίχως ν' απαντήσει. Κοκκίνισε απ' τη στενοχώρια του γι' αυτή την ερώτηση — που θάρρεπε ωστόσο να την έχη προβλέψει. Τέλος, αποφάσισε να μιλήσει:

— Αυτό που θα σας πω, θα σας στενοχωρήσει πάλλ, κύριε Ρομπέρ. Μα έπρεπε να το περιμένετε...

— Ο Ρομπέρ έγινε κατάχλωμος. — Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε, Γκοελάντ! τράυλισε.

— Ε, λοιπόν, κύριε Ρομπέρ, αν δεν έφευγα μόνος μου, θα μ' έδιωχνε σίγουρα η δεσποινίδα... μετά το γάμο της!

— Το γάμο της;... είπε ο Ρομπέρ, λαχρινισμένος. Παντρεύτηκε λοιπόν η Μαντελίν;

— Δεν είχε παντρευτεί ακόμα, όταν έφυγα απ' τη Γαλλία. Ήθελε ν' αφήσει να περάσουν δυο χρόνια απ' το θάνατο της μητέρας της... Μα είχε αποφασίσει αυτό το γάμο...

— Πώς να τον ανακαλύψουμε όμως αυτό το δαίμονα, καλέ μου Γκοελάντ; είπε. Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο! Αμφιβάλλω αν θα το κατορθώσουμε ποτέ...

— Ίσως να τον ανακάλυψα εγώ! δήλωσε ο Γκοελάντ.

— Έρεϊς!...

— Ναι. Πιστεύω πως βρήκα τον άνθρωπο που αντιπροσωπεύει αυτό το δαίμονα, στον πύργο του Σαρμερέ!

— Ποιος είναι!...

— Ο κ. Κορβόλ!

— Ο Κορβόλ!... φώναξαν ο Ρομπέρ κι' η κ. Ζερβαί μαζί.

Η δεύτερη είχε πεταχτεί όρθια απ' την πολυθρόνα της με μία έκφραση φρίκης, ενώ τα άχρωμα χείλη της ψιθύριζαν, σ' σ' ένα τρομερό ερώτημα:

— Ο Κορβόλ!... Ο Κορβόλ! Πάλι αυτός!...

Ξανάπεσε στο κάθισμά της, ενώ ο Ρομπέρ την κτύπησε κατάπληκτος και είπε στο νέο με φωνή λίγο αλλοιωμένη, αλλά μ' αποφασιστικό τόνο:

— Αφήστε να μιλήσει αυτός ο άνθρωπος, φίλε μου. Θα σας εξηγήσω ύστερα το λόγο της ταραχής μου...

Στάθηκε στο Γκοελάντ και τον ρώτησε:

— Πρόκειται για τον Πιέρ Κορβόλ... δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κυρία. Τον ξέρετε καλά κι' ο κύριος Ρομπέρ. Είναι φίλος, μελαγχολικός, άρρωστος άντρας, πάντα περιποιημένος... μα μου φαίνεται πως έχει κάτι το ύποπτο!

— Αυτός είναι!... ψιθύρισε η κ. Ζερβαί. Και πρόσθεσε δυνατά:

— Μα που βασίζεσαι, όταν λέτε, ότι αυτός ο άνθρωπος είχε τέτοια δύναμη, ώστε να υποτάξει τη δεσποινίδα Μαντελίν στη θέλησή του;

— Α, δε μου λείπουν οι αποδείξεις! Ο Λος ο κόσμος ήξερε πως η δεσποινίδα Μαντελίν δεν τον χώνευε άλλοτε! Όσο κι' αν της έλεγε διαρκώς η μητέρα της πως ο Κορβόλ τους ήταν πολύ αφοσιωμένος και πως τους το είχε αποδείξει, αυτή τον αντιπαθούσε και του τόδεχνε μάλιστα. Κι' όμως, αφού έλειψε η κ. Κερμαντέκ, αντί να πάη ο φιλαράκος μας κατά διαβόλου, όπως ήταν φυσικό, στερέωσε ακόμα περισσότερο τη θέση του.

— Πώς δηλαδή;

— Μετά το θάνατο της κ. Κερμαντέκ, ο συμβολαιογράφος κι' ο δόκτωρ Μποναρντέλ σάστισαν όταν άκουσαν τη δεσποινίδα Μαντελίν να επιμένει ν' αναθέσουν στον Κορβόλ όλη τη διαχείριση της περιουσίας της.

Η αλήθεια είναι, ότι ο συμβολαιογράφος προκάλεσε ένα οικογενειακό συμβούλιο και πήρε αυτός τη διαχείριση με βοηθό του το γιαντρά. Όστόσο, ο αληθινός αφέντης είναι σήμερα ο Κορβόλ. Αυτός κάνει ό,τι θέλει στον πύργο και στα κτήματα.

— Είναι δυνατόν!...

— Ο γιαντράς Μποναρντέλ προσπαθεί να διατηρήσει τα επίσημα δικαιώματά του, ως το γάμο της δεσποινίδας. Έξακολουθεί λοιπόν να έρχεται στον πύργο, αλλά τις περισσότερες φορές δεν κατορθώνει να δη τη δεσποινίδα Μαντελίν και ξαναφεύγει με τα μάτια βουρκωμένα.

— Και σεις, Γκοελάντ, γιατί φύγατε απ' τον πύργο; ρώτησε η κ. Ζερβαί, που είχε ακούσει με προσοχή τις εξηγήσεις του γερου θαλασσοπόρου.

— Εκείνος έμεινε μία στιγμή σ' άμχανία, δίχως ν' απαντήσει. Κοκκίνισε απ' τη στενοχώρια του γι' αυτή την ερώτηση — που θάρρεπε ωστόσο να την έχη προβλέψει. Τέλος, αποφάσισε να μιλήσει:

— Αυτό που θα σας πω, θα σας στενοχωρήσει πάλλ, κύριε Ρομπέρ. Μα έπρεπε να το περιμένετε...

— Ο Ρομπέρ έγινε κατάχλωμος. — Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε, Γκοελάντ! τράυλισε.

— Ε, λοιπόν, κύριε Ρομπέρ, αν δεν έφευγα μόνος μου, θα μ' έδιωχνε σίγουρα η δεσποινίδα... μετά το γάμο της!

— Το γάμο της;... είπε ο Ρομπέρ, λαχρινισμένος. Παντρεύτηκε λοιπόν η Μαντελίν;

— Δεν είχε παντρευτεί ακόμα, όταν έφυγα απ' τη Γαλλία. Ήθελε ν' αφήσει να περάσουν δυο χρόνια απ' το θάνατο της μητέρας της... Μα είχε αποφασίσει αυτό το γάμο...

— Πώς να τον ανακαλύψουμε όμως αυτό το δαίμονα, καλέ μου Γκοελάντ; είπε. Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο! Αμφιβάλλω αν θα το κατορθώσουμε ποτέ...

— Ίσως να τον ανακάλυψα εγώ! δήλωσε ο Γκοελάντ.

— Έρεϊς!...

— Ναι. Πιστεύω πως βρήκα τον άνθρωπο που αντιπροσωπεύει αυτό το δαίμονα, στον πύργο του Σαρμερέ!

— Ποιος είναι!...

— Ο κ. Κορβόλ!

— Ο Κορβόλ!... φώναξαν ο Ρομπέρ κι' η κ. Ζερβαί μαζί.

Η δεύτερη είχε πεταχτεί όρθια απ' την πολυθρόνα της με μία έκφραση φρίκης, ενώ τα άχρωμα χείλη της ψιθύριζαν, σ' σ' ένα τρομερό ερώτημα:

— Ο Κορβόλ!... Ο Κορβόλ! Πάλι αυτός!...

Ξανάπεσε στο κάθισμά της, ενώ ο Ρομπέρ την κτύπησε κατάπληκτος και είπε στο νέο με φωνή λίγο αλλοιωμένη, αλλά μ' αποφασιστικό τόνο:

— Αφήστε να μιλήσει αυτός ο άνθρωπος, φίλε μου. Θα σας εξηγήσω ύστερα το λόγο της ταραχής μου...

Στάθηκε στο Γκοελάντ και τον ρώτησε:

— Πρόκειται για τον Πιέρ Κορβόλ... δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κυρία. Τον ξέρετε καλά κι' ο κύριος Ρομπέρ. Είναι φίλος, μελαγχολικός, άρρωστος άντρας, πάντα περιποιημένος... μα μου φαίνεται πως έχει κάτι το ύποπτο!

βο, παραμιλώντας, έπεσε πάνω σ'ε δυο διαβάτες, που φαίνονταν κι' αυτοί αψηρημένοι. Ο ένας τους φορούσε ναυτική στολή κι' ο άλλος την άσπρη μπλούζα και το πάνινο παντελόνι, που βάζουν οι κατόδικοι όταν κυκλοφορούν στην πόλη, για να διακρίνονται απ' τους άλλους κατοίκους.

Ο Φλοριμόν τους ζήτησε συγγνώμη για την άπροσεξία του. Ξαφνικά όμως σταμάτησε, έκανε ένα βήμα πίσω, κύτταζε τους δυο άντρες και φώναζε χαρούμενα:

— Έσείς, κύριε Ντερός!... Έσείς, ευεργέτη μου!...

Άρπαξε το χέρι του Ρομπέρ και τσούφισε με δύναμη. Έκείνος είχε κοκκινίσει, είχε χαμυλώσει τα μάτια του κι' έμενε βουβός. Είχε αναγνωρίσει κι' αυτός τον ήθοποιό.

Τράβηξε το χέρι του και τράυλισε:

— Δε με λένε πια Ρομπέρ Ντερός, κύριε. Έδω είμαι ο άριθμός 122... Δε βλέπετε το κοστούμι που φοράω; Είμ' ένας κατόδικος! Ο Φλοριμόν σάστισε για μια στιγμή, κι' ύστερα φώναξε:

— Έσείς!... έσείς κατόδικος;... Ποιος είναι λοιπόν ο άθλιος δικαστής που μπόρεσε να κάνει μια τέτοια άτιμία;... Άδύνατο να σαστε ένοχος, έσείς!

Ο Γκοελάντ δεν είχε άνοιξει ακόμα το στόμα του. Κύτταζε μονάχα με περιέργεια τον ήθοποιό. Στην τελευταία όμως φράση του, δε μπόρεσε πια να μη ψιθυρίσει:

— Διάβολε! Έχει δίκιο ο κύριος... Το βλέπουμε κι' οι θεόστραβοι!

— Γιατί έγκλημα σας κατηγορήσανε, κύριε Ρομπέρ; ρώτησε ο Φλοριμόν.

— Για δολοφονία και κλοπή.

— Μα αυτό είναι έξωφρενικό!...

— Κι' όμως καταδικάσθηκε!

— Έ, και τί μ' αυτό; Γίνονται τόσες και τόσες δικαστικές πλάνες!... Έγώ κόβω το κεφάλι μου πώς είσαστε άδώς!... και δυστυχισμένους! Άρρήστε με να σας άγκαλιάσω!

Κι' έσφιξε στην άγκαλιά του τον κατασυγκινημένο Ρομπέρ, με δάκρυα στα μάτια.

Μα ή ώρα ήταν περασμένη. Ο Ντερός έπρεπε να βρίσκεται σε λίγο στη θέσι του, στο νοσοκομείο. Άνάθεσε, λοιπόν, στο Γκοελάντ να πάει το Φλοριμόν στην κ. Ζερβαί.

— Θάρρα κι' έγω να σας βρω, όταν τελειώσω, πρόσθεσε. Στο μεταξύ, διηγήθηκε του τη θλιβερή ιστορία μου... κι' έμπιστευθήτε του τα σχέδιά μας. Είμ' ένας ελκρινής φίλος κι' ένας πολύτιμος βοηθός, που μου στέλνει ο Θεός! Πιστεύω πως μπορώ να βασισταθώ στην άφοσίωσή του.

— Και βέβαια, κύριε Ρομπέρ! φώναξε ο ήθοποιός. Άκόμα κι' η ζωή μου είναι δική σας, αν σας χρειάζεται!

Ο Ρομπέρ ήταν κατασυγκινημένος, γιατί έδωλε πώς ο Φλοριμόν είχε πιστώσει άμέσως στην άδωότητά του. Τούσφιξε εγκάρδια το χέρι κι' άπομακρύνθηκε ζωηρά.

Όταν έμεινε μόνος με το Γκοελάντ, ο ήθοποιός τον ρώτησε:

— Είσαστε και σεις απ' τους φίλους του κ. Ντερός;

— Όχι φίλος του, κύριε. Δεν άξίζω αυτό τον τίτλο. Είμαι μάλλον ένας άφοσιωμένος υπηρέτης του... Με είχαν ξεγελήσει στην άρχή τα φαίνόμενα, όπως και τους άλλους. Άλλ' ακριβώς έπειθε τον πιστευτα ένοχο, είμαι έτοιμος σήμερα να σκοτωθώ, για ν' άποδείξω την άδωότητά του!

— Έννοια σας, θα τα καταφέρουμε! Μιλάω στον πληθυντικό, γιατί θα είμ' εύτυχισμένοι αν σας βοηθήσω κι' έγω... Μπορείτε όμως να μου διηγηθήτε πως ακριβώς συνέβη αυτή η φοβερή δικαστική πλάνη;

— Υπακούοντας στη διαταγή του Ρομπέρ, ο Γκοελάντ διηγήθηκε με ακρίβεια και συντομία το δράμα του πύργου του Σαομερέτ, τη σύλληψη του Ντερός, την καταδική του και το μαρτύριό του.

Ο Φλοριμόν είχε χλωμαίσει, ακούγοντάς τον.

— Η ένοχη του Ρομπέρ φαίνονταν τόσο άλοφάνερη, ώστε ένοιωθε να βρέχεται το μέτωπό του από κρύο ιδρώτα... Ωστόσο παρατήρησε:

— Ήταν φυσικό να ξεγελαστήτε δλοι... Έγώ όμως, στη θέσι σας, δε θα το πίστευνο ποτέ!

— Μα δλες οι άποδείξεις...

— Τί να τις κάνω έγω τις άποδείξεις, όταν έξω τη μεγάλη κι' εύγενή καρδιά του κ. Ρομπέρ;... Εύτυχος που με βοηθήσε ο Θεός να του ανταποδώσω κάπως την ευεργεσία του!

— Είσαστε έτοιμος λοιπόν;...

— Για όλα! Άκόμα και να κινδυνέω τη ζωή μου γι' αυτόν!

— Άκούστε! Το σχέδιό μας είναι να τον βοηθήσουμε να δραπέτευσι απ' τη Νέα Κωληδονία...

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΨΑΡΕΜΑ

Οι φίλοι της θαλάσσιας, που αγαπούν το υποβρύχιο ψάρεμα, θα μπορούν στο έξής να ψαρεύουν με άνεση σε βάθη, που δε φωτίζει καθαρά το φως της ημέρας. Αυτό δε χάρις σ' ένα ειδικό φωτιστικό, σαν αυτό που παρουσιάζει η χαριτωμένη Άμερικανίδα της φωτογραφίας μας. Ο προδολέας αυτός, που λειτουργεί υποβρυχώς, φωτίζει θαυμάσια σε άκτινα δέκα μέτρων.

— Περιήγηση!... Ύπεροχα!

— Ναί, μα δεν είναι τόσο εύκολο!

— Θα τα καταφέρουμε, κύριε Γκοελάντ, νάσαστε σίγουρος! Να μη με λένε Φλοριμόν, αν δεν τα καταφέρουμε!

Ι'.

Τρεις μέρες μετά τη σκηνή αυτή, η κ. Ζερβαί βρισκόταν μονάχη με το Ρομπέρ, στο μικρό σπιτάκι της.

Ήταν κι' οι δυο κατάχλωμοι, αλλά προπαθούσαν να φανούν ήρεμοι. Έμεναν άμυλητοι, γιατί η καρδιά τους ήταν τόσο φουσκωμένη, ώστε δεν τους επέτρεπε να προφέρουν λέξη.

Καθισμένοι στη βεράντα, κύτταζαν άφηρημένα το μακρυνό ορίζοντα και το ήλιοβασιλέμα...

Τέλος, η κ. Ζερβαί μουρμούρισε με συγκίνηση:

— Άύριο, τέτοια ώρα, θα είσαστε ελεύθερος, Ρομπέρ.

— Το έλπίζω, μητέρα μου... Βασίζομαι στην άφοσίωσή των φίλων μου. Μα δε μπορεί ναί ναί κανείς βέβαιος, όταν παίζει τόσο μεγάλο ρόλο και η Τύχη!

— Νάχετε προπάντων ψυχραιμία... Ο Θεός θάναί μαζί σας, παιδιά μου. Γιατί πρέπει να σώσετε τη Μαντελέν απ' τον τρομερό κίνδυνο που την απειλεί... Πρέπει ακόμα να λάμψη η άδωότης σας στα μάτια όλων. Πρέπει να πετάξετε τη μάσκα του άληθινού ένοχου και να τον τιμωρήσετε. Πρέπει να εκδικηθήτε για το γυιό μου!

Μιά άπερίγραπτη έκφραση θελήσεως και θυμού ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Ρομπέρ, καθώς άπαντασε:

— Έχω να εκπληρώσω μεγάλη καθήκοντα. Θα φανώ αντάξιος της άποστολής μου. Κι' έχετε δίκιο, μητέρα μου: Είμ' άδύνατο να μη με βοηθήση ο Θεός στην εκπληρώσή της.

— Ο' αντιματωπίστε τρομερούς κινδύνους, έκει κάτω στη Γαλλία! Μα θάρρα γρήγορα κοντά σας, έτοιμη να σας βοηθήσω! Για την ώρα, πρέπει να μείνω εδώ και ν' άπαντήσω στην κατηγορία που θα μου διατυπώσουν άσφαλώς, ότι έγινα συνένοχος στη δραπέτευσή σας. Δεν έχω όμως να φοβηθώ τίποτα. Θάρρα κι' έγω στη Γαλλία, με το έπομένο πλοίο... Κι' η μητέρα που θέλει να εκδικηθή για το γυιό της, θα συμμαχήση με τον άδωο που ζητάει δικαιοσύνη!...

— Οι συμπεριφορές που μου επιτρέπουν να επιγερήσω σήμερα τη δραπέτευσή μου είν' άπόδειξι πως έχουμε το Θεό μαζί μας!

— Συμμερίζομαι κι' έγω την έμπιστοσύνη σας... Ωστόσο δε σας κρύβω πόσο άνησυχά! Δεν έξερει κανείς τί μπορεί να συμβή...

— Προσπαθήσαμε να τα προβλέψουμε όλα, στο σχέδιο που καταστρώσαμε μαζί με το Γκοελάντ και το Φλοριμόν...

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε κι' ο ήθοποιός.

— Όλα πάνε περίφημα! δήλωσε μ' ένθουσιασμό. Μου δώσανε ένα εισιτήριο δωρεάν για το πλοίο «Άλμπτρος», που φεύγει αύριο το πρωί στις 4 μέσω Σουέζ... Νά, πάστε το!

— Σας ευχαριστώ, καλέ μου Φλοριμόν. Πάστε μου όμως πρώτα: Σκεφθήκατε όλες τις πιθανές συνέπειες της ήρωικής άφοσίωσής σας;

— Άστειεύσεθε τώρα κύριε Ρομπέρ! Είναι άπλούστατο αυτό που κάνω... Έχετε ανάγκη να φύγετε με το πρώτο καράβι, γιατί βιάζασστε! Έγώ μπορώ μια χαρά να μπαρκάρω στο πλοίο του Γκοελάντ. Το προτιμώ μάλιστα, γιατί έχει πανιά κι' έτσι θα κρατήση περισσότερο το άραιο θαλάσσιο ταξίδι μας...

— Μα μπορεί να σας πιάσουνε, να σας κατηγορήσουν ως συνένοχο στη δραπέτευσή μου! Κινδυνεύετε να σας κλείσουν στη φυλακή!

— Έγώ συνένοχος;... Μα είμαι άδώς σαν το μωρό παιδί!... Μου δώσανε ένα εισιτήριο για το πλοίο της γραμμής. Τόχασα... και ντράπηκα να ξαναγίνω φόρτωμα για να μου δώσουν δεύτερο... Πώς μπορώ να έξω έγώ, ότι το βρήκατε σεις; Μήπως σας γνωρίζω καθόλου; Μήπως γνωρίζω την κ. Ζερβαί;... Άς άποδείξουνε πως σας γνωρίζω!

— Μπορεί να με κατηγορήσουν για βλακεία, να με βρίσουν μάλιστα. Μα δε με νοιάζει. Έχω φάει τόσες προσβολές ως τώρα!...

— Καλή καρδιά! μουρμούρισε μ' εύγνωμοσύνη ο Ρομπέρ.

— Άς μιλήσουμε τώρα σοβαρά, συνέχισε ο Φλοριμόν. Όπως ξέρετε, ο Γκοελάντ κατάφερε τον καπετάνιο του να με πάρη στο καράβι του, το «Μορμπιχάν». Θα του πληρώσω κάτι λίγα για ναύλα, αλλά άνελαβα την ύποχρέωσή να βοηθάω στις μονοδρομές όταν χρειαστή, και προπάντων να διασκεδάζω το πλήρωμα... Ο Γκοελάντ βρίσκεται κιόλας εκεί. Έχει άρchiσει τις προετοιμασίες για το αωσιανό σαλαμάρια. Θα πάω κι' έγω εκεί. Θα σηκώσουμε κι' έμεις άγκυρα τα δημεράματα... Έσείς, κύριε Ρομπέρ, πρέπει να είσαστε αύριο στις 4 πάνω στον «Άλμπτρος», μαζί με τους άλλους ταξιδιώτες.

— Θα είμαι.

— Δεν έχετε κανένα φόβο. Δε με έξερει κανείς εδώ. Μπορείτε μια χαρά να παρουσιάσθε με τ' όνομά μου. Θα σας υποδεχθούνε καλά, θα σας περιποιηθούνε... Άν σας ζήτουνε άργότερα να τους παίξετε τίποτα, θα τα βρήτε λίγο σκούρα, βέβαια. Μα θα βρήτε κάποια δικαιολογία για να τ' άποφύγετε. Μπορείτε να πείτε, επί παραδείγματι, πως σας έπιανε η θάλασσα!

— Έννοια σας!

— Για κάθε ένδεχόμενο, θα σας δώσω όλα τα χαρτιά της ταυτότητός μου... άκόμα και κάμποσα έρωτικά γράμματα, που μου στείλανε. Μονάχα σας παρακαλώ πολύ να μη τα χάσετε...

— Μα έσείς πως θα κάνετε;...

— Δε χρειάζομαι έγω χαρτιά. Δε μου τα ζήτησε ο καπετάνιος του «Μορμπιχάν»... Κι' άλλωστε, γυνάτια για μένα ο Γκοελάντ... Λοιπόν, είπαμε: Άύριο, στις 4, αναχώρησι!

— Σας ευχαριστώ μέν' απ' την καρδιά μου, καλέ μου Φλοριμόν... Θα ξαναβρεθούμε στη Γαλλία, για να δώσουμε τη μεγάλη μάχη.

— Σύμφωνοι. Θα πάτε στη Βάν, στο μέρος που είπαμε. Όποιοι φτάση πρώτος εκεί, θα περιμένη τον άλλο... Με συγχωρείτε τώρα, πρέπει να φύγω γιατί πέρασε η ώρα. Μα, πριν χωριστούμε, αφήστε με να σας φιλήσω!

Ο Ρομπέρ, κατασυγκινημένος κι' άνίκανος ν' άπάντηση, άνοιξε την άγκαλιά του κι' έσφιξε στο στήθος του τον ήθοποιό. Ύστερα ο Φλοριμόν φίλησε το χέρι της κ. Ζερβαί κι' έφυγε βιαστικά.

Μισή ώρα άργότερα, σκαρφάλωνε απ' τη σκηνήνα σκάλα πάνω στο «Μορμπιχάν». Τον υποδέχτηκε ο καπετάνιος και του έπεε άποτομα, αντί για καλωσόρισμα:

— Σαλπάρουμε αύριο το πρωί, στις 4. Πηγαίνετε να βοηθήσετε τους άλλους στ' άμπάρι.

Ο Ρομπέρ είχε μείνει μονάχος με την κ. Ζερβαί. Η ώρα των συγκινήσεων είχε περάσει. Τώρα έπρεπε να έρσσουν.

Παραμερίζοντας λοιπόν, την άγωνία, που νοιώθανε, άσχολήθηκαν με τις λεπτομέρειες του σχεδίου τους.

— Έχετε ανάγκη από λεφτά, Ρομπέρ, έπε η καλή κυρία. Σας έχω έτοιμάσει αυτή τη ζώνη, για να τη φορέσετε γύρω απ' τη μέση σας κατάσκα. Έχω βάλει μέσα μερικές χρυσές λίρες. Πιστεύω να σας φτάσουνε, ως τη Γαλλία. Όταν έτασσετε στη Μασσαλία, θα μπορέσετε να εξαργυρώσετε ένα σέκι, που θα βρήτε μέσα σ' αυτό το πορτοφόλι.

— Μα πως δε μπορέσω ποτέ να σ' ε-πιστρέψω τόσα λεφτά;

— Μην το συζητήτε! Τί να την κάνω την περιουσία που μου μένει αν δεν τη μεταχειρισθώ για να εκδικηθώ για το γυιό μου, που έχασα, και να προσπαθήσω να σώσω αυτόν, που τον άντικατέστησε;

— Σας χρειάζεται επίσης ένα κατάλληλο κοστούμι. Βρήκα στη γκαρνταρόμπα του γυιού μου εκείνο που ταίριαζει σ' ένα ετχωλό καλλιτέχνη, που ταξιδεύει δωρεάν... Μην άμελήσετε όμως να ντυθήτε καλύτερα μόλις φτάσετε στη Μασσαλία.

— Δεν είναι σωστό, έξ άλλου, να μην έχετε μαζί σας καμιά άποσκευή. Πάρτε, λοιπόν, αυτή τη μικρή βαλίτσα, που έχει μέσα μερικά εσώρουχα...

— Όλα τα σκεφθήκατε!

— Ήταν καθκον μου, σ' μητέρας... Πηγαίνετε τώρα να ντυθήτε. Θα σας περιμένω στην καμάρια μου για να σας άποχαριτησώ. Στο μεταξύ, θα προσευχηθώ για σας, για την έπιτυχία σας.

Όταν ύστερα από λίγα λεπτά, ο Ρομπέρ παρουσιάστηκε πάλι στην κ. Ζερβαί, σάστισε βλέποντάς την να γίνεται κατάχλωμη μόλις τον άντίκρουσε.

— Με συγχωρείτε, παιδί μου, το έξηγησε εκείνη. Βλέποντάς σας έτσι ντυμένο, μου φάνηκε πως έξελεπα το φάντασμα του γυιού μου! Άκριβώς εκείνη την ώρα τον σκεπτόμουν κι' έλεγα με το νου μου πως πρέπει να εκδικηθώ... Ναί, ναί, πρέπει να τιμωρήθώ ο ένοχος!...

— Έννοια σας, μητέρα μου, θα πάρετε την εκδίκησή σας! Αυτός ο κακούργος δε θ' άποφύγη την τιμωρία που του άξίζει. Θα τον χτυπήσω, τη στιγμή που θα νομίζη πως θριαμβεύει και δε σόσω τη Μαντελέν!...

Ο Ρομπέρ πρόσθεσε αυτό το τελευταίο όνομα με τέτοιο όνομα, ώστε η κ. Ζερβαί ένοιωσε πόσο βαθύ ήταν το τραύμα της καρδιάς του.

Η ματιά της πήρε μια έκφραση τρυφερότητας και συμμόνιας.

Ο Ρομπέρ γονάτισε μπροστά της άμυλητος, φιλώντας της τα χέρια.

Έμεναν έτσι δλη τη νύχτα.

Εκείνη, η πονεμένη κι' άπορηγόρητη μητέρα, θυμίζε στο Ρομπέρ ένα ένα όλα τα μυστήρια, που είχε περάσει. Την έσπρωχνε, όχι μονάχα μια στείρα έπιθυμία εκδίκσεως, αλλά και μια ανάγκη να δη ν' άρσιωθού το καλό και το δίκαιο... για να μη πεθάνη μια μέρα άπελπισμένη άμφιβάλλοντας για τη δικαιοσύνη του Θεού και των ανθρώπων.

Όταν άρχισε πια να ημερώνει, του έπεε:

— Όσο να φύγετε παδί μου!

— Είμ' έτοιμος, άπάντησε ο Ρομπέρ. Σηκώθηκε, άλλ' έμεινε άκίνητος. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, λυγίζε απ' τη συγκίνηση. Μα κι' η κ. Ζερβαί δε μπόρεσε να κρατηθή, πσο' δλη τη θέλησή της. Είσπασε σε λυγμούς και σήκωσε το μώτι της στον ουσανό παρακαλώντας το Θεό να φυλάη και να εύλογη το παδί της...

Ύστερα τον έση έξ στην άγκαλιά της, τον φίλησε και του έπεε:

— Φύγε τώρα! Κουράγιο!... Γρήγορα θα ξαναείσομε!

Ο Ρομπέρ άπομακρύνθηκε, χωρίς να κυττάει πίσω του.

Η πρώην ψύχρα πάγωσε τον ιδρώτα του μετώπου του και τον καταπράυνε. Μολονότι η καρδιά του χτυπούσε ακόμα δυνατά απ' τη συγκίνηση, το πρόσωπό του ξαναπήρε ήρεμη έκφραση.

Κατέβηκε προς το λιμάνι με κανονικό βήμα, χωρίς να βιάζεται.

Οι γνωστοί, που συνάντησε στο δρόμο δεν τον πρόσεξαν καθόλου, με το κοστούμι που φορούσε. Άλλωστε, δεν είχε ημερώσει ακόμα έντελώς. Κι' ο Ρομπέρ φρόντιζε να γυρίζη με τρόπο το κεφάλι του, ώστε να μη δούν καλά το πρόσωπό του.

Έφτασε έτσι κοντά στην προκυμαία, όπου στέκονταν οι χωροφύλακες της υπηρεσίας μερικοί περιέργοι κι' οι ταξιδιώτες, που άποχαριτεύσαν τους δίκους τους.

Ένας άξιωματικός του πλοίου φώναζε το όνόματά, από ένα κατάλογο που κρατούσε.

Τη στιγμή εκείνη, πέντε-έξη βήματα μπροστά απ' το Ρομπέρ, μια γυναίκα έστριψε απ' τη γωνία του δρόμου και ήρθε προς το μέρος του. Περνώντας δίπλα του, σήκωσε τυχαίως τα μάτια της και τον κύτταξε.

Η γυναίκα αυτή ήταν η έκτοπισμένη, που είχε σώσει απ' το θάνατο ο δόκτωρ Ζερβαί με θυσία της δικής του ζωής. Όταν τελείωσε η ποιή της, είχε παντρευτή μ' ένα κάτοικο της Νουμέας και είχαν άνοιξει μαζί ένα καφενείο, που πήγαινε πολύ καλά.

— Ά χρόνια, που είχε μείνει στη φυλακή, δεν την είχαν συνεισεί καθόλου. Εύγνωμο-νύσε βαρεία το σωτήρα της, το δόκτωρ Ζερβαί. Μετά το θάνατό του, είχε ριχτή στο βοηθό του και φίλο του, το Ρομπέρ, προκαλώντας τον με τη συμπεριφορά της και τα λόγια της. Μα εκείνος την άπόφυγε, με φρίκη...

Και τώρα τον είχε αναγνωρίσει! Μιά έκφραση έκπληξης φάνηκε στο πρόσωπό της και κονταστάρθηκε για μια στιγμή.

Ο Ρομπέρ είχε γίνει κατάχλωμος. Χούφτωσε σφιχτά τη λαβή του ρεβόλβερ, που έκρυβε κάτω απ' τα ρούχα του.

— Άν αυτή η γυναίκα έδωγε μια φωνή, αν πρόφερε μια λέξη, ήταν χαμένος!... Ο' άυτοκτονούσε τότε, προκειμένου να τον ξαναπιάσουνε και να τον ξαναρρίξουνε στα κάτεργα!...

Μα η γυναίκα πέρασε χωρίς να του μιλήσει. Τον χαμογέλασε μονάχα και τούρριξε μια ματιά, που χώθηκε σαν μαχαίρια στην καρδιά του.

Ωστόσο, συγκέντρωσε δλη του τη θέληση και ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του. Προχώρησε προς τον άξιωματικό, που κρατούσε τον κατάλογο.

— Τ' όνομά σας; τον ρώτησε εκείνος.

— Ζυλ Φλοριμόν, δραματικός ήθοποιός άπάντησε ψυχρά ο Ρομπέρ.

— Το εισιτήριο και την άδειά σας.

Ο Ρομπέρ του τάδωσε. Το χέρι του δεν έτρεμε καθόλου.

— Ά, έσείς είσαστε ο ήθοποιός; έπεε ο άξιωματικός, κυττάζοντάς τον περίεργα.

Έκείνος άπάντησε στην έξεταστική ματιά του μ' ένα ταπεινό και φιλοφρονητικό χαμόγελο.

— Θα ξέρετε, βέβαια, ότι όφείλετε να δουλέψετε στο πλοίο, άφου ταξιδεύετε δωρεάν, του έπεε ο άξιωματικός.

— Το έξω.

— Έπρεπε νάρηθε από χτες το βράδυ. Ο' άκούσετε το έξάφιαλο απ' τον καπετάνιο!

— Δε μου τόχε πη κανείς.

— Τελούσανταν, αυτό δεν είναι δική μου δουλειά... Άνευρίτε στο πλοίο!

Χωρίς να βιάζεται πολύ, ο Ρομπέρ πήρε θέσι στη βάρκα, που θα τον πήγαινε στο πλοίο, μαζί μ' άλλους ταξιδιώτες. Οι χωροφύλακες κουδούνισαν μεταξύ τους και δεν τον πρόσεχαν.

Ωστόσο, τον κυριέψε ξαφνικά ένας φόβος άνεξήγητος, άδικαιολόγητος. Του φαίνονταν πως ζούσε σ' ένα όνειρο, δίχως να καταλαβαίνει τι γινόταν γύρω του...

Σε λίγα λεπτά, η βάρκα πλεύρισε στο πλοίο. Οι ταξιδιώτες ανέβηκαν τη σκάλα. Ο Ρομπέρ τους άκούουσε.

Όταν πάτησε στο κατάστρωμα, έτρεξε να κρυφθί σε μια γωνία της πλώρης, πίσω από κάτι σκονιά. Ήταν λαχανιασμένος κι' άνίκανος ακόμα να σκεφθί...

Σε λίγα λεπτά κύτταζε γύρω, για το «Μορμπιχάν», που θα έτοιμαζότανε κι' αυτό να σαλαμάρη.

Το μεγάλο πλοίο άρχισε να τρέμν έλαφρά. Ξεκίνησε σιγά-σιγά.

Τη στιγμή εκείνη, ο Ρομπέρ είδε, σε κάποια άπόσταση, το «Μορμπιχάν». Είχε σηκώσει κι' αυτό άγκυρα κι' ακολουθούσε το «Άλμπτρος», με το πανιά του φουσκωμένο από αύριο άνεμο.

Στην πλώρη του, ο Ρομπέρ διέκρινε το

Φλοριμόν και το Γκοελάντ. Οι τρεις φίλοι ανταλλάσανε ένα νόημα, άόρατο για όλους τους άλλους.

Ο Ρομπέρ δε σκεπτότανε παρά τη σωτηρία του. Όλες του οι σκέψεις συγκεντρώονταν σε μία μονάχα:

«Θα καταφέρω να βγώ απ' τον κόλπο, χωρίς ν' άνακαλύψουνε τη δραπέτευσή μου;»

Το πλοίο γλιστρούσε στην ήσυχη θάλασσα, προς την έξοδο του κόλπου. Μερικά λεπτά ακόμα, και θα βρισκότανε πια στο άνοιχτό πέλαγος.

Ξαφνικά, άντήχησε μια κανονιά, κι' ύστερα δεύτερη.

Ο πλοίαρχος διάταξε άμέσως να σταματήσουνε.

Το ίδιο έκαμε κι' ο καπετάνιος του «Μορμπιχάν», που βρισκόταν 200 μέτρα πιο πίσω.

— Τί συμβαίνει; ρώτησαν οι έπιβάτες.

— Δεν ξέρω, άπάντησε ο πλοίαρχος. Μας δώσανε σήμα να σταματήσουμε. Πιστεύω πως θα δραπέτευσε κάποιος κατόδικος... Μα θα το μάθουμε άμέσως...

Πραγματικά, μια μεγάλη βενζινάκατος διευθυνόταν όλοταχώς προς τα δυο σταματημένα πλοία. Έφτασε πρώτα το «Μορμπιχάν» και το πλεύρισε.

Ο Ρομπέρ καταλάβαινε!... Η γυναίκα εκείνη τον είχε προδώσει!

Θυμότανε τώρα κάτι, που είχε άκούσει γι' αυτήν στο νοσοκομείο: ότι είχε φίλο ένα δεσμοφύλακα... Σίγουρα, δεν είχε μιλήσει άμέσως μόλις είδε το Ρομπέρ, γιατί προτίμησε να ειδοοήση το φίλο της, ώστε να πάρη εκείνος τους έπαίνους και την άμοιβή για την άνακάλυψη της άποδράσεως.

Τώρα κυνηγόσαν το δραπέτη! Τον άναγούσαν πρώτα στο «Μορμπιχάν». Δε θα τον εύρισκαν εκεί και θα έρχονταν ύστερα στο «Άλμπτρος».

Όπως είπαμε, ο Ρομπέρ ήταν άποφασισμένος να μη ξαναγυρίση ζωντανός στα κάτεργα. Θα πέθαινε λοιπόν!

Η Μαντελέν θάφευτε τότε στα νύχια του Κορβόλ! Ο δολοφόνος θα θριάμβευε. Η κ. Κερμαντέκ κι' ο δόκτωρ Ζερβαί θάμεναν άνεκδίκητοι, κι' η μητέρα του άπαρηγόρητη!...

Ο δυστυχισμένος νέος ύπόφερε, πονούσε, δάγκανε τα χείλη του για να μη φωνάξη κι' έχανε τα νύχια του στο στήθος του...

«Μόλις πλησιάσουν αυτοί οι άνθρωποι στο πλοίο, θα τινάξω τα μυαλά μου!», έλεγε με το νου του.

Στο μεταξύ, προσπαθούσε να διακρίνη τί γινότανε στο «Μορμπιχάν». Είδε ν' άνεβαίνουν τρέχοντας από τη βενζινάκατο χωροφύλακες και δεσμοφύλακες. Άκούγε από μακριά τις φωνές τους.

Ξαφνικά, ένα σήμα ύψώθηκε στο κατάρτι της βενζινάκατος και σε μερικές στιγμές έπεσε άλλη κανονιά.

— Ά, υπράβω! έπεε ο πλοίαρχος του «Άλμπτρος». Τον πιάσανε, το δραπέτη. Τώρα είμαστε έλεύθεροι να φύγουμε!

Έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές, και το πλοίο ξεκίνησε πάλι.

Ο Ρομπέρ είχε μείνει κατάπληκτος, σαστισμένος. Δε ζητούσαν, λοιπόν, αυτόν, αλλά κάποιον άλλο δραπέτη; Και τον είχαν βρή στο «Μορμπιχάν»;

Ο λαοτόμος πήγε κοντά του και του έπε, χτυπώντας τον στον ώμο:

— Έ, φίλε! Άσε τις ρομάντσες κι' έλα να βοηθήσης τους μούτσους να πλύνουν το κατάστρωμα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Κουασιμόδος

ΔΥΟ είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του Κουασιμόδου: η τερατώδης άσχημία του και η μεγάλη καρδιά του. Άλλ' από τα δύο αυτά χαρακτηριστικά υπερίσχυσε στην αντίληψή μας μόνο το πρώτο. Αποκαλούμε Κουασιμόδο έναν άνθρωπο κακοφτιαγμένο, σκατά, καμπούρη, με αποκρουστική φυσιογνωμία, με μία λέξη, ένα τέρας, ένα θλιβερό κακέκτυπο του ανθρώπινου είδους, που σέρνεται στο περιθώριο της ζωής, σαν παρίας και που μας προκαλεί τη διαίσθησι να το περιγιάσουμε και να το ελεηψούμε, γιατί ο ελκός γι' αυτόν τον δυστυχήμένο, δεν έχει θεσι μέσα στην ψυχή μας. Την εθνετική πλευρά αυτού του ανθρώπου την παραγνωρίζουμε θεληματικά.

Κι' ωστόσο, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο δημιουργός του Κουασιμόδου, συνόδεσε στο άδαντο αυτό πρότυπο του καί τα δύο: την τερατώδη εμφάνισή με την απαραιτήτως ευγένεια των αισθημάτων και το ήθος κάλλος, που σπάνει στην απύλτη σχεδόν έκφρασή του.

Άλλα τί ήταν ο θρυλικός Κουασιμόδος της Παναγίας των Παρισίων;

Το άδαντο μυθιστόρημα του Βίκτωρ Ουγκώ ξετυλίγεται στα χρόνια του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου Ήτου κι' έχει για κέντρο της δράσας του την Παναγία των Παρισίων, με την περίεργη αρχιτεκτονική της, τις μυστηριώδεις κρύπτες της και τα αλχημικά ιερογλυφικά που στολίζουν τις μνημειώδεις πύλες της.

Την εποχή που ξετυλίγεται η υπόθεσι του έργου, αρχιδιάκονος της Παναγίας των Παρισίων ήταν ο Κλαύδιος Φρόλο, ένας άνθρωπος που μέσα στην ψυχή του έσμιγαν τα πιο αντιφατικά αισθήματα. Ένα αγροπνός αναζητώντας τα χαμένα μυστικά των παλιών σοφών, από τ' άλλο μέρος, ένοιωσε μία άκατανίκητη έλξη για τις χαρές του κόσμου...

Αυτή η έλξη είχε πάρει σιγά-σιγά μία άρσιμένη μορφή. Ο αρχιδιάκονος είχε αγαπήσει παράφορα την τσιγγάνα Έσμεράλδα, που χάρισε πολλές φορές στην πλατεία της εκκλησίας. Άλλ' οι προσπαθείς του να τη συγκινήσει έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Και τότε, πάνω στον παροξυσμό του πάθους του, ανέθεσε στον κωδονοκροστή της εκκλησίας, το θρυλικό Κουασιμόδο, να την απαγάγη.

Άλλ' η αστυνομία καταδίωκε εκείνη την έποχή αλλοιπά τους θαυματοποιούς, ταχυδακτυλουργούς, χορευτές, αρκουδιάρηδες, ζητιάνοους και πιο πολύ τους τσιγγάνους και τις τσιγγάνες. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που ζούσαν με διάφορα τεχνάσματα, είχαν για κέντρο την περίφημη Αύλη των θαυμάτων, που αποτελούσε ένα είδος περιχαράκωμένου στρατοπέδου μέσα στο Παρίσι.

Κάποτε, λοιπόν, σε μία έξοδο της αστυνομίας, η Έσμεράλδα είχε την κακή τύχη να πέσει στα χέρια μιας περιπόλου. Αρχηγός αυτής της περιπόλου ήταν ένας νέος και ώριμος ευπατριός, ο Φοίβος ντε Σατωφρέ, που, θαυμάσιμος από την υπέροχη ομορφιά της, αντί να την οδηγήσει στη φυλακή, την αφήνει ελεύθερη. Με την υπόσχεσι, όμως, ότι θα πάει να τον

Τερατώδης άσχημία και μεγάλη καρδιά είναι τα χαρακτηριστικά του θρυλικού αυτού προσώπου...

ξαναίδη, πράγμα που η Έσμεράλδα δέχεται πρόθυμα, γιατί αγαπάει κιόλας τον άδισματικό.

Ο Φοίβος ντε Σατωφρέ, σαν όλους τους ευγενείς της εποχής του, δε σκέφτεται παρά πως να κατακτήσει την Έσμεράλδα. Και, για να φτάσει στο σκοπό του, την οδηγεί σ' ένα κακόφημο σπίτι, όπου, με διάφορα τεχνάσματα, προσπαθεί να την κάνει να υποχωρήσει στον έρωτά του. Η αντίστασι, λοιπόν, της έρωτημένης νέας λιγοστεύει ολόένα, αλλά, ξαφνικά, ένας ολόμαυρος σκύος γλιστράει μέσα στο δωμάτιο. Είναι ο αρχιδιάκονος, που, με μία γρήγορη κίνησι, καρφώνει το εγχειρίδιό του στο στήθος του Σατωφρέ και τον ξεπλώνει νεκρό. Η δολοφονία του νεαρού άδισματικού αποδίδεται στην Έσμεράλδα, που συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Η αρχιδιάκονος έχει τη δύναμη να τη φυγαδέψει. Και της προτείνει την ελευθερία γι' αντάλλαγμα της άσχημης της. Άλλ' η Έσμεράλδα που αισθάνεται άκατανίκητη αποστροφή γι' αυτό τον άνθρωπο, αρνείται να υποκύψει και προτιμάει το θάνατο. Έπειτα από λίγο γίνεται η δική της και το δικαστήριο την καταδικάζει να πεθάνει πάνω στην άγκυρα.

Την όρισιμένη ημέρα, προτού την οδηγήσουν στο Ικρίωμα, οι τοξότες την πηγαίνουν με τη θηλιά στο λαμό μπροστά στην εκκλησία της Παναγίας, για να ζητήσει συνχώρεσι από το

ΠΡΟΤΥΠΑ

Θεό και τους ανθρώπους, όπως όριζαν τα έθιμα της εποχής... Τη στιγμή αυτή όμως, έμφανίζεται ο Κουασιμόδος.

Ο σκατάς αγαπάει την τσιγγάνα κι' η τσιγγάνη του φτάνει τα όρια της λατρείας. Έπιωφελείται, λοιπόν, από την αναταραχή που προκαλεί ανάμεσα στο πλήθος η ομορφιά της Έσμεράλδας, για να την σκηκώσει στα στενά χέρια του και να την πάει μέσα στην εκκλησία, όπου κανείς δεν δικαιούται να την πειράξει.

Έτσι οι στρατιώτες του βασιλιά υποχωρούν. Άλλ' οι άνθρωποι της Αύλης των θαυμάτων, που θεωρούν την Έσμεράλδα σαν αδελφή τους, θέλουν να την απελευθερώσουν από τα χέρια του τέρατος. Ο Κουασιμόδος, όμως, αγρυπνεί πάνω στη γυναίκα που λατρεύει. Κανείς πιά δε μπορεί να του την πάρει. Τη θέλει δική του, μόνο δική του!... Η έπιθυμία να διαφυλάξει την Έσμεράλδα για τον εαυτό του πολλαπλασιάζει τις δυνάμεις του. Τρέχει από τον ένα πύργο της εκκλησίας στον άλλον και μόνος του, χωρίς άλλη βοήθεια, αποκρούει με όλα τα μέσα που έρχονται μπροστά του τις επιθέσεις εκείνων που θέλουν να του πάρουν την Έσμεράλδα.

Ένδο, όμως, οι άνθρωποι της Αύλης των θαυμάτων αρχίζουν να υποχωρούν, οι αρχιδιάκονος καταρρέει να μη κρυφά στην εκκλησία, από μία εισόδο που την ήξερε μόνος αυτός, και να κλέψει την Έσμεράλδα... Άλλ' μία φορά, ο αστακός Κλαύδιος της υπόσχεσι να την σώσει, άρκει να γίνει δική του. Άλλ' μία φορά, η Έσμεράλδα αρνείται. Ο αρχιδιάκονος την παραδίδει τότε σε μία μέγαιρα, που, με την υπόσχεσι μιας γενναίας αμοιβής, αναλαμβάνει την υποχρέωσι να την κλείσει σ' ένα υπόγειο δωμάτιο και να την αφήσει εκεί να πεθάνει από την πείνα...

Η μέγαιρα ανακαλύπτει, όμως, πως η νέα αυτή είναι κόρη της και αγωνίζεται για να τη σώσει. Άλλ' είναι άργα πιά. Οι τοξότες του βασιλιά, που έχουν μάθει το κρησφύγετο της Έσμεράλδας, την πιάνουν και την οδηγούν στο Ικρίωμα... Ο αρχιδιάκονος Κλαύδιος από τους πύργους της Παναγίας των Παρισίων τον απαγχονισμό της... Ο καμπούρης καταλαβαίνει, ξαφνικά, ότι υπεβλήθησεν για ό,τι έγινε είναι μόνο ο αρχιδιάκονος και τον εκδικείται σπράχνοντάς τον στο κενό...

Την εποχή εκείνη, δεν έβγαζαν τους εκτελούμενους στην άγκυρα, αλλά πετούσαν τα πτώματά τους σ' έναν υπόγειο θάλαμο, στο Μονφακόν, όπου τα άφηναν να σαπίσουν... Ο Κουασιμόδος δε θέλει να επιζητήσει το θάνατο της τσιγγανικής του.

Σκερμάει, λοιπόν, το πτώμα της από την άγκυρα, το φορτώνεται στη ράχη του και, χωρίς να διστάσει, χώνεται μέσα στο νεκρικό θάλαμο του Μονφακόν.

Από εκεί μέσα δε θα βγεί ποτέ πιά... Σκυμνιό για να συντροφεύει τη γυναίκα που λατρεύει στο αιώνο ταξίδι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Ο ώριος Άδωνις.

Η γραβάτα με την πεταλούδα

Στη Στοκχόλμη, οι οδηγοί ταξί όφειλουν να φορούν κατά τις ώρες της ύπνεσας τους μαύρη γραβάτα καπιγιόν. Το μέτρον ελήφθη για ν' αποφευχθούν οι αντικαταστάσεις από αρχαίους ή έρασιτέχνες, που, όπως απέδειχθη, γίνονται σε πολλές περιπτώσεις πρόβειοι δυστυχημάτων. Ο σωφεί που θα δώσει σ' έναν άλλον τη γραβάτα του τιμωρείται με στερήσι της άδειας έξασκήσεως επαγγέλματος επί 3-6 μηνες.

Ο άπάνθρωπος πανωταξής

Στη Νεάπολι καταδικάσθηκε σε πολύμηνο φυλάκισι ένας παγωνταξής για την υπερωλική σκληρότητα, που έδειχνε στη γυναίκα του. Ο άπάνθρωπος σύζυγος την υποχρέωνε να κοιμάται τη νύχτα στην αλλη με το νυχτικό της και χωρίς το ελάχιστο σκεπασμα και πριν από λίγο καιρό, την είχε κλείσει μέσα στο μεγάλο ψυγείο του επί μιας ώρας!

Ο ΤΑΝ πέθανε πρόωρα ο Φίλιπ Σώου, άφισε μία καλή περιουσία στη νεαρή χήρα του και στα τρία παιδιά του. Η Άνν αφιερώθηκε τότε ολοκληρωτικά στην ανατροφή των παιδιών. Άλλ' όταν έγινε 45 χρονών, έκρινε πως μπορούσε πιά να ξαναπαντρευτεί. Ο γιός της, ο Κλαίβ, ήταν τώρα άντρας, 24 χρονών, με μία καλή δουλειά. Η Λάουρα κι' η Κορίνα, δίδυμες αδελφές 20 χρονών, είχαν ένα σωρό θαυμαστές. Γιατί να μη γίνει ευτυχισμένη κι' η Άνν;... Είχε αγαπήσει το Νόρμαν Όουεν, κι' αυτός είχε ανταποκριθί στο αίσθημά της κι' είχε γίνει φίλος του σπιτιού.

Απόψε ήταν και πάλι κοντά της, στην κάμαρά της, όπως κάθε βράδυ. Η Άνν κτύπαζε με λατρεία τον ξανθό κι' όμορφο εκείνο άντρα κι' αναρωτιότανε μ' αγωνία αν ήταν πολύ φανερό η διαφορά των 10 χρονών που τους χώριζε...

Λίγο αργότερα, όταν συγκεντρώθηκαν όλοι για φαγητό στην τραπεζαρία, η Άνν ανάγγειλε ξαφνικά στα παιδιά της:

— Ο Νόρμαν κι' εγώ θα παντρευτούμε.

Οι δύο κοπέλες την κτύπαζαν, κατάπληκτες. Κι' ο Κλαίβ της είπε με πικρία:

— Μα πώς πήρες μία τέτοια απόφασι, μητέρα;... Που τον ξέρεις; Ίσως νάχη βάσει στο μάτι τα λεφτά σου μονάχα!

Ο Νόρμαν γύρισε και τον κτύπαζε αίσθητα.

— Πώς μιλάτε τόσο άσχημα στη μητέρα σας; τον μάλωσε. Σωπάστε λοιπόν!

— Θα σωπάσω όταν φύγετε από δω! άπάντησε έχθρικά ο νέος. Η μητριάς έχετε άξίωσι να σας πώ «πατέρα»;...

— Πατέρα!... φώναξε κι' η Λάουρα, και ξέσπασε σε ύστερικά γέλια.

Η Κορίνα την πήρε έξω, για να την ήσυχάσει. Ο Κλαίβ έφυγε κι' αυτός.

— Είμαι βέβαιη πως αύριο το πρωί θα σου ζητήσουνε συγγνώμη για τη συνειπερήφοντά τους, είπε η Άνν στο Νόρμαν ενώ τον καληνυχτίζε.

Μα, τ' άλλο πρωί, ο Νόρμαν Όουεν δε ζούσε πιά! Τον βρήκαν σ' ένα κοντινό δρομάκι, νεκρό μέσα στ' αυτοκίνητό του. Δίπλα του, πάνω στο κάθισμα, ήταν πεταγμένο ένα πιστόλι των 32.

Τέσσερις ώρες αργότερα, ο αστυνομικός επιθεωρητής Λόκχαρτ κι' ο βοηθός του Νίμπλο έξετάζανε προσεκτικά τ' αυτοκίνητο, στο έρημο και γεμάτο λάσπες εκείνο δρομάκι.

Ο δολοφόνος δεν είχε άφισι πουθενά δακτυλικά αποτυπώματα—ούτε στη λαβή του όπλου ούτε στο χερούλι της πόρτας. Σίγουρα, θα φορούσε γάντια.

Ο Λόκχαρτ έστειλε το βοηθό του στο σπίτι του θύματος, ενώ ο ίδιος έμεινε για να παρακολουθήσει τη νεκροψία. Ο Ιατροδικαστής βρήκε στην καρδιά του νεκρού δύο σφαίρες του 32, κοντά τη μία με την άλλη.

Στο μεταξύ, ο Νίμπλο είχε εξετάσει την παραδοιευτέρα που συγκύριζε το διαμείρισμα του Όουεν, κι' είχε μάθει απ' αυτόν ότι ο κύριος της έπισκεπτότανε συχνά τους Σώου.

Ανακάλυψε όμως και κάτι άλλο: ότι ο Όουεν ήταν γνωστός έκμεταλλευτής κι' ότι χρησιμοποίησε τη γοητεία του για να κερδίσει την καρδιά—και τα λεφτά—των ώριμων κυριών!

Πήγε άμέσως να βρή τον επιθεωρητή και του ανακοίνωσε αυτές τις πληροφορίες του.

Ο Λόκχαρτ ζήτησε να δει τον Κλαίβ Σώου.

— Νομίζω πως το θύμα είχε...

φιλικές σχέσεις με τη μητέρα σας, του είπε.

— Τί σας ενδιαφέρει, αυτό; διαμαρτυρήθηκε ο νέος μ' έχθρικό τόνο.

— Πιστεύω ακόμη πως είχε βάσει στο μάτι τα λεφτά της, επέμεινε ο επιθεωρητής.

Στο μεταξύ, γύρισε η Άνν, που είχε πάει για ψώνια με τις κόρες της. Κι' όταν έμαθε την τραγική είδησι, έπεσε λιπόθυμη.

Ο επιθεωρητής ζήτησε τις τσάντες των τριών γυναικών και τις έψαξε με προσοχή. Έδωσε κρυφά μία έντολή στο βοηθό του, που έφυγε άμέσως.

Έδειξε ύστερα το όπλο του εγκλήματος στον Κλαίβ.

— Τόχτε ξαναδύ, αυτό το πιστόλι; τον ρώτησε.

Ο νέος δίστασε λίγο, κι' ύστερα άπάντησε με σιγανή φωνή:

— Είναι δικό μου!...

— Ά! Και που το φυλάτε συνήθως;

— Σ' ένα συρτάρι, στο περίπτερο του κήπου... αυτό που χρησιμοποιούμε για γκαράζ για τ' αυτοκίνητα των έπισκεπτών.

— Εκεί είχε βάσει τ' αυτοκίνητό του ο Όουεν χτες το βράδυ;

— Υποθέτω...

— Ευχαριστώ για τις πληροφορίες. Και τώρα ας περιμένουμε λίγο...

Έπειτα από δέκα λεπτά, ο Νίμπλο ξαναγύρισε κι' έδωσε ένα χαρτί στον επιθεωρητή. Έκείνος τούρριξε μία ματιά. Μία έκφρασι ικανοποίησής περάσε απ' το πρόσωπό του. Ύστερα είπε:

— Όταν ο Όουεν πήγε χτες το βράδυ στο γκαράζ, για να πάρη τ' αυτοκίνητό του και να φύγει, βρήκε κάποιον να τον περιμένει εκεί. Αυτός ο κάποιος ήταν... μία γοητευτική γυναίκα! Και κρατούσε πάνω της ένα πιστόλι που τόχε πάρει απ' το συρτάρι του περιπτέρου.

Μπήκε στ' αυτοκίνητο μαζί με τον Όουεν, κόλλησε ξαφνικά το πιστόλι στο στήθος του και πάτησε δυο φορές τη σκανδάλη! Ύστερα ώδηγησε τ' αυτοκίνητο στο έρημο δρομάκι, τ' άφισε εκεί κι' έξασφαιστίστηκε, αφού πήρε το πορτοφόλι του νεκρού. Ήξερε

Βρήκαν τον Νόρμαν Όουεν νεκρό μέσα στο αυτοκίνητό του...

πως δεν είχαν μείνει πουθενά τ' αποτυπώματα της, γιατί φορούσε γάντια. Έτσι, δε φοβότανε καθόλου την αστυνομία...

— Ποιά είν' αυτή η γυναίκα; φώναξε η Άνν.

Ο Λόκχαρτ κτύπαζε πάλι το χαρτί που κρατούσε.

— Φοβάμαι πως είναι η κόρη σας, η Λάουρα, άπάντησε άργα.

Πέστε μου, παθαίνει άλλεργία στο πρόσωπό, και γι' αυτό χρησιμοποεί μία ειδική πούντρα;

— Ναι... Πώς το ξέρετε;

— Τη βρήκα στην πουντριέρα της, μέσα στην τσάντα της. Ίχνη όμως της ίδιας πουντρας βρέθηκαν και πάνω στη λαβή του πιστολιού!

— Τώρα πιά λυγίστε!

— Ναι, εγώ τον σκότωσα! Προσπάθησα να φανή σαν αυτοκτονία. Πήρα το πορτοφόλι του, έπειδη φύλαγε μέσα κάτι γραμμάτα μου...

Στράφηκε στη μητέρα της και συνέχισε:

— Γράμματα που του είχα στείλει πριν γνωρίσει εμένα... και μου τον πάρη!

Ξαφνικά άρχισε να γελά ύστερικά.

— Έλεγε τότε πως μ' αγαπούσε αληθινά!... πρόσθεσε. Κι' όμως με παραπείσε! Και σκόπευε να γίνει πατριός μου!...

Η έκφρασι του Λόκχαρτ έδειχνε ότι, κατά τη γνώμη του, ο Όουεν είχε τιμωρηθί όπως του άξιζε. Άλλά το καθήκον του έρχοταν σ' αντίθεσι με τη φωνή της καρδιάς του...

— Ετοιμασθήτε να μ' ακολουθήσετε στην αστυνομία, είπε άπλά στη Λάουρα. Εύχομαι να σας κρίνουν οι ένορκοι με έπιεικεια!

ΤΖΑΚ ΝΤΕΡΙΚ

Ο θαμμένος ναός

Κάθε 3 χρόνια, ξεκινάει απ' την πόλι Ταλακάδ των Ινδιών 10.000 προσκυνητές. Ο ποροισμός τους είναι ο ναός του Κιρίτι Ναραγιάρα, που καταχωήκε το 1634 από ένα κινητό αμμόλοφο.

Όταν φτάσουν εκεί, αρχίζουν να φτυαρίζουν όλοι μαζί 100.000 τόννους άμμου για να ξεσκεπάσουν το ναό και να εκτελέσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Την άλλη μέρα, ξαναγυρίζουν στην πόλι τους. Και, μετά 3 χρόνια, ξανακάνουν την ίδια δουλειά απ' την άρχή, γιατί στο μεταξύ η άμμος έχει ξανασκεπάσει το ναό.

Ματιές 6ε' στο

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μοντέρνα ζωγραφική...

Σ' ένα μπάρο του Λονδίνου έκτιθενται οι πίνακες ενός ζωγράφου, που κάνουν έντυπας κυρίας για τα όλικά με τα όποια είναι φτιαγμένοι. Ακούστε μερικά απ' αυτά: μουστάρδα, σάλτσα με μέντα, μακαρόνια, τσάι, ρύζι, καρυδότσουφλα, υπογιά για τα παπούτσια, μαρμελάδες, αλοήδες κρεμμυδιών... «Ο έπισκέπτης, που θα βελήση να ξετάσει αυτούς τους πίνακες, γράφει μία έμφημερία, πρέπει πριν από όλα να πιάσει τη μύτη του».

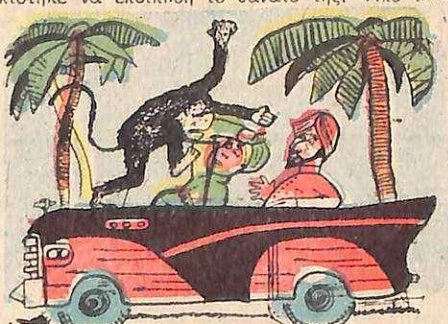
Δυό σκυλάκια κληρονευεν 100.000 δολάρια!...

*Ένας Άμερικανός, ο Τόμας Σέβριντ, άφησε πεθαίνοντας 100.000 δολάρια στα δυό σκυλάκια του με την έντολή να μεταφερθούν μετά το θάνατο του στο κυντοφείο του Σάν Χοσέ, στην Καλιφορνία!

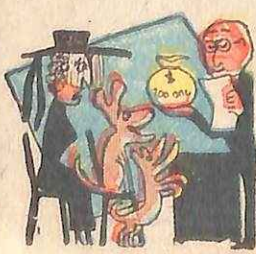
Ο πειθικός εκδικειται

Πριν από κάμποσο καιρό, ένα αυτοκίνητο που έτρεξε σε κάποιο δρόμο του Άγμενταμπάν (Ινδίες), παρέσυρε και διέμελισε μία παιθική

να, που περπατούσε άμέριμη με το σύντροφο της. Ο πειθικός αυτός, λοιπόν, φαίνεται ότι όρκτηκε να εκδικηθί το θανάτο της. Από τότε

παραινέει πίσω από τα δέντρα κι' όταν ιδί κανένα αυτοκίνητο πηδαί επάνω του κι' αρχίζει να χτυπά αλλοιπά με τα μπροστινά του άποδια — ή τα χέρια, αν προτιμάει — τον οδηγό του. Ως σήμερα ανεφέρθησαν πάνω από 150 παρόμοιες επιθέσεις. Σε πολλές περιπτώσεις, παρέστη ανάγκη να μεταφερθούν οι τραυματισθέντες στο νοσοκομείο. Οι αυτοκινητιστές της περιοχής κατέφυγαν στις άρχες. Άλλά κανείς δεν τόλμασε να επέμβη, γιατί οι πειθικοί θεωρούνται ιερά ζώα στις Ινδίες.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΘΗΚΕ ΝΑ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟ ΣΤΑΔΙΟ

Ήδυνάτος ή οργάνωσις 'Ολυμπιακών άνώνων πρίν περάσουν 40 χρόνια

Η Διεθνής 'Αθλητική 'Ομοσπονδία με μία απόφαση της έδω και λίγους μήνες χαράκτηρισε το Παναθηναϊκό Στάδιο ως έντελως ακατάλληλο για επίσημους αγώνες.

Το αποτέλεσμα της απαγορεύσεως αυτής για το στάδιο μας, είχε άμεσο αντίκτυπο στην αθλητική περίοδο του 1959. Στον επίσημο κατάλογο των διεθνών συναντήσεων, μόνο η 'Ελλάς απ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες δεν αναφέρεται καθόλου.

Η ανώτατη αθλητική αρχή του τόπου μας, ο ΣΕΓΑΣ, αντιλαμβανόμενος το τραγικό αποτέλεσμα που μπορεί να έχει για τον ελληνικό αθλητισμό η απαγόρευση αυτή, κατέβαλε εξαιρετικές προσπάθειες για να μπορέσει να «κλείσει» μία - δυο ελλείψεις συναντήσεων, οι οποίες κρίνονταν απαραίτητες για την διατήρηση των αθλητών μας στο επίπεδο, που βρίσκονται. 'Επί πλέον, το 1959, ως προολυμπιακό έτος, επιβάλλει μία ειδική σειρά αγώνων, οι οποίοι θα επιτρέψουν στους αθλητές μας να έχουν μία ορτυώτερη προετοιμασία προκειμένου να μετάρσχουν στους 'Ολυμπιακούς της Ρώμης, τον επόμενο χρόνο. Δυστυχώς, όλες οι προσπάθειες απέτυχαν.

Παράλληλα με την προετοιμασία των αθλητών μας, οι 'Ελληνες φιλάθλοι δε θα έχουν την ευκαιρία, κατά την περίοδο του 1959, να παρακολουθήσουν άλλους αγώνες, εκτός της εφημερίδας αντιμετρήσεως 'Ελλάδος-Γιουγκοσλαβίας και ενός αγώνα των εθνικών ομάδων 'Ελλάδος-Αιγύπτου.

Βέβαια, στις 4 'Οκτωβρίου θα διεξαχθεί ο διεθνής Μαραθώνιος που θα πλαισιωθεί από αγώνες, στους οποίους θα προσκληθούν να μετάρσχουν όνομαστοί αθλητές. Ούτε όμως η έκδηλωση αυτή είναι ικανή να συγκινήσει τους φιλάθλους μας, οι οποίοι έχουν ιδιαίτερη άδυναμία στις αθλητικές

συναντήσεις μεταξύ εθνικών ομάδων.

Δυστυχώς δε, δεν πρόκειται η σχετική κριτική να έχει προσωρινό χαρακτήρα. Φαίνεται ότι και στο άνωτερο μέλλον δε υπάρχει η αποξένωση της 'Ελλάδος από διεθνείς συναντήσεις. 'Ο λόγος είναι απλός. Κανένα κράτος δε διακινδυνεύει την ακεραιότητα των αθλητών που πρόκειται να σταλούν για ν' αγωνιστούν στο στάδιο μας.

Από εδώ και πολλά χρόνια το Παναθηναϊκό Στάδιο έχει κριθεί ακατάλληλο για μεγάλους αγώνες. (Η σφαιροβολία ανέκαθεν διεξάγεται στον 'Εθνικόν Γ. Σ.). Με την παρέλευσι όμως του χρόνου και με τη συνεχή βελτίωση των επιδόσεων, ο χώρος του σταδίου έγινε επικίνδυνος. (Πολλοί μικροτραυματισμοί θεατών δεν είδαν το φως της δημοσιότητας). Κι' ενώ απ' τις ριψές, μόνο η σφαιροβολία δεν διεξήγεται στο στάδιο, σήμερα κινδυνεύει η ζωή πολλών ατόμων με τον δίσκο, το ακόντιο και την σφαίρα ακόμη, που κυλάει πολλές φορές στις διαδρομές των αγωνιζομένων.

Εκτός τούτου, οι άπονομες στροφές σφενδόνης και προπολαίων μαζί με την ανωφέρεια (75 εκατ.) που παρουσιάζει απ' τη μία άκρη στην άλλη, έχουν αχρηστέψει τελείως το Παναθηναϊκό Στάδιο, το οποίο τον στο μέλλον θα πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο για γυμναστικές επιδείξεις και άλλες ακίνδυνες εκδηλώσεις.

Η Διεθνής 'Ομοσπονδία με την απαγόρευση της τελέσεως μεγάλων αγώνων, έκανε μία υπόδειξη για την ανάγκη της άμεσου ανεγέρσεως καταλλήλου σταδίου. Δεν πέρασαν δυο έβδομάδες από τότε και ο τραγικός τραυματισμός του αθλητού Μεταξάτου, που ώδηγησε, δυστυχώς, στο θάνατο του συμπαθούς νέου, τη δικαίωση πλήρως.

Η είδησι του τραυματισμού

του άτυχου αθλητού, και εν συνεχεία ο θάνατός του, μετεδόθησαν από τα δημοσιογραφικά πρακτορεία σ' όλο τον κόσμο κι' έτσι πληροφορήθηκαν, όσοι δε γνώριζαν, πού και πώς διεξάγονται οι αγώνες στην 'Ελλάδα.

Από καιρό, για ν' αντιμετώπισή το πρόβλημα αυτό, γίνονται συζητήσεις ανεγέρσεως 'Ολυμπιακού Σταδίου. 'Επειτα από μακροχρόνιες αμφιταλαντεύσεις, σαν καταλλήλότερη περιοχή για την οικοδομή του διαλέχθηκε ένας χώρος κοντά στη Φιλοθέη και άρχισαν οι απαλλοτριώσεις των οικοπέδων. Φαίνεται όμως ότι και αυτή τη φορά δεν ακολουθείται ο σωστός δρόμος. 'Ενα 'Ολυμπιακό Στάδιο με τα τεράστια έξοδα συντηρήσεώς του, δε θα έχει άλλο προορισμό, παρά την εξυπηρέτησι μερικόν διεθνών αθλητικών συναντήσεων.

Οι τόσες δεκάδες αγώνων που διεξάγονται καθ' όλο το έτος, δε θα βρίσκουν στέγες, και είναι φυσικό, στο 'Ολυμπιακό Στάδιο. Και γεννιέται το ερώτημα: Πού θα γίνονται λοιπόν οι συναντήσεις αυτές; Στο Παναθηναϊκό Στάδιο; Μά τότε δεν κάνουμε τίποτα! 'Ο κίνδυνος για την σωματική ακεραιότητα θεατών και αθλητών δε θα πάψη να υφίσταται.

Για όλο αυτό το τεράστιο αθλητικό ζήτημα υπάρχει μία μέση λύσι. Με τα 250 εκατομμύρια δραχμές, που θα χρειαστούν για το 'Ολυμπιακό Στάδιο, θα μπορούσαν να αναγορευθούν 10 αδιάλογα στάδια—γυμνασά, στις μεγάλες πόλεις της 'Ελλάδος με θέσεις 40-70.000 θεατών. Άλλωστε μία τέτοια ενέργεια θα απαιτήσει πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα απ' αυτό που χρειάζεται για να τελειώσει ένα τεράστιο οικοδόμημα σαν το 'Ολυμπιακό Στάδιο.

Υπάρχει μία τάξι φιλάθλων, και δυστυχώς ανάμεσά τους βρίσκονται και άνθρωποι που κατέχουν οσεράς θέσεις σε διάφορους αθλητικούς τομείς, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι είναι απαραίτητο ένα 'Ολυμπιακό Στάδιο για να έχει την τιμή η 'Ελλάς να οργάνωση κάποτε 'Ολυμπιακούς αγώνες.

Μία τέτοια σκέψι δε θα πρέπει ούτε καν να περνάει απ' το μυαλό μας. 'Όσοι δραματίζονται 'Ολυμπιακούς αγώνες στην 'Αθήνα, δεν κάνουν τίποτα άλλο από μία επιπόλαιη εκτίμηση των υποχρεώσεων που συνεπάγονται οι παγκόσμιοι αυτοί αγώνες.

Από ένα πρόχειρο υπολογισμό, βγαίνει το συμπέρασμα, ότι για να ανοικοδομηθούν τα καταλλήλα στάδια στα όποια θα διεξαχθούν όλα τα αθλήματα που συμπεριλαμβάνει το 'Ολυμπιακό πρόγραμμα, να έξευρεθούν οι καταλλήλοι χώροι ανέτου διαμονής 2000 περίπου αθλητών, να ανεγερθούν ξενοδοχεία που θα φιλοξενήσουν τουλάχιστον 50.000 επίσκεπτες, και να υπάρξουν άφθονες εκπαιδευμένοι κούτες για αθλήματα, που ποτέ δεν έχουν διεξαχθεί στην 'Ελλάδα, (γυμναστική, πίστα ποδηλασίας κλπ.), ένα χρονικό όριο 40 ετών δεν είναι έπαρκές! Κι' αυτά με την προϋπόθεση ότι δεν υπάρχει χρηματικό ζήτημα.

Ας παραμεριστούν, λοιπόν, τα όνειρα κι' ας αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα. ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

Η νάτα-κλινρονόμος

Κάποια 'Ιταλίδα γεροντοκόρη, η Μαριέτα Μπούσια, πέθανε τελευταία και άφησε κληρονομία ένα σημαντικό ποσόν στη «Φοβία», την αγαπημένη περσική γάτα της. Κατά τους όρους της διαθήκης, με τα λεφτά αυτά η «Φοβία» θα μπορεί να τρώει δυο φορές την ημέρα μακαρόνια και φασόλια—φαγητά που τα υπερασπάζει!

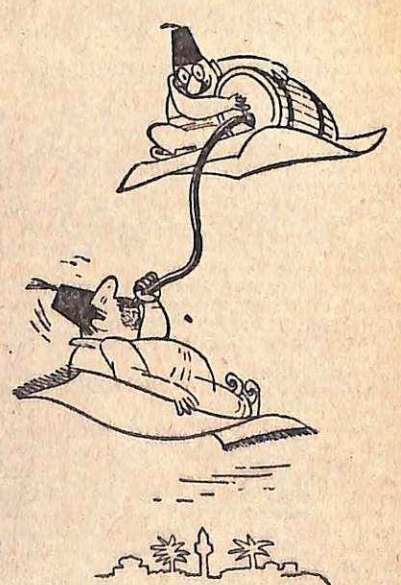

—'Ηρθα να σάς πω, κύριε ύπουρ-γέ, ότι εκείνη ή αύθησι που λέγαμε... να μένη!

(Του 'Αρχέλαου)

—Νομίζει ότι είναι κούτα! 'Αλλά δεν τον πάω στον ψυχίατρο, γιατί χρειάζομαι τ' αυγά!

'Ανεφοδιασμός εν πεγήσει...

Η πρωτοτυπία βρίσκεται μέσα στο αίμα μου, είναι αναπόσπαστα δεμένη με τον κλασικό μου χαρακτήρα μου σ' αυτή την ψευτο τή ζωή.

Πράγματι, όλοι οι κανονικοί άνθρωποι γεννήθηκαν σε οπία ή σε κλινικές, σε μέγαλα και κοσμοπολίτα. Οι πιο εκκεντρικοί καταφέρναν να γεννηθούν σε καράβια, σε οδοδρομους ή σε υπερσυστικά λεωφορεία. Και μόνον ένν πρωτοτυπία. Γεννήθηκα, δηλαδή, στην είσοδο ενός χοροδιδασκαλείου, όπου ή δύστυχη ή μακαρίτισσα ή μάνα μου έψαχνε για ν' ανακαλύψη τον πατέρα μου, που είχε ξεμυαλιστή με κάποια ξανθοκόλη, πανόψυχη και χορευτούρα.

Έκεινη την έποχή ήταν της μόδας το ταράλεστον. Κι' ίσως να οφείλεται σ' αυτό μία κάποια χαριτωμένη κι' ελαφρώς σαρκαστική ευθυμία, που χαρακτηρίζει ανέκαθεν τον ένδιαφέροντα, γενικώς, τύπο μου.

Η πρωτοτυπία, λοιπόν, με την όποιαν ήρθα στον κόσμο τον κακό και τον πανερό, μ' έκαναν να εκτιμή κάθε τί το πρωτότυπο και να περιφρονώ όλα τα κοινά και τα συνηθισμένα. Ντυνόμουνα πρωτότυπα (με παράξενα σχέδια και χρώματα), κοιμόμουνα πρωτότυπα (στο φάρδος του κρεβατιού), έτρωγα πρωτότυπα (τους κεφτέδες με το κουτάλι και το γισαούρι με το πιρούνι), έπινα τον καφέ μου πρωτότυπα (άνωμικτο με λουπινιέλαιο, σε χαλκωμάτενια κατσαρόλα) κι' άλλα πολλά και διάφορα, και πάντα πρωτότυπα.

Κι' ή ακατανίκητη αυτή ανάγκη της πρωτοτυπίας εκδηλώθηκε μέσα μου ακόμη πιο έντονα, όταν αγάπησα τη Θεαζίνου, ήταν 17-18, το πολύ 30 ετών, αρκετά ψηλά προς το κοινό, κι' είχε καταμυαρά μαλλιά και καταπράσινα μάτια.

Δεν ξέρω ποιος καλός άερος την έφερε κατά τη γειτονία μας, το μοιραίο εκείνο άπνευμα. Ούτε κι' ένδιαφέρθηκαν να το μάθω. Άπλως, περιωρίστικα να την πάρω σιωπηλά το κατόπι και να σταμπάρω το σπλιτ της.

Επρόκειτο για μία μάλλον παλιά μονοκατοικία, με δυο δωμάτια μάλλον, και μάλλον χωρίς καλή λουτρό και λοιπά κομμάτια. Παράδεισος, όμως, γιατί δεν ήθελα να θέσω από την αρχή ζήτημα προίκας.

Κι' ή μόνη σκέψις που μ' απασχολούσε, ήταν ή άπύλυτη κι' επιτακτική ανάγκη να βρω ένα πρωτότυπο τρόπο έρωτικής εξομολογήσεως.

Κι' έγραφα μέν δέκα πέντε μέρες, αλλά βρήκα κάτι το καταπληκτικό. Ντύθηκα, δηλαδή, ζητιάνος και χτύπησα την πόρτα της.

—Τι θέλεις, με ρώτησε ξαφνιασμένη, εξεταζόντας με άπο την κορφή μέχρι τα νύχια. Γλύκανα όσο μπορούσα πίν έκφρασι μου και μουρμούρια: —Λίγη αγάπη, ένα τρυφερό βλέμμα, μία σπάλα στοργής και κατανόηση!

—Στάσου μία στιγμή να δώ άν έχω φιλά, μου είπε περισσότερο σατισμένη.

—Μην κάνετε άδικο κόπο! της έκοψα τη φάρα.

Κι' άναστενάζοντας βαθεία της έξήγησα:

—Ζητιανεύω τον έρωτά σας!

—Έμπηξε τέτοια γέλια, ώστε βγήκαν ακόμη κι' οι μακρινές γειτόνισσες στις πόρτες και στά παρήθουρα.

Σημείο πώς με πρόσεξε! σκέφθηκα ικανοποιημένος. Κι' άποσώδηπτε ή σκηνή αυτή, καθώς κι' ή έλκυστική φυσιολογία μία μου, θ' άποτυπώθουν για πάντα στη μνήμη της!

Την άφησα δυο μέρες για να συνέλθω από το ξαφνικό κι' άπτη πανήλεια δριμύτερος. Κι' άπτη φορά πρωτότυπια περιώστερο. Κοιτολογής, την παρμόνεψα καθώς περιμενε το πρόβλεπ, πρόλαβα και σκαρφάλωσα πριν άπ' αυτήν, και, χωρίς ούτε να ή άναγνωρίσει, ούτε και να καταλάβει τίποτα, έβγαλα δυο εισιτήρια, δείχνοντάς τη με τρόπο στον εισιτρά-

Πρωτοτυπίες

κορτα. Κι' όταν έφτασε μπροστά στον μεζαχτά, με τη δραχμούλα της στο χέρι, έλαβε την ιστορική απάντησι:

—Πλήρωσε ο κύριος!

—Ποιος κύριος; φώναζε καταπληκτικ.

—'Εγώ! πρόλαβα να της άπαντήσω.

Κι' άγκαλιάζοντάς τη με μία ματιά γεμάτη σημασία, πρόσθεσα χαμηλόφωνα:

—'Εγώ, ο ζητιάνος της αγάπης σας!

Κι' άμέσως προχώρησα άκάθεκτος, σπρώχνοντας και τοαλαπιδώντας όλους τους μπροστινούς, με σκοπό να κατεβώ άποσώδηπτε στην πρώτη στάσι, χωρίς να δώσω την παραμικρή συνέχεις στο αλλόκοτο και χαριτωμένο αυτό συμβάν.

Άφησα να περάσουν άλλες τρεις μέρες—τρεις άιώνες θάπρεπε να πω— και της έαναπαρουσιάστικα τελείως άλλαν, μένος και πολύ πιο πρωτότυπος. Οορούσα το καλό μου μπλε κροστούμι, ραμμένο μόλις το 1949, και κρατούσα στο μέν άριστερό μου χέρι τά κροκοδείλι γάντια του φίλου μου του Θεοφάνη, στο δε δεξι' ένα όισκο γραμμοφώνου με το γυναικό τραγούδι «'Ηρθες σάν την άνοιξη...»

Χτύπησα πάλι την πόρτα της και δίνοντάς της το δίσκο, της είπα σοβαρά κι' επίσημα: —Μία παλιά μουσική έπιτυ-

χία, θά σάς μιλήσει μελωδικά για μία καινούργια, αλλά άπεραντη αγάπη!

Κάνοντας το δίσκο βεντάλια, άρχισα ν' άερίζεται με δύναμη, γιατί, όπως φαίνεται, της ήρθε μεγάλη έξαψις.

Κι' άν ρωτάτε και για το τέταρτο—και τελευταίο—(«μπλόκο») μου αυτό πιά ξεπέρασε κάθε προηγούμενο έφευρετικής πρωτοτυπίας.

Την πλεύρισα έξω από ένα κεντρικό κινηματογράφο, όπου έκοβε νευρικές βολτες κι' ένν της έδειχνα δυο βέρες κι' ένα κομμάτι καραδόσκονινο, τη ρώτησα:

—Διαλέξτε δεσποινίς Θεαζίνου! 'Η αυτά τά δακτυλίδια στα χέρια μας, ή αυτός ο βροχος στο λαιμό μου!

Κι' άπάνω στη στιγμή—την πιο κρίσιμη και ακατάλληλη—ξεπετάχτικε ένας μανträχλος, που άγνιστο για ποιο λόγο την είπε (άγάπη μου) και που άδρ'ζοντάς το σκονίνο μου—ο άνάγωγος!—το κατέβασε μ' όλη του τη δύναμη στη μούρη μου—ο άπολιτίτιστος!

Έννοείται, όμως, ότι και πάλι πρωτότυπια. Άντι, δηλαδή, να τρέψω στην 'Αστυνομία και να υποβάλω μήνυμο, πήγα στη Μητρόπολη, άναψα ένα κερι και τον κατάρραστικα. Γιατί ήμουν, είμαι και θα είμαι πρωτότυπος!...

Γ. Γ.

Το «ρόκ έντ ρόλ»

ΣΤΙΣ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΛΕΣΧΕΣ!..

Ένα πολύκροτο σκάνδαλο στο Λονδίνο

Η ΛΕΕΙ «σκάνδαλο», στην 'Αγγλία, έχει σημασία έντελως διαφορετική από εκείνη, που ή ίδια αυτή λέξι έχει στην ήπειρωτική Εύρώπη. Πολλά πράγματα, που θ' άφηναν άδιάφορο έναν Ευρωπαίο, σκανδαλίζουν τρομερά έναν 'Αγγλο, ένν άρκετά, αντίθετα, που σκανδαλίζουν τους Ευρωπαίους, άφήνουν άσκανδαλίστους τους 'Αγγλους.

Τελευταία, ή άνώτερη άγγλική κοινωνία άναστατώθηκε, έπειδή σε μία από τις πιο σοβαρές και τις πιο άυστηρές λέσχες του Λονδίνου: α) έπιτράπηκε ή είσοδος στις γυναίκες, και β) οι γυναίκες αυτές, όχι μόνο δε σεβάστηκαν την ιερότητα του χώρου, μά συμπεριφερόθηκαν άαπρεπέσιστα, φτάνοντας ως το σημείο να χορεύουν... «ρόκ έντ ρόλ»!

Η λέσχη, που δέχτηκε αυτή... τη θανάσιμη πρόκληση, είναι ή «λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου», ή πιο εφημερίνη, μαζί με τη λέσχη «Γουάιτς», άνάμεσα σ' όλες τις άλλες της άγγλικής πρωτεύουσας. 'Ως τώρα, ήταν έξ' ίσου «αριστοκρατική» ν' άνίκη κανείς τόσο στη μία, όσο και στην άλλη από τις δυο αυτές λέσχες. 'Από δώ, όμως και μπρός, είναι βέβαιο πως, για τους γυναικούς και τους συντηρητικώτερους, τουλάχιστον, 'Αγγλους, ή λέσχη «Γουάιτς», άπαράκληση πάντα, όσσο και... το 'Αγιον 'Ορος, από κάθε είσοδου του γυναικείου φύλου, άδχη το ήρικό πρόσβιασμα!

Η αλήθεια είναι, άλλωστε, πως ή λέσχη «Γουάιτς» είχε ανέκαθεν παραδοσιακά αυστηρότερες από τη «λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου». Στην πρώτη, δεν είχε κανείς ποτέ νά άπαγορεύεται ή είσοδος στις γυναίκες και στις αίδουσες της έπισκεπτόσας ή σκυθρωπότερη και άέξιο-πρεπέστερη» πάλει. Τα μέλη της σιωπούσαν, παίζοντας χαρτιά ή άνογιώντας τους «έταίμς» στην στήλη του κρικετ και, αν μιλούσαν, που και πού, το έκαναν για νά διατυπώσουν μία σύντομη παρατήρησι περί του καιρού. «—'Υποθέτω πως βρέχει ακόμη...», έλεγε ένας τέχνηλεμαν.

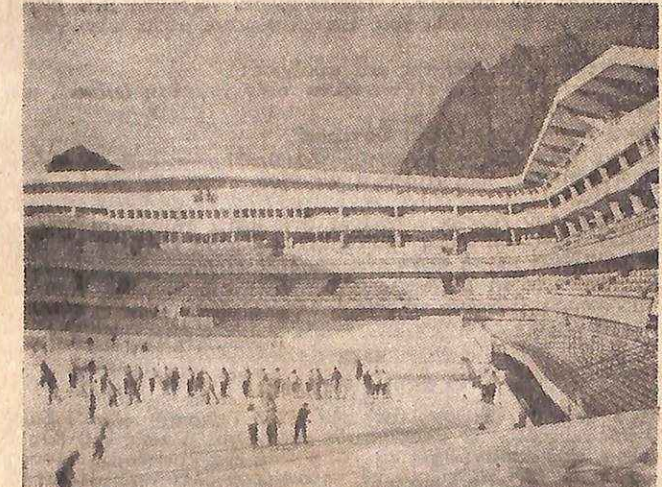
«'Όχι, νομίζω πως έχει πάψει να βρέχει...» διαφωνούσε ένας άλλος—και ή συζήτηση σταματούσε, για νά επαναληφθεί μετά μία ώρα! Στη «λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου», ή άτμόσφαιρα ήταν σχετικά ζοφρότερη και είχε καθιερωθεί, άπο αρκετά χρόνια, ο ενσυνετισμός, να έπιτρέπεται, κάθε Κυριακή άπόγεμα, ή είσοδος στις γυναίκες και στις κόρες των μελών. 'Όμως, οι κυρίες δεν είχαν δικαίωμα να είλογηθούν παρα άποκλειστικά και μόνον στην τραπεζαρία της λέσχης, όπου, έπίσης, σερβιρίζονταν χωριστά από τους κυρίους.

Έξ' άλλου, ή λέσχη «Γουάιτς» είναι και άρχαιότερη—για την ακρίβεια, μάλιστα, ή αρχαιότερη της 'Αγγλίας και όλουαρου του κόσμου. 'Ιδρύθηκε το 1755 στο πρώην σοκολατοποιείο κάποιου Γουάιτ και από εκεί διατήρησε την όνομασία «Γουάιτς».

Η «λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου» ιδρύθηκε έναν αιώνα άργότερα, το 1858. 'Επειδή άρχικά έδρευε σ' ένα κτίριο της οδού 'Αγίου 'Ιακώβου, πήρε το όνομα «λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου» και το όνομα αυτό της έμεινε, μολοντί σήμερα είναι ένκατεστημένη στο Πικαντίλλυ, στο σπλι του Λάρρον Κρόντνυ. Στο ιστορικό αυτό σπλι, που, πριν από τον πόλεμο, ήόείντο, άντικε στο Γάλλο κούμαρ νά Φλαό, βρίσκονται ακόμη κρεμασμένα πορτραίτα του Μεγάλου Ναπολέοντος, έργα της έποχής εκείνης. Τα μέλη της λέσχης, σάν και οι 'Αγγλοι, δεν άγαπούσαν, βέβαια, τον Ναπολέοντα, αλλά σεβάστηκαν τα πορτραίτα, έπειδή σάν καλοί 'Αγγλοι έπίσης, αίσθανόνταν πως άφείλαν να σεβούνται κάθε το καθιερωμένο!

Ποιν από μερικές μέρες, ή «λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου» άποφάσισε νά γιορτάσει τά έκατόχρονά της—και ή γιορτή αυτή άκράως στάθηκε ή άφορμή του έτρομεροσ σκανδαλίου.

Τά πιο ήλικιωμένα μέλη της λέσχης άποστηρίζαν πως το άξιόπρεπότερος και το πιο σύμφωνο με τις εκάστηρές βρετανικές παραδόσεις

Το 'Ολυμπιακό Στάδιο για χειμερινά σπορ στην Κορτίνα Νταμπέτο. Είναι εφοδιασμένο μ' όλες τις σύγχρονες εγκαταστάσεις κι' όμως δεν είχε άπολύτως έπαρκές για νά μετρίσει όλους τους φιλάθλους που παρακολουθούν τους ολυμπιακούς αγώνες.

θα ήταν να μη γίνη κανενός είδους έορτασμός. Και φέρνανε το παράδειγμα της λέσχης «Ευαγγέλιον», που άπαύτως το 1955, να γιορτάζαν τα 200 χρόνια από την ίδρυσή της.

Όσοι, οι νεώτεροι —δηλαδή, οι... έφηβοι— και πενήντηδες, γιατί πιο νέοι δεν συγκαταλέγονται παρά έλάχιστοι, στις άριστοκρατικές αυτές λέσχες —επιμείνανε στην ιδέα του έορτασμού και οι υπέργηγοι τέχνησαν περιοριστικά να εκφορσούν τη διασπορά τους με την ομάδα άποψη.

Δυστυχώς, η εξέλιξη των πραγμάτων τους δικάωσε και με το παραπάνω. Οι γυναίκες και οι κορες των μελών της λέσχης, που είχαν πατήσει ως τότε μονάχα στην τραπεζαρία το ποδι τους, κύκλασαν με κάποιο δέος τους ιερούς κι άπαρηχάστους χώρους, που για πρώτη φορά στη ζωή τους τους έπιτρεπαν να ν' αντικρύσουν, και η άτιμωσφαρη στην άρχή ήταν μάλλον ψυχρή.

Όπου να καθήσουν στο τραπέζι, κυρίες και κύριοι πέρασαν την ώρα τους παίζοντας μπριτζ και ήταν, επίσης η πρώτη φορά που έπιτρεπόταν το μικτό μπριτζ στη λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου!

Μετά το γεύμα, δόθηκε το σύνθημα του χορού, αλλά, ως τα μεσάνυχτα, οι μουσικές νότες, που... εβδήλυναν την ιστορική σισιπή της λέσχης, δεν είχαν ιπποτά το όρισματικό και το βάναυσο. Τα ζευγάρια, ακόμη και τα νεώτερα, των γυναιών και των θυγατέρων των μελών, γόρυσαν με ήρεμη αξιοπρέπεια τους καθιερωμένους προπολεμικούς χορούς.

Όμως, τις πρωινές ώρες, έξεπασε η καταστροφή. Μισομεθυμένους, μερικώς δεσποινίδες έπιβάλλανε στην όρχηστρα να παίξω «ρόκ εντ ρόλ» και δε δυσκολεύτηκαν να παραορίσουν νέους και ήλικιωμένους, που το ποτό δεν τους είχε επηρεάσει λιγότερο, στο βαγκικό αυτό όργιο!

Στις 5, οι όδοκαριστές, που σκούπιζαν τους δρόμους, έμειναν με το στόμα ανοιχτό, ακούγοντας τον δαιμονισμένο θόρυβο του ρόκ, που χαλούσε κόσμο στη φημισμένη για την αοσιπρότητα της λέσχη!

Την επομένη, εκδηλώθηκε, σε όλη την έκταση του, το άναμεινόμενο σκάνδαλο. Τα γηραιά μέλη απειλήσανε παραίτηση, στις άλλες λέσχες σχολιάστηκε με πικρία ο έσπευσμός της λέσχης του 'Αγίου 'Ιακώβου και οι ένοχοι του σκανδαίου υποχρεώθηκαν να όρκιστούν πως δε θα καταπατήσουν ποτέ πια την παράδοσι, περιορίζοντας τη συμμετοχή των κυριών στο κυριακάτικο τσάι!

Οι ύποπτες τους άποτρεψαν τις παρατήσεις, αλλά η λέσχη του 'Αγίου 'Ιακώβου είναι ζήτημα άν θα έσφαλλη πια το παλιό της γόητρο. Οι ήλιοι του «ρόκ εντ ρόλ», που μολύναν την άτμόσφαιρά της, κατάστροφον για πάντα την καλή της φήμη!

Παυσίπονον άντιόξινον

(δέν πειράζει το στομάχι)

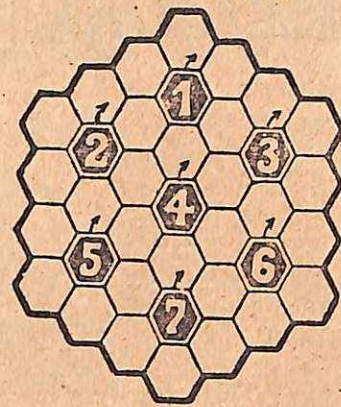

ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Γεωγραφικό ρουβέλεζο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των εξή γραμμάτων, που ν' ανταποκρίνεται στην εξέγησιν, την

όποια θα βρήτε πιο κάτω. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει.

1) Λιμάνι της Δ. Γαλλικής 'Αφρικής.

2) Μεγαλούπολις της Σικελίας.

3) Πόλις του 'Ιράκ, στην κάτω Μεσοποταμία.

4) ... Τσώρτς: Πόλις της Νέας Ζηλανδίας με περίφημο μουσείο της φυλής των Μασοί.

5) 'Αγγλική κτήσις της Δ. 'Αφρικής, τμήμα της Χρυσής 'Ακτής.

6) Πόλις της 'Ιαπωνίας, στη νήσο Κιούσιου.

7) Ευρωπαϊκή χώρα.

8) Όπως βλέπετε το σχέδιο θα συμπληρωθή με λέξεις καθαρά γεωγραφικές.

Δ.

Ποιά από τις τρεις:

Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι φράσεις, η μία είναι η σωστή. Προσπαθήστε να τη βρήτε διαγράφοντας τις δυο άλλες:

1) Πόσα δόντια έχει ο άνθρωπος σε ηλικία 7 χρόνων;
— 16 — 20 — 28.

2) Τι σημαίνει στην αρχαϊκή γλώσσα η λέξη «χωρέμ»;
— Κήπος — Παράδεισος — Απρηγορεύμενος χώρος.

3) Ποιά πόλις επονομάστηκε, λόγω της ανθήσεως που παρουσίασε, «Νέα 'Αθήνα»;
— Η Φλωρεντία — Η Μασσαλία — Η Νεάπολις.

4) Ποιά ήταν κατά την αρχαιότητα η πρωτεύουσα της Αιγύπτου;
— Η Μέμφις — Αι Θήβαι — Το 'Ασσουάν.

5) Ποιά θάλασσα βρέχει τις Β. ακτές του Βελγίου, σε μήκος 66 χιλιομέτρων;
— Η Μάγχη — Η Βαλτική — Η Βόρειος Θάλασσα.

6) Ποιά πόλις της Κρήτης πολιορκήσαν οι Τούρκοι από το 1648 μέχρι το 1669, που την κατέλαβαν;
— Το 'Ηράκλειον —

Τα Χανιά — Το Ρέθυμνο.

7) Πόσα δόντια αποτελούν το ανθρώπινο χέρι;
— 8 — 16 — 27.

8) Για ποιους πολυτίμους λίθους, που εξαγεί σε μεγάλες ποσότητες, φημίζεται η Κολομβία;
— Για τα τοπάζια — Για τα σμαράγδια — Για τα ρουμπίνια.

9) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

10) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

11) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

12) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

13) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

14) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

15) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

16) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

17) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

18) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

19) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

20) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

21) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

22) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

23) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

24) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

25) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

26) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

27) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

28) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

29) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

30) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

31) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

32) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

33) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

34) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

35) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

36) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

37) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

38) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

39) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

40) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

41) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

42) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

43) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

44) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

45) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

46) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

47) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

48) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

49) Ποιά αέριο υπάρχει σε μεγαλύτερη ποσότητα στον ατμοσφαιρικό αέρα;
— Το άργον — Το άζωτο — Το όξυγόνο.

50) Ποιάς πλανήτη βρίσκεται πλησιέστερα στη Γη μας;
— Ο Ζεύς — Ο 'Αρης — Η Αφροδίτη.

ΛΕΠΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Στην Γερμανία το όνομάζουν «Θαυματογρόχο». Πράγματι, λήζει αυτόν τον χαρακτηρισμό διότι αφαιρεί κιλά, δίνει τον περιττό πάχος, χωρίς να είναι κάτι επικίνδυνο και χωρίς μεγάλη διαίτα. Οι παχύσαρκοι και προπάντων οι παχύσαρκες σε όλο τον κόσμο, πιστοποιούν με συγκινησιακή την αποτελεσματικότητά του. Πρόκειται για μία άμεση, ειδικών χορτών και άνδρων, ένα απλό φυτικό παρασκεύασμα, που το πίνει κανείς σαν τσάι μία ή δύο φορές την ημέρα. Έχει ευχάριστη γεύση, κρατεί το σώμα λεπτό κι έμποδίζει το νοσηρό σχηματισμό παχυσαρκίας. Με το ρόφημα αυτό και σχετικά μόνο διαίτα, έχετε σε λίγο καιρό ένα έργο άποτέλεσμα. Άποκτάτε την σιλουέττα ενός μανκεν και νιώθετε το σώμα σας ελαστικό και εύκινο. Αν σας ενδιαφέρει μπορείτε να το βρήτε στα ελληνικά φαρμακεία. Λέγεται Τσάι Ρύκτη.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μία αληθινή ευεργεσία στους «εχονδρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

Είναι απόλυτος δόλεθς το Τσάι Ρύκτη. Θα σας βοηθήσει ν' αδυνατίσετε τόσο εύκολα κι' ευχάριστα, που θα μέινετε κατάπληκτοι.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Πονεμένη Ε. Φ.: Όλα τα συμπτώματα και οι διάφορες εκδηλώσεις, που μου περιγράφετε, ήταν και είναι συνέπειες της χρόνιας αμειωμένης της όποιος η οργανισμική έπιβάρυνση είναι πάντα ευχρήνη. Τι περισσότερο φοβό μόνον η έπιμνη του μικροβιολόγου σε περισσότερες εξετάσεις άποδεικνύει την ύπαρξή του παρσάτου. Είναι αλήθεια ότι με τη συμπτωματική άγωγή από τον θεράποντα γιατρό, άναστέλλονται τα ένοχλήματα και ο άρρωστος έκουράζεται. Τα φάρμακα είναι όλα γνωστά στους γιατρούς.

Χελ μ.: Δέ γνωρίζω τους λόγους, που σας έμποδίζουν να πάτε να σας εξετάσει ένας ειδικός γιατρός. Το μυστικό είναι για το γύριό είναι πάντοτε ίερο. Πιθανώς, έφασαν για ό ποιοδήποτε λόγο δεν σας δει γιατρός, θα κάνετε με δίμηνες διακοπές 15 ένεσεις Teston ή Αιπνοπν των 25 π.μ. γ. δύο την έβδομοδα, και εν συνεχεία θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα εκ του ίδιου με τις ένεσεις φαρμάκου, 45 εν δλω.

Γά ννα, Κωνσταντινούπολι: Να έλστε βέβαιη επί όλα τα γράμματα καθάριζονται με προσοχή. Έπειδή η κατάσταση σας είναι χρόνια, έχω τη γνώμη ότι θα πρέπει να σας παρακολουθήσει ένας καλός νεφρολόγος. Νε α ρ θ η: Όμοιόλογό έτι ήθερα τους νέους της Ελλάδας να έπιθυμούν μία ανδροπρεπή εμφάνισι, της οποίας ένα από τα χαρακτηριστικά είναι το τριχωτό των ανδρικών μελών (χειρών-στενών). Με έκπλησσε δε το να μου ζητά να σας νένος ν' άπαλλαγή από έκνενο κριθός του του προσδίδει ανδρισμό.

Α θ α π ε ρ ι σ τ ε ρ ά: Δι-καίολογημένα η περίπτωσή που μου άναφέρετε προκάλεσε μούρες σκέψεις, που ταυτά όμως δεν έπιτρέπεται να σκέπτεστε άνοητοινες, όπως μου λέγετε. Κανείς άναμώστητος. Η θ έχετε το βάρος να όμολογήσετε το σφάλμα σας, άνεστέρητας άποτέλεματός η θ έμπιστευθήτε το πάθμα σας σε ένα γιατρό.

Δυστυχισμένο άναγνώστη: Είναι εύχρη έργο ότι μόνος σας διαγνώσατε το αίτιο της σημερινής σας καταστάσεως. Από έσας τώρα έξαρτάται η μερική κατά το δυνατό βελτίωσι της παρούσης καταστάσεως η τουλάχιστο η διατήρησι της όπως έχει σήμερα. Θα λησμονήσετε το παρελθόν και κάθε δίμηνο θα κάνετε δύο ένεσεις την έβδομοδα Teston ή Αιπνοπν των 25 π.μ. ενδομυϊκά, και επί 15 ημέρες θα παίρνετε 2 καπσάκια του ίδιου με τις ένεσεις φαρμάκου.

Ε π α ρ χ ι α, Δ. Ο.: Όπως βλέπω από το ιστορικό σας, το νόσημα αυτό έχει πάρει τη μορφή της χρόνιας καταστάσεως. Πάντως έχω τη γνώμη ότι αν έφαρμασθή μία ειδική πρακτική θεραπευτική άγωγή (όχι όμως στην έπαρχία) θα παρουσιάσετε βελτίωσι σε σημείο που θα καταστήτε και να έναεργασθήτε άκομην. Γι' αυτό πρέπει να μη σας καταβάλει η άπογοήτεσι.

Ι α θ ε ν σ τ ο υ μ α τ ι κ έ: 10: Κατά τους συνωδελφους φυματολόγους η έν λόγω πάθησι θεραπεύεται άπολυτως και ο άρρωστος είναι δυνατό να έπαναλθή στη ζωή που έκαμνε πριν. Θα προτιμάσα άστέρο να είχατε τη γνώμη του γιατρού σας και ως προς το γάμο κλπ.

Α. Α.

Ε ν τ ε λ θ ά ρ ι Δ. Α., Θεσσαλονίκη: Αν η άφαιρεσι της θηλής ήταν πλήρης και προεβήθη τραύμα και αιμορραγία, τότε άσφαλώς με την έπούλασι που τραύματος θα καταστήσει η θηλή και οι γαλακτοφόροι πόροι. Το καλύτερο θα ήταν να σας έβλεπε ένας χειρουργός του τόπου σας.

Μ ι ά δ α σ κ α λ ί τ σ α κ α: που στή Μακεδονία: Όσο είχατε τακτοποιηθή πλήρως, άν κατορθώνατε και πάρετε και τα πρώτα χάπια. Για την όριστική τακτοποίησι σας θα κάνετε άμέσως, μετά τη λήσι της περιόδου πέντε ένεσεις, μία κάθε τρεις ημέρες, από το φάρμακο Αιπρ. Ουατομ Μ. των 50.000 μονάδων. Όκτώ ημέρες πρό της άναμεινόμενης περιόδου θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε ημέρα. Αιπρ. Λι. τοι των 10 π.μ. Καθ' όλο το μήνο θα παίρνετε δύο χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Viten. Η έραπεία θα συνεχισθή επί τετράμηνο.

Σ. Α. Χ. 9, Εσθν: Αν μέχρι της στιγμής αυτής δεν έχετε τακτοποιηθή θα κάνετε άμέσως πέντε ένεσεις, μία κάθε ημέρα, από το φάρμακο Αιπρ. Εστοπρ. Μετά την τακτοποίησι θα κάνετε άμέσως μετά τη λήσι της περιόδου πέντε ένεσεις, μία κάθε τρεις ημέρες. Αιπρ. Femlino των 5 π.μ. Όκτώ δε ημέρες πρό της άναμεινόμενης περιόδου τρεις ένεσεις.

Α. Α.

Ε ν τ ε λ θ ά ρ ι Δ. Α., Θεσσαλονίκη: Αν η άφαιρεσι της θηλής ήταν πλήρης και προεβήθη τραύμα και αιμορραγία, τότε άσφαλώς με την έπούλασι που τραύματος θα καταστήσει η θηλή και οι γαλακτοφόροι πόροι. Το καλύτερο θα ήταν να σας έβλεπε ένας χειρουργός του τόπου σας.

Μ ι ά δ α σ κ α λ ί τ σ α κ α: που στή Μακεδονία: Όσο είχατε τακτοποιηθή πλήρως, άν κατορθώνατε και πάρετε και τα πρώτα χάπια. Για την όριστική τακτοποίησι σας θα κάνετε άμέσως, μετά τη λήσι της περιόδου πέντε ένεσεις, μία κάθε τρεις ημέρες, από το φάρμακο Αιπρ. Ουατομ Μ. των 50.000 μονάδων. Όκτώ ημέρες πρό της άναμεινόμενης περιόδου θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε ημέρα. Αιπρ. Λι. τοι των 10 π.μ. Καθ' όλο το μήνο θα παίρνετε δύο χάπια την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Viten. Η έραπεία θα συνεχισθή επί τετράμηνο.

Σ. Α. Χ. 9, Εσθν: Αν μέχρι της στιγμής αυτής δεν έχετε τακτοποιηθή θα κάνετε άμέσως πέντε ένεσεις, μία κάθε ημέρα, από το φάρμακο Αιπρ. Εστοπρ. Μετά την τακτοποίησι θα κάνετε άμέσως μετά τη λήσι της περιόδου πέντε ένεσεις, μία κάθε τρεις ημέρες. Αιπρ. Femlino των 5 π.μ. Όκτώ δε ημέρες πρό της άναμεινόμενης περιόδου τρεις ένεσεις.

Α. Α.

Ε ν τ ε λ θ ά ρ ι Δ. Α., Θεσσαλονίκη: Αν η άφαιρεσι της θηλής ήταν πλήρης και προεβήθη τραύμα και αιμορραγία, τότε άσφαλώς με την έπούλασι που τραύματος θα καταστήσει η θηλή και οι γαλακτοφόροι πόροι. Το καλύτερο θα ήταν να σας έβλεπε ένας χειρουργός του τόπου σας.

Μ ι ά δ α σ κ α λ ί τ σ α κ α: που στή Μακεδονία: Όσο είχατε τακτοποιηθή πλήρως, άν κατορθώνατε και πάρετε και τα πρώτα χάπια

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Το πένθος!

ΚΑΠΟΤΕ, πού έκλεψαν τις όρνιθές του, ο Χότζας έσπαγε το κεφάλι του για να σοφιστή ένα τρόπο να τις ξαναβρεί. — Δέν είναι σπουδαίο πράγμα μερικές όρνιθες, κ'άνουμι, αλλά με πειράζει ή γρουσουζιά!... Έλεγε στους γείτονές του. Κι' άποφάσισε να δέση σφιχτά στο πόδι κάθε πουλερικού μιά μαυρή κορδέλλι-τσα.

— Έτσι, γυναίκα, θά ξεχωρίζω άμέσως κάθε πουλερικό μας, πού τρυπώνει σέ ξένη αώλη και πού ύστερα σου λένε οι γείτο-νες ότι είναι δικό τους... έλπε στη γυναίκα του ο Ναστραδιν ένθουσιασμέ-νος από την ιδέα του.

— Καλά, μπρέ άντρα μου, κι' αν αυτοί σφά-θουν τή μαυρή κορδέλλα στο πόδι! Θα νομίζουν πως έχει καμιά άρρω-στεια και γι' αυτόν τή έχω έτσι σηματομένη... τής έξηγησε ο Ναστρα-διν.

Και έπειτα, κάθισε και μουφοφόρεσε τα πουλερικά του. Τήν ώρα όμως εκείνη πέρσε από εκεί ο Ιμάμης και περίεργος, τόν ρώτησε: — Μπα! Τι σκαρώνεις πάλι αυτού Ναστραδιν έφέντημ;

— Δέ σκαρώνω τίποτα κι' ούτε είναι ώ-ρα για χωρατά!... τού άποκρίθηκε εκεί-νος για να τόν ξεφορτώθ. Δέ βλέπεις, Ιμάμη μου, πως έχουμε πένθος στην αώλη μας; Πέθανε ή μάνα τους και βάζω πένθος στις πουλάδες, μα κι είναι ζων-τανά και δέν ξέρουν τώ χρόος τους.

Κι' όταν έφυγε ο Ιμάμης, ο Ναστραδιν έξασκολούθησε με τήν ίδια φούρια να βάζη... πένθος σ' όλα τα πουλερικά του. — Άντε να δούμε τώρα ποιος θά τολ-μήση να τά κλέψη... έλεπε, μόλις τελείω-σε ή δουλειά του.

Μά δέ χάριξε πολύ ο Ναστραδιν. Γιατί τήν άλλη μέρα κιάλας πού μέτρησε τις πουλάδες του, βρήκε πως λείπουν δυό!

— Στο λαϊμό να τους καθίσουν, αν τις έφαγαν οι έντερίλινδες... έλεπε θυμωμένος στη Φατιμέ. Μ' αν τή βρώ στην αώλη κα-νερός γείτονα, τότε άλλοιμονό του!...

— Υστερα, λοιπόν, από δυό μέρες, βρήκε ένα κοτόπουλο στην αώλη του 'Αλή Τοπέκ με μιά μαυρή κορδέλλα στο πόδι.

— Τώρα σέ τσάκωσα, κλεφτοκοττά!... έλεπε μέσα του ο Χότζας.

Και χωρίς να χασομερήσει χτύπησε τήν πόρτα τού 'Αλή.

— Από πότε, τ'άνουμι, έχεις κοττόπου-λα με πένθος, πού λόγου σου; Γιατί έγω ξέρω πως μόνο ο Ναστραδιν είχε νεκρό στο κοττέτι του τόν τελευταίο καϊρό... έλεπε με σημασία στον 'Αλή Τοπέκ ο Χότζας.

Και χωρίς να πάρη άπάντησι, άρπάζει τώ κοττόπουλο στά χέρια του.

— Εί! Ποδ πας, Ναστραδιν έφέντημ;... Τώ κοττόπουλο είναι δικό μου... τούπε ο 'Α-λής. Ετοιμος για καυγά.

Μά ο Χότζας με τώ κοττόπουλο πάντα στά χέρια του, τράβηξε για τόν καδή. — Καδή μου, ο γείτονας μου, ο 'Αλή Τοπέκ άποδείχτηκε σήμερα πως είναι αύ-τός πού ρημάζει τα πουλερικά τού χωριού. Σ' αυτή άλεπού ο παλησευζέκης! Κι' αν δέν τόν κλείσης στη φυλακή, σίγουρα θά λείψουν και απ' τώ κοττέτι σου μερικά πουλερικά! Μόνο στη φυλακή αν μπη, θά ήσυχάζη τώ χωριό, από ένα τέτοιο κλε-φτοκοττά... έλεπε θυμωμένος ο Ναστραδιν.

— Κι' από τί βγάξεις τώ συμπέρασμα πως ο 'Αλή Τοπέκ κλέβει τις κοττές τών συχωριανών; ρώτησε ο καδής.

Ο Χότζας τότε άρχισε να τώ λή για τή μαυρή κορδέλλα, πού έχουν όλα τα που-λερικά του και πως βρήκε ένα τέτοιο κοτ-τόπουλο στην αώλη τού 'Αλή Τοπέκ.

— Μωρέ μπράδω, Ναστραδιν!... φώναξε γελώντας ο καδής. Σ' πουδαίο τρόπο βρή-κες για να πιάσης τόν κλέφτη!...

Και πρόσταξε να μπη στη φυλακή ο 'Αλή Τοπέκ.

— Ο Χότζας γύρισε δολόχαρος με τώ κοττό-πουλο σπίτι του και έλεπε άμέσως στη Φα-τιμέ:

— Άντε, γυναίκα, και μ' άνοιξε ή δρε-ξι... Έτοιμάσε, λοιπόν, μερικές μαυρές κορδέλλες κι' ότι πουλερικό γουστάρει ή ψυχή σου θά τήξη!... Κι' όποιος γείτο-νας τολμάει, άς πη πως είναι δικό του και δέν είναι τού λόγου μας!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το μοναδικό!

ΠΑΛΙ τά ίδια έχουμε; Πάλι για τώ κο-στού σου ο λόγος; Πάλι τζαλαπαρείς τους ανθρώπους με τώ καινούργιο σκα-νιό σου; 'Α! Μά δέν τρώγεται πιό. Έχεις καταντήσει δημοσία ένόχληρη. Μά δέν ύπαρ-χει κανένα άλλο θέμα να συζητήσεις, χριστιά-νέ μου; Από τόν καιρό πού συνέπεσε να συμ-πέσης στον κύκλο τών γνωριμιών μου, δέ θυ-μάμαι να μίλησες για τίποτ' άλλο παρά για τά κοστούμια σου. Και δέ λές τίποτ' άλλο παρά ότι τώ κοστούμι σου είναι έγγλέζικο ύφασμα και ότι δέ φοράς παρά μόνο έγγλέζικο ύ-φασμα. Λοιπόν; Και τί μ' αυτό; Είσαι μήπως ο μό-νος πού φοράς ρούχο δέ ύφασμα τιαυτής Ιθαγε-νείας, ώστε να παίρνης διαρκώς τήν τρουμπέτα και να διαλαλής τώ θαυ-σημάντο αυτό γεγονός ότι τέσσερα σημεία τού όρι-ζόντος;

Τι έλπες; Αυτό τώ ύφα-σμα σου 'δωτελιναν κατ' ευθείαν από τώ Λονδίνο; Μωρέ τί μου λές. Για φαντάσου! Και τ' άλλα δηλαδή τά έγγλέζικα πού πουλάνε στα μαγαζιά από πού τά στέλνουν; Από τήν Ταϊτή ή από τώ Μαρόκο; Βρέ κάτι πράγμα-τα πού άκούει κανείς σ' αυτή τήν παλιόκο-νηγιά!

— Όρίστε; Είναι μοναδικό κομμάτι, και δέν όπαρχει δεύτερος στ' 'Ελλάδα πού να φοράς τώ ίδιο; Και λοιπόν; Αν δέν φοράς τώ ίδιο, φοράς κάτι διαφορετικό. 'Αλλά άς παραδε-χθώμε ότι πράγματι συμβαίνει τώ κομμοίτο-ρικό τούτο γεγονός και καθ' άπασαν τήν 'Ελ-λάδα είσαι ο ένας και μοναδικός πού φοράς αυτό τώ κοστούμι, αυτό τώ ύφασμα, δηλαδή. Και λοιπόν; Τι έγινε; Είναι κανένα κατα-πληκτικός άδλος για τόν όποιον υπερηφανευ-σαι για διεκδικείς μίπως και κανένα έρα-θείο; Και έρωτώ έπί πλέον: Τι έχει αυτό τώ ύφασμα; Μήπως είναι φτιαγμένο από χρυσή κλωστή και δέν τώ ξέρουμε ή μήπως είναι πατισμένο με διαμαντόσκονη; Από μαλλί είναι και δαύτο, όπως όλα. 'Εσένα όμως κά-ποιος σου έλεπε πως δέν όπαρχει δεύτερο και τώδωλας κι' αυτό στο μεγαφώνο και τώ μόνο πού λείπει είναι να κρεμάσης και μιά ταμ-πέλα στην πλάτη πού να γράφη: «Προσχη! Μαϊντ ήν 'Ηνγκλαντ. — Δέν όπαρχει δεύ-τερο».

Τι έλπες; Σέ ειρωνεύομαι; Άντε να μου χαθής από δώ, κενά και άνοητε τύπε. Τι να σου πώ μωρέ; Έχω Ιδη ματαόδοους τύπους, πού έχουν ένα ψώνιο. Έχω Ιδη ανθρώπους να περηφανεύονται για τόν κήπο τους, για τή συλλογή γραμματοσήμων πού έχουν, για τή θιθλιοθήκη τους, για τις γνώσεις τους, για τούς προγόνους τους, για τούς συγγενείς τους, για τά λεφτά τους, για τώ αυτοκίνητό τους, για κάτι άξιον λόγου, τέλος πάντων. 'Αλλά άνθρωπο να κομπάζη σαν πάλαν, για-τί φοράει έγγλέζικο κοστούμι, όμολογώ ότι δέν είχα συναντήσει μέχρι τώρα στη ζωή μου. 'Επέπρατο όμως να μου συμβή κι' αυτό, για-τί όλα τά παράξενά σε μένα τυχάνουν.

Και τέλος πάντων, να κολλαέυεσαι έσωτε-ρικός, κάτι πάει κι' έρχεται. Δικαιωμά σου. 'Αλλά δέν είναι δικαίωμά σου να ένοχλές τους πλησίον σου διαρκώς, συνεχώς και άεν-πάς. Διότι άλλο θέμα συζητήσεως δέν έχεις ποτέ. Όλο για τώ έγγλέζικο κοστούμι και δός του τώ έγγλέζικο κοστούμι και πάντοτε «έγω δέν φοράω παρά μόνο έγγλέζικο ύφα-σμα, λοιπόν; Να σκόψουμε να σε προσκυνή-σουμε, να σου στήσουμε άναλμα, να σου δώ-σουμε καμιά Ιδιαίτερη πολυθρόνα, ή να θεω-ρήσουμε πως μιά κάνει μεγάλη τιμή τώ ότι, ένδεδυμένος άγγλικόν ύφασμα, καταδέχεσαι να μιά κολής παρέα; Όχι! Τι θέλεις, λοιπόν; Τώ παράσημο; Πάρτο τώ παράσημο τής άνοι-κτης παλάμης, να Ικανοποιηθής. Κι' αν έα-νανόηξες τώ στόμα σου να έναλλάξη κούβεντα περί άγγλικού ύφασματος, δά τρέχης να μα-ζεύης τά κομμάτια του. Βλακέντης!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τής στινιούς

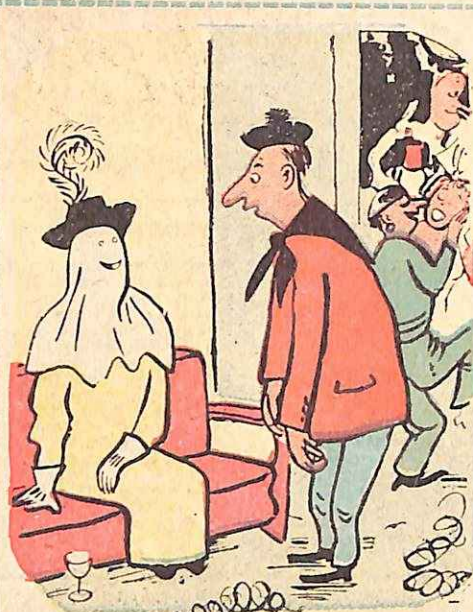
— Η μικρούλα Μαρία έζπνέει στις δύο με-τά τή μεσάνυχτα.

— Πες μου, ένα παραμύθι, παρακαλεί τή μαμά της.

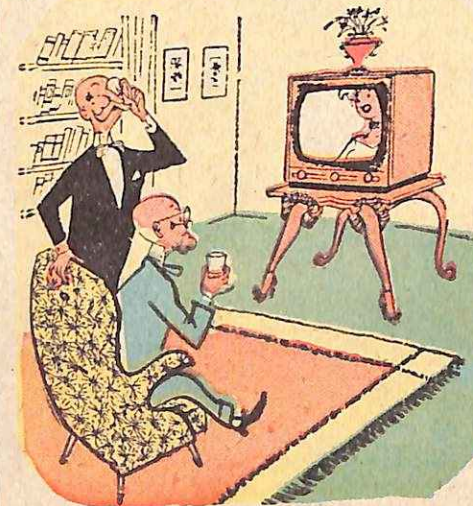
— Σόπως, παιδί μου, τής λέει εκείνη. Τώρα όπου νάναι θάρρη ο μπαμπάς σου και θά μάς πη ένα παραμύθι...

— Τι παραμύθι, μαμά;

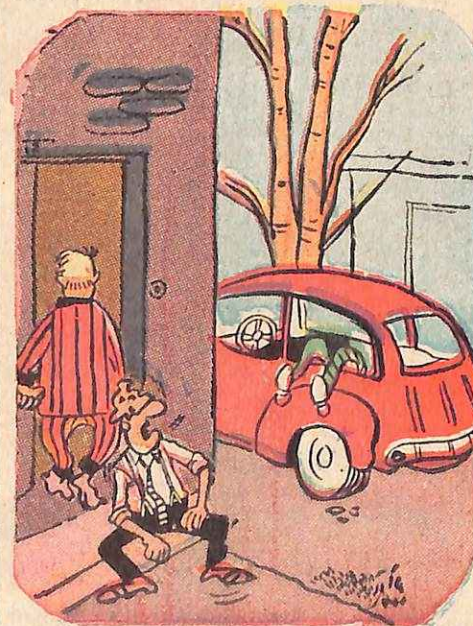
— Πού ήταν τέτοια ώρα!...

— Μπορώ να σας ζητήσω αυτό τώ κορό. αν είσθε γυναίκα;

— Μ' αυτό τώ σύστημα, βλέπουμε και πάρα κάτω από τώ πρόσωπό!...

— Βαρέθηκα να χτυπάω πόρτες... Θά περιμένουμε ως τώ πρωί να συνέλθη και να μάς πη π'ε ποιά σ'αύτι μένει!

Τα σύγχρονα μέσα τής θεραπείας τής

ΟΛΟΙ θά έχετε άκούσει να γίνεται λόγος για τήν τρομερή νευραλγία τού προσωπικού νεύρου. Αυτή ή έκφρασι, ωστό-σο, δέν είναι σωστή. Γιατί δέν πρόκειται για τώ προσωπικό νεύρο, αλλά για τώ τριδύμο.

Τώ προσωπικό νεύρο είναι κυρίως κινητήριο νεύρο. Έξουσιάζει τούς μύς και ρυθμίζει τις κινήσεις τους. Κάθε φορά πού θίγεται αυτό τώ νεύρο, έχουμε μιά παράλυσι γενική ή μερική. Στην προ-κειμένη περίπτωση, όμως, πρόκειται, όπως είπαμε για τώ τρι-δύμο. Αυτό τώ νεύρο διακρίνεται σε δυό, τώ άριστερο και τώ δε-ξιό. Καθένας από τούς δυό κορμούς τού σχηματίζει τρεις διακλα-δώσεις (σ' αυτό όφείλεται ή όνομασία τού). 'Η μία από τις διακλα-δώσεις τού φθάνει στο μάτι κι' οι άλλες δυό στην άνω και στην κάτω σιαγόνα. Σε μιά από τις τρεις αυτές διακλαδώσεις ή και

ΤΟΥ ΤΡΙΔΥΜΟΥ

στις τρεις μαζί εμφανίζεται ή νευραλγία, για τήν όποιαν μιλήσαμε. Πρόκειται, λοι-πόν, για νευραλγία τού τριδύμου κι' όχι τού προσωπικού νεύρου.

Οι γιατροί διακρίνουν δυό είδών νευραλ-γίες τού τριδύμου: τις πρωτοπαθείς, πού δέν όφείλονται σε ώρισμένη αίτια και τις δευτεροπαθείς, πού συνδέονται με μιά πραγματική αίτια. Και στις δυό περιπτώσεις, ο πόνος είναι άφόρητος. 'Αλλά, στην πρώτη διαρκεί μόλις μερικά δευτερόλεπτα ή μερικά λεπτά και κατόπιν έξαφανίζεται. Στη δεύτερη, τουναντίον, παραιτείται με μικρές διακοπές επί μακρότερο χρονικό διάστημα. 'Η αίτια μπορεί να είναι εδώ μιά ειδική ευαισθησία μιάς ζώνης τού προσώπου, ένα χαλασμένο δόντι, μιά άπότομη ψύξη, μιά Ιγμορίτις, μιά ώτίτις, μιά φλόγωσι τών γειτονικών γαγγλίων, όγκοι κτλ.

Στό σημείο αυτό πρέπει να έαχωρίσωμε τόν πόνο πού προκα-λείται από τήν άρχική αίτια, από εκείνο πού αντανακλάται στο

τριδύμο νεύρο. Σε περίπτωση πού ή νευραλγία τού τριδύμου είναι δευτε-ροπαθή, πρέπει να καταπολεμήσω-με πρωτίτως τήν άρχική αίτια. Ό-ταν αυτή έξαφανιστή, θά έξαφανι-στή ταυτόχρονα και ή νευραλγία τού τριδύμου. Στο μεταξύ, μπορούν να χρησιμοποιηθούν διάφορα αναλγητι-κά (κυρίως ή άκονιτίνη), πού κατα-πραίνουν προσωρινά τόν πόνο.

Οι πρωτοπαθείς νευραλγίες τού τριδύμου, έξ άλλου, άπαιτούν Ιδιαί-τερο θεραπευτική άγωγή.

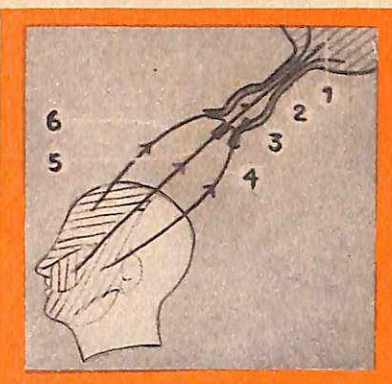
Παλαιότερα, οι γιατροί δέν είχαν άλλο μέσον από τή μορφίνη. 'Αλλά τά αποτελέσματα ήταν άπογοητε-υτικά. Γιατί ο όργανισμός συνήθιζε βαθμιαία στο φάρμακο κι' από τώ άλλο μέρος ο πόνος έξαπλωνόταν σ' όλόκληρο τώ κεφάλι, άκόμη και στο λαϊμό, κι' έσπρωχνε πολλούς ά-σθενείς στην αυτοκτονία. Τώ όπλο-στάσιο τής έπιστήμης είναι, ευνυ-χίς, πιό πλούσιο σήμερα και πιό άποτελεσματικό.

Τώ άπλούστερο άπδ τά μέσα εί-ναι οι ένέσεις με οινόπνευμα, πού γίνονται είτε στο άλγούν τμήμα τού τριδύμου, είτε στη ρίζα του, είτε στο γάγγλιο τού Γκάσσερ, πού βρί-σκεται στη ρίζα τού έγκεφάλου (άπό όπου έκπληνάζει τώ τριδύμο νεύρο).

Οι ένέσεις στο άλγούν τμήμα γί-νονται όταν ο πόνος έντοπίζεται σε μιά μόνο από τις διακλαδώσεις τού τριδύμου. 'Επέρχεται τότε άπόλυτη άναισθησία τού μέρους αυτού, πού

— Α ν ω: 'Ο έμποτισμός τού τριδύμου με οινόπνευμα άπαιτεί μεγάλη δε-ξιότηχνία και άκριβή γνώση τής ά-νατομίας τού κρανίου. 'Η μακρεία αυτή βελόνα κώνεται όλόκληρη μέ-σα στο μάγουλο, ώπου ή άκρη τής να φθάση στη ρίζα τού τριδύμου. Προηγουμένως, ο γιατρός κάνει μιά άναισθητική ένεσι σ' αυτό τώ μέ-ρος. Κ ά τ ω: Τώ σχήμα αυτό δεί-χνει τή δυσκολία τής ένέσεως. 'Η βελόνη πρέπει να χωθή στο κατώ-τερο μέρος τού ζυγματοειδούς θύλου. Πίσω απ' αυτόν βρίσκεται μιά όπη, πού καλείται ωοειδής και πού έχει διάμετρο μόλις μερικών χιλιοστομέ-τρων. Μέσα απ' αυτή τήν όπη θά περάση ή βελόνη για να φθάση στη ρίζα τού τριδύμου νεύρου.

Οι γραμμές δείχνουν τις τρεις ζώνες τού προσώ-που πού αντίστοιχούν στις τρεις διακλαδώσεις τού τριδύμου νεύρου. 1) 'Ο έγκεφαλικός κορμός τού τριδύμου. 2) 'Ο κύριος κορμός τού, έξω από τόν έγκεφαλο. 3) Τώ γάγγλιο τού Γκάσσερ. 4) Διακλάδω-σι τής κάτω σιαγόνας. 5) Διακλάδωσι τής άνω σια-γόνας. 6) 'Οφθαλμικό τμή-μα τού τριδύμου.

ύποχωρεί, όμως, βαθμιαία και έξαφανίζεται τελείως. Έπειτα από μερικούς ή-νες, 'Ο πόνος μπορεί, στην περίπτωση αυτή, να έαναυρίση. Τώ ίδιο συμβαίνει και με τις ένέσεις στη ρίζα τού τριδύμου. Όσο τώ νεύρο είναι «μεθυσμένο», όλα πάνε καλά. 'Αλλά όταν περάση ή νάρκωσι ο πόνος έμφανί-ζεται και πάλιν.

Οι ένέσεις, έξ άλλου, στο γάγγλιο τού Γκάσσερ, δίνουν πολύ καλύτερα άποτελέσματα, αλλά παρουσιάζουν τώ μειονέκτημα ότι προκαλούν πλήρη και όριστική άναί-σθησία όλόκληρου τού αντίστοιχού ή-μισους τού προσώπου. Αυτή ή άναι-σθησία είναι ένοχλητική και έπικίν-δυνη (ο άσθενής δέν αισθάνεται ούτε τώ κόψιμο με μαχαίρι, ούτε τώ κάψιμο κτλ.). Τά νευρικά άτομα ιδίως δέ μπο-ρούν να τήν άνεχθούν. Σε άλλους ά-σθενείς, όμως, δέν προκαλεί άίσιοση-μείωσι ένόχλησι. 'Ο κίνδυνος ύποτρο-πής σε περίπτωση ένέσεων στο γάγ-γλιο τού Γκάσσερ είναι σπανιώτατος.

Σέ βαρύτερες μορφές μόνο ή νευροχειρουργική μπορεί να θε-ραπείση τόν άσθενή. 'Η έγχείρησι εδώ συνίσταται στην άποκοπή όλόκληρου τού αισθητηρίου μέρους τού τριδύμου νεύρου. 'Η άπο-κοπή γίνεται στο σημείο τής έξόδου τού από τώ γάγγλιο τού Γκάσσερ. 'Ο χειρουργός άνοίγει μιά μικρή τρύπα στο πίσω μέ-ρος τού κραναίου όστού και από εκεί φθάνει στη ρίζα τού τρι-δύμου νεύρου.

Κατά τή γνώμη πολλών έπιστημόνων, ή νευραλγία τού τριδυ-μου όφείλεται σε σπαραγγλισμό τού γαγγλίου τού Γκάσσερ. Γι' αυτό, από κάμποσο καιρό έφαρμά-ζεται μιά καινούργια μέθοδος, πού συνίσταται στην «απτευθεύρωσι» αυ-τού τού γαγγλίου, από τά τυχόν γει-τονικά γάγγλια πού τώ συμπίεζουν και προκαλούν τόν πόνο.

Τά άποτελέσματα αυτής τής μεθό-δου είναι έξαίρετα. Παρουσιάζει, έξ άλλου, τώ μεγάλο πλεονέκτημα ότι δέν έξαφανίζει τήν ευαισθησία τού προσώπου, πού παραμένει τελείως ά-νέπαφη.

'Αλλ' όλοι οι έπιστήμονες συμφω-νούν ότι δέν πρέπει να γίνεται προσο-φυγή στα δραστικά αυτά μέτρα πα-ρά μόνο σε περίπτωση άπόλυτης ά-νάγκης.

'Η θεραπευτική άγωγή είναι καλό ν' άρχίζη με τήν άκονιτίνη, πού, σε πολλές περιπτώσεις, άποδίδει καλά άποτελέσματα, αν και πρόσκαιρα. 'Η άγωγή αυτή συνδυάζεται και με ισχυρές δόσεις βιταμινών τής κατη-γορίας Β, ιδίως τής Β1 και τής Β2. 'Αν τά φαρμακευτικά αυτά μέσα ά-ποτύχουν, θά καταφύγωμε τότε στις ένέσεις τού οινόπνεύματος ή στη νευ-ροχειρουργική.

Φρεσκάρει τώ γεροντικό έγκέφαλο

Οι διανοητικές διαταραχές τών ή-λικιωμένων ύποχωρούν σε πολλές πε-ριπτώσεις με συνδυασμό τριών φαρ-μακών: ρεσερπίνης, νικοτινικού δέ-ος και πεντυλενοτετραόλης.

'Η μέθοδος δοκιμάστηκε σε 75 γέ-ρους, μέχρι 91 ετών, πού τώ μυαλό τους δέ λειτουργούσε πιό κανονικά έξ αίτιας άρτηριοσκλήρωσεως. Έ-φερε δέ άξιόλογα άποτελέσματα στους 65 απ' αυτούς.

Υποχώρησαν ή νευρικήτης, ή έπι-θετικότητα, ή άνησυχία, ή σύγχυσι των ιδεών και ή έλλειψι προσανατο-λισμού και καλλιτέρεψαν ή μνήμη, ή αντίληψι και ή κοινωνικότης.

'Ο συνδυασμός αυτός τών φαρμά-κων δέν προκαλεί ύπνηλία και βά-ρος στη μύτη, όπως ή άπλή ρεσερ-πίνη.

Οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες κύλησαν ευτυχισμένα για το ζευγάρι...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Φίλιπ ύπουλθηκε πώς θα ξαναγύριζε σύνταμα, για να πάρει μαζί του την Τέπουα, στην Ταϊτή κι' αργότερα στην Εύρωπη. Υστερα έφυγε.

Τότε μονάχα εξόσπασε όλη ή λύπη της Τέπουα. Κρύφτηκε στη ζούγκλα, σαν άγριμη, για να κλάψη το καυό του αγαπημένου της.

Επί τρεις μέρες, κανείς δεν έμαθε τίποτα γι' αυτήν. Τέλος, το τέταρτο πρωί, γύρισε στο πατρικό της σπίτι. Το πρόσωπό της είχε πάρει πάλι τη συνθησισμένη του απάθεια και δεν πρόδινε καθόλου τη λύπη που σπάραιε τήν ψυχή της.

Κι' οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες πέρασαν και πάλι.

Ο Φίλιπ βρισκόταν τώρα στην Ταϊτή. Ήταν ευχαριστημένος απ' τη δουλειά που είχε κάνει στα νησιά των κοραλιών. Οι προϊστάμενοί του τον είχαν συγχαρή.

Η σκέψη του γύριζε πολλές φορές στην Τέπουα. Την αγαπούσε ίσως ακόμα, μα όχι με τη θερμότητα του πρώτου καιρού του γάμου τους.

Αλλάστε — σκεφόταν — ο γάμος εκείνος δεν άποτελούσε καμιά δέσμευση γι' αυτόν. Είχε υποταχθεί απλώς στην άπαιτησι του γερο-Τακαπότο, για να μπορέσει να κάνει δική του την όμορφη Τέπουα.

Η ζωή τον παρέσυρε σε λίγο, σαν όλους τους Ευρωπαίους που βρίσκονται στον επίγειο παράδεισο της Ταϊτή.

Δε σκεπτότανε για την ώρα να γυρίσει στα νησιά Τουαμοσού. Θα πήγαινε εκεί τον άλλο χρόνο, στην περίοδο των κοραλιών. Και τότε, βέβαια, θα ζούσε μαζί με την Τέπουα και με το παιδί τους...

Μα δε συνέβαινε το ίδιο με την Τέπουα: Αυτή περιμένε, μέρα με τη μέρα, το γυρισμό του αγαπημένου της. Στο τέλος, άρχισε πια ν' απελπίζεται.

Την κυριεύε τότε μια άκατανίκητη επιθυμία: να ξαναδύ τον άνθρωπο, που είχε το παιδί του στα σπλάχνα της.

Δεν ήταν εύκολο, βέβαια, το ταξίδι ως την Ταϊτή. Κι' όμως ή Τέπουα δε δίστασε. Ένα βράδυ, γλύστρησε κρυφά σε μια γολέτα που θάφεινε για κεί, και κρύφτηκε ανάμεσα στα έμπορευματα.

Όταν την ανακάλυψαν, την άλλη μέρα, ήταν παγωμένη απ' το κρύο κι' απ' το φόβο της. Ο καπετάνιος θύμωσε στην άρχη. Μα ή ίκετευτική ματιά της τον μαλάκωσε. Της επέτρεψε να συνεχίσει το ταξίδι της και την έδωσε στην παραλία της Ταϊτή.

Η Τέπουα νόμιζε πως θάταν ευκολώτατο να βρή εκεί τον αγαπημένο της. Μα δεν το κατόρθωσε, μ' όλες τις προσπάθειές της.

Όλη τη μέρα γύριζε στους δρόμους της ευρωπαϊκής συνιο-

Η Κόρη των Κοραλιών

ΑΠ' ΤΗΝ εποχή που είχε φτάσει στην Ταϊτή, σαν αντιπρόσωπος μιας μεγάλης εταιρείας μαργαριταριών, ο Φίλιπ ανέβαλλε όλοένα το ταξίδι του στο νησί των Κοραλιών.

Μα τώρα είχε έρθει ο καιρός που οι Ιθαγενείς θα φεύγαν για τα νησιά Τουαμοσού, όπου μάζευαν κοράλια και μαργαριτάρια. Κι' ο Φίλιπ αναγκάστηκε να τους ακολουθήσει, αφήνοντας τη γοητευτική, την όνειρεμένη ζωή του στην Ταϊτή.

Ωστόσο, δε μετάνιωσεν καθόλου γι' αυτό. Μερικές μέρες αφού έφτασε, στά μακρυνά εκείνα νησιά, κατάλαβε πως ήταν τρελλά έρωτευμένος με την κόρη ενός φυλάρχου, την Τέπουα.

Τ' όνομα αυτό, στη γλώσσα των Ιθαγενών, σημαίνει «μυρωμένο λουλούδι». Κι' ή πεντάμορφη κοπέλλα έμοιαζε πραγματικά με λουλούδι ζωντανό, λαχταριστό...

Αγαπούσε κι' αυτή το Φίλιπ. Μια μέρα, ο νέος παρουσιάστηκε στον πατέρα της, το γερο-Τακαπότο, και τη ζήτησε για γυναίκα του. Μα ο φύλαρχος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

— Όχι, είπε, ή κόρη μου είν' από βασιλική γενιά και θα παντρευτεί όποιον της διαλέξω εγώ. Έσύ θα την κάνεις δυστυχισμένη, γιατί θα την εγκαταλείψεις, όταν φύγεις απ' το νησί μας!

Ο Φίλιπ διαμαρτυρήθηκε. Μα ο γέρος έμενε άμεταπειστος. Και τότε οι δυο έρωτευμένοι καταστράσανε το σχέδιό τους: Μια νύχτα, ο Φίλιπ έκλεψε την κοπέλλα μέσα απ' την καλύβα της.

Ο πατέρας της υποτάχθηκε πια στο άνεπαυρόνθρωπο, τους συχώρεσε και τους πάντρεψε.

Οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες κύλησαν ευτυχισμένα για το ζευγάρι.

Όλα φαίνονταν γοητευτικά στο Φίλιπ—το χαμόγελο της Τέπουα, ή εξωτική όμορφιά της, το βαθύ και διαπεραστικό βλέμμα των δόλιμων ματιών της...

Κι' ο καιρός περνούσε γρήγορα... Μια μέρα, τελείωσε ή περίοδος του ψαρέματος των κοραλιών και των μαργαριταριών. Ο Φίλιπ είχε αγοράσει μεγάλες ποσότητες για την εταιρεία του. Έπρεπε τώρα να γυρίσει στην Ταϊτή, απ' όπου θα τάστεινε στην Εύρωπη.

Και το δρόμο εξόσπασε ξαφνικά. Ο Φίλιπ δε μπορούσε να πάρει μαζί του την Τέπουα, που είχε αλλάστε στα σπλάχνα της τον καρπό της αγάπης τους.

Ωστόσο, ή στιγμή του χωρισμού τους δεν ήταν καθόλου τραγική. Η Τέπουα δεν έκανε κανένα παράπονο, δε φώναζε, δε ρίχτηκε με λυγμούς στην αγκαλιά του άντρα της — όπως θάκανε κάθε Ευρωπαία, όταν θάκανε τον άνθρωπο που είχε συνδέσει μαζί του τη ζωή της.

Έμενε βουδή κι' ακίνητη, με τα μάτια στηλωμένα στο πρόσωπο του Φίλιπ, σαν να θέλει να εντυπώσει βαθειά στη μνήμη της τα χαρακτηριστικά του.

Μονάχα ο γέρος φύλαρχος είπε: — Μην ξεχνάς πως αφήνεις εδώ τη γυναίκα σου και το παιδί σου.

κίας. Όταν βράδυσε, ζάρωσε κοντά στην πόρτα ενός κέντρου μέσα απ' το οποίο έφταναν στ' αυτιά της οι ήχοι μιας άγνωστης μουσικής.

Πόσο έμεινε στη θέση αυτή: Ίσως μερικά λεπτά, ίσως ώρες πολλές...

Ξαφνικά, έν' αυτοκίνητο σταμάτησε λίγο πιο πέρα. και κατέβηκαν απ' αυτό δυο γυναίκες, λευκές. Τις συνόδευε ένας νέος.

Η Τέπουα τον αναγνώρισε με την πρώτη ματιά: Ήταν ο Φίλιπ!...

Τινάχτηκε άμέσως άπάνω και τον φώναξε. Μα εκείνος δεν την άκουσε. Είχε αγκαλιάσει απ' τη μέση τις δυο γυναίκες κι' είχε μπη μαζί τους στο κέντρο.

Η Τέπουα νόμιζε για μια στιγμή πως θα σωριαζότανε κάτω... Μα όχι, δεν έπαθε τίποτα. Μόνο που ή ματιά της είχε θολώσει τώρα κι' οι ήχοι της μουσικής δε φάνηκαν πια στ' αυτιά της...

Το κορμί της είχε λυγίσει στα δυο, σαν το καλάμι που το δένει άλύπητα ο άνεμος.

Προχώρησε έτσι άρκετή ώρα, χωρίς να καταλαβαίνει που πήγαινε, ούτε τί ζπούσε.

Πιο πέρα, ένας όρμητικός χείμαρρος κυλούσε με τρομαχτικό θόρυβο τα νερά του. Η Τέπουα κοινοστάθηκε στην όχθη του.

Και τότε, ξαφνικά, σκοτεινίασαν όλα γύρω της. Δεν έβλεπε, ούτε άκουγε πια τίποτα... Έγερσε μια γκρεμίστηκε μέσα στο νερό. Κι' ο χείμαρρος εξακολούθησε να κυλάει τα όρμητικά του κύματα πάνω απ' το νεανικό κορμί της...

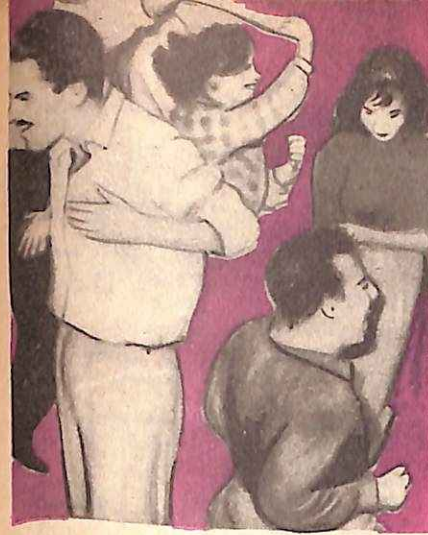
P. AMON

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΠΑΝΙΟΥ

Γυρίζοντας από ένα ταξίδι στο σπίτι του, στη Βιέννη, κάποιος Ρόμπινσον άπόρησε, που βρήκε όρθονοιχτο ένα παράθυρο. Υποπτεύθηκε άμέσως πως είχαν μπη κλέφτες κατά την άπουσία του. Όταν όμως έμαθε όλα τα δαμάτια, δε βρήκε να που λείπει το παραιοκορμό. Τέλος, έβριξε μια ματιά και στο λουτρό, όπου ανακάλυψε σημάδια που δείχνανε πως κάποιος είχε κάνει πρόσφατα εκεί το μπάνιο του!

Έπειτα από μερικές μέρες, έλαβε ένα άνώνυμο γράμμα, που περιείχε μονάχα την έξης περικοπή απ' τον 51ο ψαλμό του Δαβίδ: «Επί πλείον πλύνον με από της ανομίας μου και από της άμαρτίας μου καθαρίσον με. Ότι την άνομίαν μου ένώ γινώσκω και ή άμαρτία μου ενώπιόν μου έστι διαφανής».

Κι' ο Ρόμπινσον σπάει ακόμα το κεφάλι του για ν' ανακαλύψει ποιος ήταν ο θροσκόληπτος, που πήγε να «πλυθή από της άνομίας του» στο λουτρό του σπιτιού του!

Οι έξαλλες αυτές φιγούρες του ρόκ εντ ρολ ψυχριούν μπροστά σ' εκείνες, που θα δούμε, όταν επικρατήσουν το «πόι-πόι» ή το «ζαραντάκι»!

Οι νέοι χοροί

«ΠΟΪ-ΠΟΪ» ΚΑΙ «ΖΑΡΑΝΤΑΧ»

Είναι οι πιο έξωφρενικοί απ' όσους έμφανίστηκαν μέχρι σήμερα

ΔΥΟ άνεμοθύελλες πλησιάζουν άπειλητικές προς την Εύρωπη: Δυο χοροί, άκόμη πιο πορράξενοι και πιο έξαλλοι από εκείνους που γνωρίσαμε ως τώρα και που ο πρώτος έρχεται από τα δυτικά, από την Αμερική, ενώ ο δεύτερος από τα άνατολικά, από τα νησιά Τόνγκα του Ειρηνικού, περνώντας από τις Ινδίες, που τις κατάρκτησε κιόλας.

Ο πρώτος χορός, ο άμερικάνικος, είναι το «πόι-πόι». Ο δεύτερος, ο έσωνικός, το «ζαραντάκι», που, μεσαφραζόμενο στη γλώσσα μας, σημαίνει: χορός των πιθήκων!

Όπως προέβλεπε, οι δυο αυτοί καινούριοι χοροί θα δάσουν τη μάχη τους για την όριστική επικράτεια του ενός από τους δυο στην γηραιά μας ήπειρο. Η μάχη αυτή θα διεξαχθή—κατά την έκφραση ενός γερμανικού περιοδικού—επάνω στο πτώμα του «ρόκ έπν ρόλ», που είναι βέβαια πως δε θα επιζήσει μετά την διπλή αυτή έφόρμησι! Πούος, όμως, χορός άνέμεσα στο «πόι-πόι» και στο «ζαραντάκι», θα κατακτήσει την ευρωπαϊκή νεολαία; Είναι δύσκολο να το προβλέψει κανείς. Το μόνο, που άποκαλύπτεται, είναι να επιζήσουν και οι δυο, γιατί συνήθως, σε τέτοιες περιπτώσεις, τά ένα... μικρόσω τρώει το άλλο!

Το «πόι-πόι», όπως κι' οι περισσότεροι, άλλωστε, από τους έξωφρενικούς μοντέρνους χορούς, δεν γεννήθηκε στο μυαλό ενός χοροδιδασκάλου. Αυτοσχεδιάστηκε, μάλλον, σε κάποιο κέντρο της Νεας Υόρκης, από μια ομάδα μεθυμένων νεαρών, χωρίς κανείς να καταλάβει ποιος είχε την πρώτη ιδέα, άρεσε, διαδόθηκε και σ' άλλες συντροφίες, ώπου άπλώθηκε σαν θεομηνία σ' όλοκληρή την Αμερική.

Οι κανόνες του «πόι-πόι»—άν μπορούν να όνομαστούν κανόνες αυτοί που θ' αναφέρουμε—είναι άπλοστοί. Να πως καθοδηγεί τους υποψήφιους χορευτές το «πόι-πόι» ένας Γερμανός δημοσιογράφος, που έδω τον χορό αυτό να χορεύεται στην Αμερική:

- 1) Κάνετε ένα βήμα τσά-τσά-τσά δεξιά.
- 2) Κάνετε ένα βήμα τσά-τσά-τσά άφιστερά.
- 3) Κάνετε πέντε φορές κουτσό με το άριστρο πόδι ο καθένας και πέντε φορές κουτσό με το δεξιό πόδι ή ντάμα.
- 4) Βγάζετε μια δυνατή στριγγλιά, προτιμώντας όποιο φωνήεν σας έρθη, την στιγμή εκείνη, στο νού.
- 5) Επαναλαμβάνετε από την άρχη την ίδια διαδικασία.

Τό... άλαστοπίερο, που προσθέτει, όπως καταλαβαίνετε, ο Γερμανός δημοσιογράφος, δεν άλλάζει πολύ τα πράγματα. Βασικά, βεβαιώνουν και άλλοι που το είδαν, το «πόι-πόι» είναι όπως το περιγράφει.

Απόδειξη, άλλωστε, για το ότι ο χορός αυτός ξεπερνάει σ' έξωφρενισμό κάθε προηγούμενο, είναι πως άκόμη και οι ψυχοναυτικές ενδιάφερόσηκαν για την εμφάνισή του και έμπεληρθαν να έρμηνεύσουν την έπιτυχία του.

Η πιο πρωτότυπη έρμηνεία, απ' όσες άόθηκαν, είναι πως το «πόι-πόι» άποτελεί έκδηλωση της «χορευτικής ύπερρωμωμότητας» των νεαρών Αμερικανών. Τα άμερικανόπουλα—έξηγοβν οι ψυχοναυτές—μα-

θαίνουν τους διάφορους χορούς από την ηλικία των 11 ετών. Στα 15 χρόνια του, κανείς πια δεν τολμάει να πάη στο χοροδιδασκαλείο ή να ζητήσει από μια κοπέλλα να τον βοηθήσει. Πιστεύει πως οι άλλοι, άν το μάθουν, θα γελάσουν μαζί του. Αποτέλεσμα είναι, ή πρώτη αυτή χορευτική πείρα να δημιουργή συντομα, στους νεαρούς Αμερικανούς, έναν ύπερκρησμό από τους καθιερωμένους χορούς και μια έπιμονη άνάγκη ν' άναζητούν καινούργιους, όλοένα πιο τολμηρούς, πιο άσυνήθιστους και πιο έξαλλους.

Αν προσθέσουμε σ' αυτό—λένε άκόμη οι ψυχοναυτές—και την έμφυτη ροπή κάθε Αμερικανού στο όρμητικό, το έκκεντρικό και το παρράδοξο, ροπή όφειλόμενη στα άντίθετα αίματα, που άνακατεύονται στις φλέβες αυτού του λαού, έχουμε έτοιμη την έξηγησι για το «πόι-πόι» διαδέχεται σήμερα το σχετικά συντηρητικώτερο ρόκ και γιατί κι' αυτό θα το διαδεχθή, άργά ή γρήγορα, ένας χορός άλλος, άκόμη λιγότερο... συντηρητικός!

Παρ' όλο, όμως, που το «πόι-πόι» ξεπερνάει, καθώς είδαμε, και αυτό άκόμη το «ρόκ έπν ρόλ» σ' έξωφρενισμό είναι ζητήμα άν μπορεί να τή βγάλει πέρα, σ' αυτό το κεφάλαιο, με τον άντιπαύλο του, το «ζαραντάκι» των νησιών Τόνγκα, που έχει το πρσόν του... άθεντικού πρωτογονισμού!

Η όνομασία του—«χορός του πιθήκου»—δεν είναι τυχαία. Όταν βλέπ κανείς να τον χορεύουν, σχηματίζει την έντυπωσι πως έχει άπέναντί του περισσότερο πιθήκους παρά άνθρωπους! Ο χορός αυτός άπαίται, έξ άλλου, και μια έξαιρετική ευκινησία, που μονάχα στο γένος των πιθήκων μπορεί κανείς να τη συναντήσει! Οί... διποδοί χορευτές του «ζαραντάκι» περιορίζονται άπλώς να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν...

Το δυσκολώτερο, στο «ζαραντάκι», είναι πως, κάθε έφτά βήματα, πρέπει να καθώσαστε και να συνεχίσετε τον χορό καθιστοί! Η ντάμα και ο καθάλλιέρος κάθονται ράχη με ράχη, στηρίζοντας έτσι ο ένας στον άλλο, και άρχίζουν να κουνάν χέρια και πόδια συγχρόνως στον γοργό κι' όρμητικό ρυθμό της μουσικής. Μετά σηκώνονται, για να ξανακαθήσουν και πάλι έπειτα από τα καθιερωμένα έφτά βήματα, τά μόνα που γίνονται σε όρθια στάση.

Μια όλλη φιγούρα του «ζαραντάκι», άκόμη γραφικώτερη για όσους την βλέπουν και κουραστικώτερη για όσους την έκτελούν, είναι ή άκόλουθη! Κάθε χορευτής, άντρας ή γυναίκα, κάθεται, άπλώνει τα χέρια του στο μέκος των ποδιών του και άρχίζει να περιστρέφεται όσο πιο γρήγορα και όσο πιο πολλές φορές μπορεί, χωρίς, όμως, ούτε τα χέρια του να κινή ούτε τά γόνατα να λυγίση!

Το «ζαραντάκι», καθώς είπαμε, ξεκίνησε από τα νησιά Τόνγκα, διαδόθηκε σ' όλη την Άπω Άνατολή και σημείωσε τη μεγαλύτερη έπιτυχία του στις Ινδίες, όπου ξετρελλάνε όλα τα στρώματα της νεολαίας. Άλλά και στις ευρωπαϊκές παροικίες της Ασίας ή διάδοσι του «ζαραντάκι» δεν στάθηκε μικρότερη. Ο όρμητιστικός ρυθμός του δημιουργεί μια τέτοια μέθη, μια τόσο έντονη διάθεση για χορό, ώστε να μη λογιζοιζή κανείς ούτε τις δυσκολίες του, ούτε τα παρεπόμενα... ξεβιδώματα!

Θα γνωρίσει άραγε και στην ήπειρό μας την ίδια έπιτυχία ο έσωνικός «χορός του πιθήκου»; Η ή νεολαία της Εύρωπης θα προτιμήση το «πόι-πόι», που δεν έχει την... ύπερληπτική γρητεία και την πρωτόγνωρη όμορφιά του «ζαραντάκι», άλλά είναι άσυνγκριτα πιο εύκολο, με μόνο ένδεχόμενο τον κίνδυνο της... άκούσιας τρικλοποδιάς όταν τ' ζευγάρι χορεύει κουτσό;

Αυτό θα το εξακριβώσουμε πολύ σύντομα. Και το βέβαιον είναι πως, όποιος κι' από τους δυο χορούς άν επικρατήσει, όσοι δεν χορεύουν θα γελάσουν με την κοροδία τους—άκόμη περισσότερο απ' όσο γελάσανε με το χούλα-χούπ!...

Ο υπένοικος χώσμος με τους δυο ήλιους

Οι έπιστήμονες μας λένε σήμερα ότι στο έσωτερικό της Γης υπάρχουν στερρά ή ύγρα όλάκα, με τεραστία πίεση. Το 1820 όμως, κάποιος Αμερικανός, όνοματι Τζόν Σάμς, είχε διατυπώσει μια άλλόκοτη θεωρία: Ότι ή Γη ήταν κούφια και φιλοξενούσε στα σπλάχνα της ένα δεύτερο πολιτισμό, τέλειο, με άνθρωπους, ζώα και φυτά! Ο παρράξενος αυτός υπόηλιος κόσμος φωτιζόταν όχι μονάχα από έναν ήλιο, άλλά από δυο! Μπορούσε δε να τον έπισκεφθή κανείς, κατεβαίνοντας από μια τρύπα που άπήρχε στο Βόρειο Πόλο!... Μάλιστα, ο Σάμς είχε ζήτησει έπαγγελματίαν από το Κογκρέσο να χρηματοδοτηθή μια άποστολή για την έρευνήσι του ύπογείου αυτού κόσμου!

Ο ΠΙΟ ΜΙΚΡΟΣ ΚΛΟΥΝ

Η δυναστεία των Γουάλκερ, είναι μια οικογένεια κλόουν ή όπια έδω και 120 χρόνια διασκεδάζει τους Άγγλους. Στη φωτογραφία μας ο κλόουν Φίλιπ Γουάλκερ, που έμφανίζεται τώρα στο τσίρκο «Μπέλ Βι» του Μάντσεστερ, ενώ παρουσιάζει στο κοινό για πρώτη φορά το γιό του, ήλικίας... 4 μηνών. Ο τελευταίος άπόγονος της δυναστείας Γουάλκερ θαφείται σήμερα ο μικρότερος κλόουν του κόσμου.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

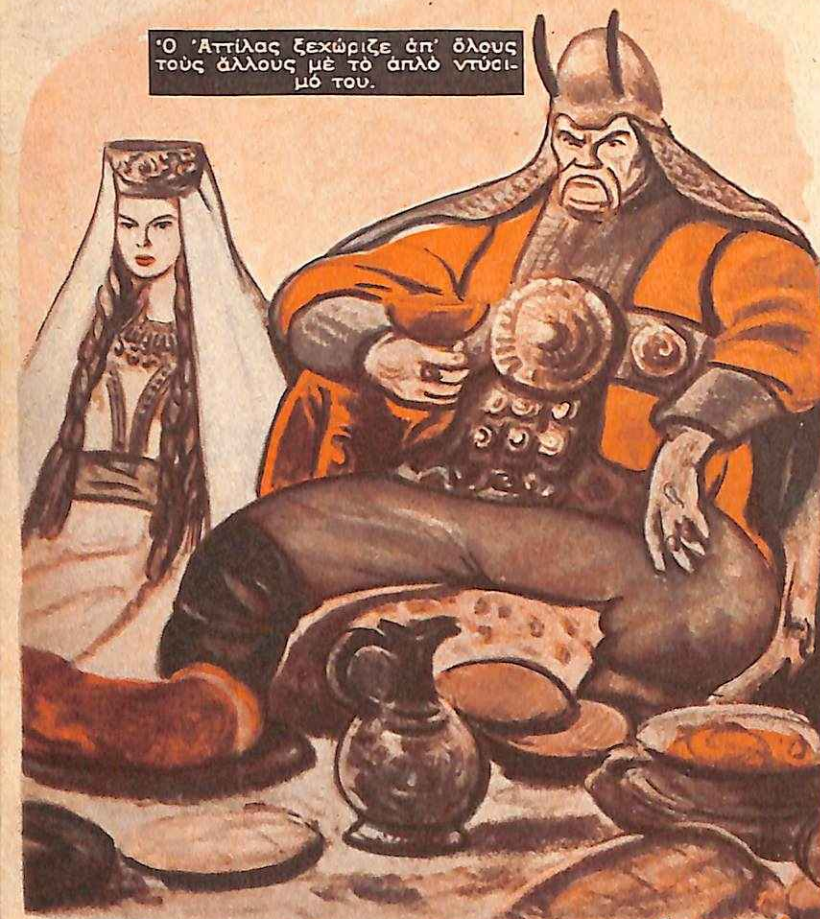
Ο Ρενέ Μπερνάρ άδικαιόστα των ήθοποιών Ρίτσαρντ Μπέιχαρ κατά τις έπικίνδυνες σκηνές του έλμ «Ο ύπερήφανος», που γυρίζεται στη νότια Γαλλία. Στη φωτογραφία μας ο Μπερνάρ πέφτει στο κετό, ύστερα από μια πάλη σώμα προς σώμα, στην κορυφή ενός βράχου. Φυσικά ύπήρχαν από κάτω δίχτυα, άλλά κατά την πτώση το δίχτυ τον έπιασε πάνω στα βράχια και ο δυστυχής τραυματίστηκε σοβαρά στο κεφάλι.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Το σκυλάκι αυτό άκαεί στο όνομα Βη-Βη και άνήκει στην Άγγλίδα συγγραφέα Φίλλης Χάστινγκς, που νει στο Κούρε Χόρεχα της Άγγλιας. Γεννήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1957 και ζυγίζει σήμερα μόλις 700 γραμμάρια. Μια σύγκρισι με την τηλεφωνική συσκευή θα σας δώσει μια ιδέα για το μέγεθος του.

Ο 'Αττίλας ξεχώριζε απ' όλους τους άλλους με το απλό ντύσι-
μό του.

Η τελευταία σύγκρουση ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΕΡΙΛΑΜΠΡΗ νίκη του 'Αετίου στα Καταλανικά πεδία είχε θυσιάσει τον 'Αττίλα σε μεγάλη λύπη. Κι' ενώ υποχωρούσε, έκαμε τη σκέψη να δώσει τέρμα στη ζωή του, μ' έναν τρόπο που ταιριαζε στα θάρρα εντοκτικά και την απέραντη φιλοδοξία του: Θ' ανέβαινε ζων-
τες και τα χαλινάρια των αλόγων, που είχαν πάρει από τους εχθρούς. 'Αλλά μετανόησε κι' άφησε τότε την όρμη, να ξεσπάσει πάνω στους άρχηγούς των 'Αλαμανικών φυλών, που εβρίσκε πως δεν είχαν εκτελέσει με την απαι-
τούμενη γρηγορόδα μία κίνηση που τους είχε διατάξει. Πρόσταξε, λοιπόν, να τους αποκεφαλίσουν όλους!

— 'Ανάμεσα σ' αυτούς θρικόταν κι' ο ανδρείος Χίλντεμπραντ. 'Η κόρη του 'Ιλδεγόνδη, που φημιζόταν για τη μεγάλη όμορφιά της, πήγε τότε να πείσ-
σει στα πόδια του κυριάρχου της οικομένης, που καυχόταν πως οι στρατι-
γοί του ήταν αυτοκράτορες, για να τον παρακαλέσει να σώσει τον πατέ-
ρα της.

— Χάρισέ του τη ζωή και πρόσταξε να σκοτώσουν έμένα, του είπε με δά-
κρυα στα μάτια.

— 'Η δροσερή όμορφιά της έκαμε θαθεία εντύπωση στον 'Αττίλα, αλλά τα λόγια της δε συγκίνησαν τη σκληρή καρδιά του.

— Ο 'Αττίλας δεν παίρνει πίσω τις διαταγές του, απάντησε. 'Αλλά δεν πρέπει να κλαίς, γιατί θα χάσεις τον πατέρα σου. Στη θέση του θα θρής ένα σύζυγο, που δεν τον είχες φαντασθεί ποτέ. 'Ο σύζυγός σου, όμορφη 'Ιλδε-
γόνδη, θα είμαι εγώ!

Και πρόσταξε να την πάρει με βασιλικές τιμές στο Τοκάι, κοντά στο Δού-
ναβι, όπου θρικόταν το στρατόπεδό του.

— 'Αργότερα, θα πήγαμε κι' αυτός εκεί, για να κάμω τους γάμους του μαζί της.

— 'Η σκέψη πως θα γινόταν σύζυγος της όμορφης 'Ιλδεγόνδης — ο 'Αττί-
λας ήταν τότε πενήντα πέντε χρόνων — του ξανάδωσε το θάρρος του και την εμπιστοσύνη στον εαυτό του. 'Αντί να διευθυνθή στην Παννονία, όπως ήταν ο άρχικός σκοπός του, άρπωσε στην 'Ιταλία, έρμωσε όλη την πεδιάδα του Παδού και δεν έφυγε από εκεί, παρά αφού πήρε πλούσια δώρα από το δυ-
τικό ρωμαϊκό κράτος και ανερίβητα φορτία με χρυσάφι και άσημι.

Είχε έρθει πιά το φθινόπωρο, όταν γύρισε στο Τοκάι. 'Όλα εκεί ήταν έ-
τοιμα για το γάμο του. Από την Κίνα και τις 'Ινδίες, από τη μακρινή Μογγολία και τις βόρειες άκτες της 'Αφρικής, από το 'Αφγανιστάν και την Περσία, από τη Γαλλία και τις Ιταλικές πόλεις, έφταναν κάθε μέρα πολυ-
μελείς προσεβείες, που έφεραν τα δώρα των ηγεμόνων και των λαών.

Γιατί όλοι ήθελαν να δείξουν το σεβασμό τους στο μεγάλο κατακτητή και να ξεσηφώσουν την ελπίδα του.

Την ημέρα των γάμων, χιλιάδες προσκαλεσμένων κάθισαν στο βασιλικό τραπέζι. 'Η 'Ιλδεγόνδη, κάταρτη από κοσμήματα, έμοιαζε με τα είδωλα, που στολίζουν τους Ινδικούς ναούς. Τα χαρακτηριστικά της είχαν μία πε-
ριεργή ακινησία. Μόνο τα μάτια της έλαμπαν κάτω από το θούλο άδομαν-
τοκόλλητο στέμμα, που φορούσε στο κεφάλι. Οι άρχηγοί των Ούννων φο-
ρούσαν επίσης χρυσοστόλιστες στολές και τα δάχτυλά τους ήταν γεμάτα με άστραφτερά δαχτυλίδια. Μοναδική εξαίρεση αποτέλούσε ο 'Αττίλας, που, σύμφωνα με τη συνήθειά του, φορούσε ένα ξεματίτινο σάκκο κι' ένα

αιδερνίο κράνος στο κεφάλι. 'Ο κυριάρχος της οικομένης ξεχώριζε από όλους τους άλλους με το απλό ντύσιμό του.

Από τους έξι γιους του, είχε γύρω του μόνο τους έξη, που τους άγαπούσε πιο πολύ από όλους τους άλλους: τον Ντινγκιζίκ, που τον προ-
ρίξε γι' αυτοκράτορα της Κίνας, τον 'Εμνετζάρ, που θα πήγαινε τη Γα-
λατία, τον 'Ερνάκ, τον Ουζνιάρ και τον Γκεξέν, που θα μοιράζονταν την 'Ιταλία, τη θέρειο 'Αφρική και την Περσία και, τέλος, τον 'Ελλάκ, που θα τον διαδεχόταν στο θρόνο της οικομένης.

Οι γιοι του άδειάζαν το ένα έπειτα από το άλλο τα κύπελλα με το έκλε-
κτό κρασί του Ρήνου και ταυτόχρονα γελοούσαν με τον πατέρα τους, που, σαν να μην του έφταναν οι διακόσιες γυναίκες, που είχε ως τότε, ήθελε να πάρη κι' άλλη!

Γελοούσαν ακόμη με τις δουλικές προποσεις των ξένων πρέσβων, που εύχόνταν στον 'Αττίλα καινούργιες κατακτήσεις, θριαμβευτικές νίκες και μακροζωία, σά να μην τους έφταναν όσα είχαν πάθει ως τότε από τη φά-
στιγα του Θεού, όπως ο ίδιος ο μεγάλος κατακτητής αποκαλούσε τον ε-
αυτό του.

Το συμπόσιο συνεχίστηκε όλη τη νύχτα κι' οι προσκαλεσμένοι ήταν τόσο μεθυσμένοι, που κανείς τους δεν κατάλαβε πως ο 'Αττίλας κι' η καινούρ-
για σύζυγός του είχαν φύγει από πολλή ώρα.

Την άλλη μέρα, ξύπνησαν όλοι πολύ άργα.

Οι πρώτοι, που άνοιξαν τα μάτια τους, ζήτησαν να πουν και πάλι και το όργιο ξανάρχισε.

Ο άρχηγός της φρουράς ήταν, ωστόσο, ανήσυχος, γιατί έβλεπε πως περνούσε ή ώρα, χωρίς οι δυο νεόνυμφοι να δίνουν σημάδια ζωής... Στο τέ-
λος πήγε στους νεαρούς πρίγκηπες και τους έκανε γνωστές τις άνησυχίες του. 'Αλλά κανείς τους δεν τόλμησε να διασκελίσω το κατώφλι του δωμα-
τίου του πατέρα τους.

— 'Ετσι πέρασε το μεσημέρι. Την ώρα που ο ήλιος έγενε στη δύση του, τέλος, ο άρχηγός της φρουράς πήρε την απόφασή του και με μία δόξα-
σπρωξιά άνοιξε την πόρτα... Ο 'Αττίλας ήταν έαυλωμένος ανάσκελα στη μέση του δωματίου πάνω σ' ένα δέρμα λευκής αρκούδας, που τώρα ήταν κατακόκκινο από το αίμα του... 'Όλοι έτρεξαν άμέσως κοντά του: πρίγκη-
πες, αλικοί, στρατηγοί, γιστροί. Οι περιπολίες κι' οι φροντίδες τους, όμως, ήταν άσκοπες. 'Ο μεγάλος κατακτητής δε ζούσε πιά.

Κι' η 'Ιλδεγόνδη; Τι είχε απογίνει;... Τη βρήκαν σε μία σκοτεινή γωνία του δωματίου, με το θούλο διάδημα στο κεφάλι και το χρυσοστόλιστο φο-
ρεμά της... 'Όλοι γύρω της την κατηγορούσαν με το βλέμμα και τα λόγια τους, ότι είχε σκοτώσει τον 'Αττίλα. 'Αλλά αυτή έστεκε δάκνητη κι' αμί-
λητη σαν άγαλμα. Για ποιο λόγο θα προσπαθούσε να υπερασπισθή τον εαυτό της; 'Όταν δέχτηκε να γίνει σύζυγος του 'Αττίλα, δεν είχε στο μυα-
λό της παρά μία μοναδική σκέψη: να εκδικηθή το θάνατο του πατέρα της! Και τώρα είχε πάρει την εκδίκησή της, θυθίζοντας το μαχαίρι της μέσα στην καρδιά του θηρίου...

Οι προετοιμασίες για τον ένταφιασμό του μεγάλου νεκρού άρχισαν ά-
μέσως.

— 'Οι Ούννοι, γράφει ένας χρονογράφος της εποχής, έερρίζοναν τα μαλλιά τους και έξσχίζαν τα μάγουλά τους, κλαίγοντας τον 'Αττίλα όχι με γυναι-
κεία δάκρυα, αλλά με αντρικό αίμα. Καθ'αλλάρδους έτρεχαν αδιάκοπα γύρω στο πτώμα, έξμυνώντας τα κατορθώματά του.

— 'Εκαψαν ύστερα ένα τεράστιο λάκκο κι' αλόγιστα έστησαν τραπέζια. 'Ενα καινούργιο φαγοπότι άρχισε τότε. 'Αλλά, οι συνδαιτυμόνες, αντί για τραγούδια χαράς, έβγαζαν από το στήθος τους δογγητά και σπαρτακτικές κραυγές.

Κατά τα μεσάνυχτα έφυγαν όλοι, εκτός από τους γιους του 'Αττίλα και την ιδιαίτερη φρουρά του. 'Εκλείσαν τότε το νεκρό μέσα σ' ένα τρι-
πλό φέρετρο από χρυσάφι, άσημι και σίδερο και το κατέθεσαν μέσα στο λάκκο...

Τη στιγμή εκείνη, εμφανίστηκε ο 'Ελλάκ, που κρατούσε από το χέρι την 'Ιλδεγόνδη.

— Νά ο σύζυγός σου, της είπε όταν έφτασαν στο χείλος του λάκκου. Πή-
γαίνε να τον συντροφέψεις στον αιώνιο ύπνο του.

Και την έσπρωξε μέσα στο λάκκο.

Μέσα στον ίδιο λάκκο έβριθαν επίσης τα άλογα του νεκρού, τις άσπιδες του, τα έθλη του, τα σπαθιά του κι' ένα μεγάλο μέρος από τους θησαυ-
ρούς του.

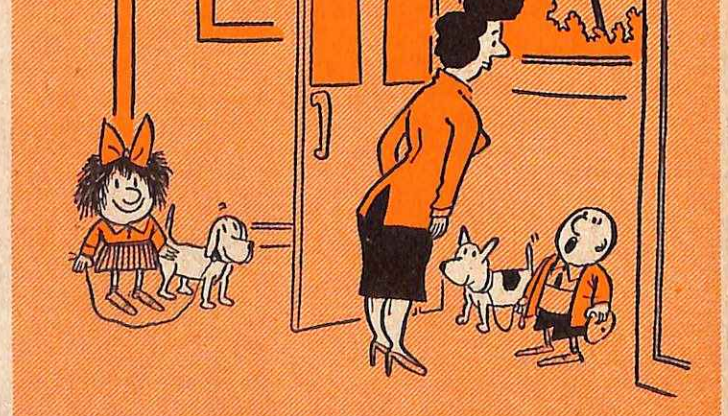
— 'Επειτα, άρχισαν να γεμίζουν το λάκκο με χώμα. 'Αλλά, όταν έφτασαν στη μέση, σταμάτησαν. Μια τελευταία διαδίκασια ύπολειπτόταν ακόμη...

— 'Εκτότε νεαροί Ούννοι προχώρησαν μέσα στο μισάνοιχτο λάκκο και γύ-
μωσαν τα στήθη τους. 'Εκλείσαν τότε το νεκρό μέσα τους και θύθησαν τα σπαθιά τους μέσα στις άσπρες τους...

— 'Επειτα από το αίματηρό αυτό όργιο, το σκέπασμα του λάκκου συνε-
χίστηκε...

— 'Όλη την άλλη ημέρα, μία τεράστια φωτιά έκαίγε πάνω στον τάφο του Ούννου κατακτητού. Οι πολεμιστές του ποταμόεσαν αδιάκοπα με τα λάφυρα, που είχαν πάρει από τους εχθρούς.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

— 'Ο σκύλος μου ήρθε να βγάλη τη σκυλίτσα
σας περίπατο!

Συνταρακτικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΖΕ'ΙΤΣ

Ο έρμης Μ'έκανε δολοφόνο!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζέφερσον λείε στο Ρέγκαν
ότι, έφόσον δε βρέθηκε δίπλα στο
νεκρό Ντελάνεϋ το ποτήρι απ' το
δηλητήριο, αποκλείεται να επρό-
κειτο γι' αυτοκτονία. Εκείνος θυ-
μάται τότε ότι βρήκε στο πο-
τήρι, τόλμυρε και τόδαλε στη θέ-
σι του. Το καταθέτει λοιπόν στην
αστυνομία, για να ελαφρώσει τη
θέσι της Τζιλντας. 'Επειτα, δια-
θέτοντας όλες τις οικονομίες του,
πληρώνει πανάκριβα ένα περίφημο
δικηγόρο για να την υπερασπιστή
στη δική της. Εκείνος θέλει να
τη σώση για να κατατροπώση το
Μαντόξ, με τον όποιο είχε άλλοτε
επανελημμένους έρθει σε σύγκρου-
σι και νικήθηκε πάντα. Θα υπο-
στηρίξη την άποψή ότι ο Ντελάν-
εϋ αυτοκτόνησε, όταν έμεινε χω-
ρίς λεφτά, κι' ότι σκηνοθέτησε
την αυτοκτονία του έτσι ώστε να
φαίνεται σαν δυστύχημα, για να
πάρη η Τζιλντα την ασφάλεια.

11ον

— 'Αν' αυτή τη στιγ-
μή, μη ζητήσετε πιά
να με ξαναδώτε. Κα-
ταλάβετε; Θα σας κα-
λέσουν όπουδήποτε
για μάστουρα κατηγορίας.
— 'Θα προσπαθώ να μη σας
βασανίσω πολύ, όταν δώσετε
την κατάθεσή σας. Προσέ-
δε- όμως! Μην της ρίχνετε φλο-
γερές ματιές μέσα στο δικα-
στήριο, γιατί ο Μπούς θα σας
επιδράση όπουδήποτε... Θυμη-
θείτε τι του είπατε: «Είναι η γυ-
ναίκα ενός πελάτη μου και τι-
ποτα παραπάνω». Προσοχή λοι-
πόν!

Δυο μέρες αργότερα, πήρα
ένα τηλεγράμμημα απ' το γραφείο
του εισαγγελέως. Μία αντρική
φωνή υπέχρησε να πω κι' ά-
πογεμα στο Λος Άντζελες,
γιατί ο εισαγγελέας ήθελε να
με δει. Το υποσχεθήκα.

Τα νεύρα μου ήταν δε άθλια
κατάστασι. 'Αναρωτιόμουν δια-
κά αν ο Μπούς είχε ανακαλύ-
ψει πως φάγαμε με τη Τζιλντα
στο Ιταλικό ρεστوران... Δε μ'
ένοιζε πολύ για τον εαυτό
μου, αλλά άνησυχούσα φοβερά
για τη Τζιλντα.

Μπαινόνα στον προθάλαμο
του εισαγγελέως, διασπαρμένο
κα με το Μαντόξ και το Μπούς
που βγαίνουν απ' το γραφείο
του. 'Ο πρώτος με χαιρέτησε,
γέρνοντας το κεφάλι του. 'Αλλ'
ο Μπούς έκανε πως δε με είδε.

Ο γραμματέας μου είπε πως
με περίμενε ο προϊστάμενος
του και πως μπορούσα να μω.
'Ο εισαγγελέας και κοντρός
άντρας, ψηλός και κοντρός.
Μουάφιζε το χέρι και μουδίζει
Μουάφριζε το χέρι και μουδίζει
Μουάφριζε το χέρι και μουδίζει

— 'Θα σας παρακαλέσω να έ-
παναλάβετε επακριβώς αυτή
την κατάθεσή σας στο δικαστή-
ριό, κύριε Ρέγκαν. Πέστε μου,
προσέδε- αν είχε καμμία ι-
πρότερη μυρωδιά το ποτήρι που
πλύνετε;

— Όχι, καμμία.

— Το φαντάζομαι! Σίγουρα,
το είχε πλύνει προηγουμένως
ή κ. Ντελάνεϋ. 'Εχω την εντύ-
πωση πως είναι μία απ' τις πα-
τενικότερες φόνισες που πε-
ράσανε απ' τα χέρια μου!

— 'Θα μ' έπνιγε ο θυμός, ακού-
γοντάς τον να μιλάει έτσι για
τη Τζιλντα, αν δεν ήμουν βέ-
βαιος πως δεν ήξερε τι έλεγε.

— Να μη σας κρατώ περισσό-
τερο, κύριε Ρέγκαν, πρόσθεσε.
'Ηθελα να σας γνωρίσω προσω-
πικά και γ' ακούω ότι είχατε
να μου πείτε... Θα σας καλέσω
για μάρτυρα στη δική... Ξέρε-
τε, συνήγορος της υπερασπίσε-
ως θα είναι ο Λούσουον Χούντ.
Μα μην τον φοβηθείτε! Δεν έ-
χετε παρά να διηγηθείτε την
ιστορία που μου είπατε. Τιποτ'
άλλο...

Τούσφιζε το χέρι και βγήκα
απ' το γραφείο του.

Καθώς γύριζα στο σπίτι μου,
έλεγα με το νου μου ότι, αμέ-
σως μετά τη δική, άπρεπε να
βρω 5 χιλιάδες δολάρια για
να πληρώσω το δικηγόρο. Θα
δινά όλες τις οικονομίες μου,
όθμενα απέναντος. Θάπρεπε ύ-
στερα να φύγω απ' το Γκλάν-
σπερ και να προσπαθώ να
βρω κάπου άλλου μία δουλειά,
με μισθό.

— 'Αποφάσισα να γράψω σε κά-
ποιο κατάστημα του Ματάιμ, με
το όποιο είχα έμπορικές σχέ-
σεις, για να τους ρωτήσω αν
θα μπορούσαν να με χρησιμο-
ποιήσουν.

Δε μου έμεινε πιά παρά να πε-
ριμένω τη δική, με την έλπιδα
πως δε θ' ανακαλύπτε ο Μπούς
ότι είχαμε φάει με τη Τζιλντα
στο Ιταλικό ρεστوران.

Θάθελα πολύ να γράψω στη
Τζιλντα, αλλά δεν έρευνε απ'
'Η είκόνα της δεν έρευνε απ'
το νου μου, μέρα και νύχτα,
κι' αναρωτιόμουν, αυτό πο-
αν με σκεπτότανε. Αυτό πο-
αν με βασάνιζε; Θάθελα
να ξέρω πως με σκεπτόταν έ-
κείνη τη στιγμή...

Πέντε βδομάδες μετά τη
σύλληψη της Τζιλντας, ένα ζε-
στό φθινόπωρινό πρωί, άρχισε η
δική της, μέσα σε μία βαρεία
ατμόσφαιρα άγωνίας.

Είχα περάσει μαρτυρικά τις
πέντε εκείνες βδομάδες. Όσο

κυλούσαν ωστόσο οι μέρες χω-
ρίς να πάρω καμμία καινούργια
κλήσι απ' την αστυνομία, βε-
βαιώνόμουν όλοένα περισσότε-
ρο πως δεν είχαν ανακαλύψει
τις κρυφές σχέσεις μου με τη
Τζιλντα και πως δε μ' είχε
δ' κανείς στο Ιταλικό ρεστου-
ράν. 'Εφόσον όλες οι έφημερι-
δες είχαν δημοσιεύσει φωτογρ-
φίες της, αν την είχε άναγνυ-
ρίσει κάποιος, έαχε παρουσια-
σθή πιά στην αστυνομία.

Στη δική, μαζί με την έλπιδα
σιονόραφ; απ' όλα τα μέρη των
'Ηνωμ. Πολιτειών. Περιφίμης
στάς του κινηματογράφου έκα-
ναν ούρα όλη τη νύχτα, μαζί
με τους άλλους περιόρους,
για να δουν τη Τζιλντα.

— 'Αν καταδικαζότανε — έγρα-
φον οι έφημερίδες — θάμενε
στα έγκληματικά χρονικά της
'Αμερικής σαν μία δηλητηρία-
στρια άμελητική όμορφη κι' έ-
πιδεδία όπως η Λουκρητία Βορ-
νιά!

Δε μόρεσα να παρακολου-
θώ την αρχή της δικής, γιατί
με είχαν κλεισμένο στην αίθου-
σα των μαρτύρων, μαζί με τη
Μαρία, τη Μεξικάνη υπηρέτρια
των Ντελάνεϋ, το σερίφη Τζέ-
φερσον, το δόκτορα Μάλλαρντ,
το φαρμακοποιό που είχε που-
λήσει το δηλητήριο στη Τζιλντα
κι' ένα κύριο ύπλο και παχύ
πυθ δεν τον είχα ξαναδω.

— 'Ενας αστυνομικός φύλαγε εκεί
μέσα, για να μη μ' άφισιν να
κουθεντιάσομε μεταξύ μας.

— 'Ο γιατρός ήταν ασιελύπ-
τος. Είχε χάσει την παλμή του
αυτοεπιόηθι.

— 'Όσο για το Τζέφερσον, πε-
ριορίστηκε να με χαιρέτησέ α-
π' μακριά, κουνώντας λίγο το
κεφάλι του, αλλά άποσυνε έ-
πιμωσα τη ματιά μου. Δε μπο-
ρούσα ωστόσο ναχω παράπονο
γι' αυτό. 'Εξερ πως είχε μαν-
τέψει ότι ήμουν άνακατεμένος
στο θάνατο του Ντελάνεϋ και

Οι ένορκοι δεικνυαν τώρα
μεγαλύτερο ένδοξέρον. 'Όρι-
σμένοι απ' αυτές μάλιστα ά-
κούγαν μ' όλη τους την προ-
σοχή.

— Νομίζω ότι κάνατε, μαζί με
τον κ. Χάρμας, μία δοκιμή για
να ξεδιώξετε το πώς κάλυμ-
μα της συσκευής, μου είπε έ-
να εισαγγελέας. Μπορεί-
πειτα να περιγράψετε αυτό το πει-
ραμα στους κύριους ένορκους;

— Ό κ. Χάρμας φανόταν να-
χι την έντύπωσή ότι ο Ντελάν-
εϋ, έτσι που ήταν παράλογο,
δε μπορούσε να βγάλει μόνος
του όλες τις βίδες που συγκρά-
τούσαν αυτό το κάλυμμα. Κά-
θισα λοιπόν στην πολυθρόνα
του Ντελάνεϋ και προσπάθησα
να ξεδιώσω αυτές τις βίδες.
Κονίσσα πολύ για να τις φτά-
σω...

— Είναι αλήθεια ότι, όταν ή-
σαστε στην πολυθρόνα, δε μπο-
ρούσατε να φτάσετε τις κά-
τω βίδες; 'Επίσης, ότι δεν κα-
τορθώσατε να σπώξετε από
χάμη το κατσαβίδι;

— Ναι, αλήθεια είναι, απάν-
τησα.

Χρειάστηκε να κάνω μία τρο-
μερή προσπάθεια για να μη
κουτάω τη Τζιλντα.

— 'Αλλ' η απάντησή μου δε φά-

Μικρή ιστορία

«Υπέροχη θέα!...»

Το άντρώγυνο — στην ηλικία της λεγομένης «μεσοκό-
πας» — έψαχνε για σπίτι. Έξεταζε διαμερίσματα, τ' άπε-
ριπτε και κούταζε για άλλα. Και ο κύριος Δημητράκης —
ας τον ονομάσωμε έτσι — άναγγέλλει περιχαρής κάποιον
3ράδου στη σύζυγό του:

— Κατ'ίνα, είδα ένα ρετιρέ με υπέροχη θέα!
— Να πάμε το πρωί να το δούμε.

Ξεκινάει το ζεύγος την έπομένη και, με τη συνοδεία
του θυρωρού, περιεργάζεται το ένοικιαζόμενο διαμέρισμα.
Πραγματικά είναι ευρύχωρο, έχει άνεσεις και εξαιρετική
«θέα». 'Η κυρία που έχει μείνει στην κρυζίνα για να δια-
πιστώση τις «βόλες» της είναι έτοιμη να δώση τη συγκα-
τάθεσή της και καλεί το σύζυγό της:

— Δημητράκη!

— 'Αλλά ο Δημητράκης δεν άπαντά. 'Η μαντάμ τον άναζη-
τεί στα άλλα διαμάρια και τον συλλαμβάνει επ' αυτοφώρ-
πισω από ένα παράθυρο να παρακολουθώ με γουρλωμένο
μάτια μία ένδιαφέρουσα σκηνή στο άπεναντί ρετιρέ: Είναι
μία νόστιμη και ορεκτική δεσποινίς, η όποια, με ένα μπλου-
ζάκι και οόρτες, κ'έχει την πρωινή της γυμναστική. 'Η κυ-
ρία πιάνει το φιλοξέμενο Δημητράκη από τ' αούτι:

— Μπα; 'Όστε ρητή είναι η «υπέροχη θέα» που μου έλε-
γες, αδιάντροπε! Πάμε!

— 'Ο ένοχος κούπητη την κεφαλήν και άκολουθεί, ρίπτων έ-
να τελευταίο βλέμμα προς την άπηγορευμένη θέα. Πειρι-
τόν «ά ποίμε ότι το σπίτι άπεριόρθη...

γινεκε ν' άρεσε στον εισαγγε-
λέα. Άρχισε λοιπόν να προ-
παθεί πάλι να μου πάρη λόγια,
κάνοντάς μου τις ερωτήσεις μ'
άλλο τρόπο, ώστε να μη καλά
μέσα στο κεφάλι των ενόρκων
ή ιδέα πως ο Ντελάνεϋ δε θα
μπορούσε ποτέ να ξεδιώσει το
πίσω κάλυμμα της συσκευής,
ούτε να σπύσει το κατσαβίδι.
Τέλος, φάνηκε ικανοποιημέ-
νος από τα αποτελέσματα των
προσπαθειών του. Έκανε δυο
βήματα πίσω και δήλωσε:

— Έν τάξει, κύριε Ρέγκαν.
Αυτά ήθελα να σας ρωτήσω.
Κι' έριξε μια ματιά στο
Χούντ. Ο συνήγορος δεν έκα-
νε καν τον κόπο να σπύσει
απ' τη θύρα του. Δήλωσε μονά-
χα πως δεν είχε για την ώρα
να μου κάνει ερωτήσεις κι' ότι
θα με ξανακαλούσε αργότερα.
Ο αστυνομικός με πήρε πα-
λι στο μικρό δωμάτιο αναμονής
των μαρτύρων, όπου έμεναν
κλεισμένοι άλλη μία ώρα, όλο-
μόναχος τώρα.

Έμαθα απ' τον αστυνομικό
ότι ο εισαγγελέας είχε καλέ-
σει το Χάρμας έπειτα από με-
σα κι' ότι είχε ζητήσει κι' απ'
αυτόν να περιγράψω το πει-
ραμα.

Η κατηγορία έναντιόν της
Τζιλντάς βασιζόταν κυρίως
στον τρόπο με τον οποίο μπο-
ρούσε να είχε ξεδιώσει το πι-
σω κάλυμμα. Ο εισαγγελέας
δεν παρέλειψε να τονήσει αυτό
το στοιχείο.

Κατά τις 4, με ξανακάλεσαν
στην αίθουσα του δικαστηρίου.
Η ατμόσφαιρα ήταν βαρεία ε-
κεί μέσα. Τη στιγμή εκείνη, έ-
ξατος ήταν ως μαρτυς ο ψάλ-
λας και παλιός κύριος. Δήλωσε
ότι, λεγόταν Χένρυ Στούντλντ κι'
ότι ήταν γιατρός, ειδικόμενος
στις παθήσεις της σπονδυλικής
στήλης. Πρόσθεσε δε ότι αυ-
τός κουράριζε το Ντελάνεϋ.

Έξηγησε ότι η άναπνεια του
Ντελάνεϋ δεν παρουσίαζε τίπο-
τε το εξαιρετικό. Είχε τραυμα-
τισθεί στη σπονδυλική στήλη κι'
είκον παραλύσει τελείως το κα-
τω μέρος του σώματός του. Το
ίδιο είχαν πάθει εκατοντάδες
άλλοι άνθρωποι, θύματα αυτο-
κινητικών δυστυχημάτων.

— Ο κ. εισαγγελέας επέμει-
νε πολύ στο ότι ο Ντελάνεϋ
δε μπορούσε να φτύσει τις δυο
κάτω βίδες του καλύμματος, εί-
πε ο Χούντ. Πρόκειται για ένα
στοιχείο ουσιαστικό για την
πελάτισσά μου, θάθελα λοιπόν
να το εξακριβώσουμε απόλυτα,
γιατρέ.

»Πέστε μου, κατά τη γνώμη
σας, θα ήταν δυνατό να ξεβι-
ώσει ο Ντελάνεϋ αυτές τις βί-
δες, μένοντας καθισμένος στην
πολυθρόνα του;

— Όχι. Το θεωρώ άπολύτως
αδύνατο, δήλωσε κατηγορημα-
τικά ο Στούντλντ.

Τα λόγια του αυτά κάνανε
μεγάλη εντύπωση. Κι' ο εισαγ-
γελέας δε μπόρεσε να μη χα-
μογελάσει, κάνοντας τη σκέψη
ότι ο Χούντ την είχε πάθει εάν
ατζαμής μ' αυτή την άστοχη
ερώτησή του...

»Αλλ' ο δικηγόρος διατηρού-
σε όλη την απάθεια και την αυ-
τοπεποίθησή του. Ευχαρίστησε
το Στούντλντ και του ζήτησε να
ξανακαθήσει μόνι στη θύρα του,
να μη φύγη όμως απ' το δικα-
στήριο.

»Ύστερα στράφηκε στους έ-
νόρκους και δήλωσε πως είχε
πεισθεί πια απόλυτα ότι ο Ντε-
λάνεϋ είχε αυτοκτονήσει.

— Ο άνθρωπος αυτός ήταν
αλκοολικός και συναισθηματικά
ασταθής, πρόσθεσε. Την παρα-
μονή του θανάτου του, είχε μα-
λώσει άσχημα με τη γυναίκα
του και την είχε χτυπήσει. Έ-
κείνη άνεχόταν επί τέσσερα
χρόνια αυτά τα ξεσπάσματά
του, τον κακό χαρακτήρα του
και το μεθύσι του. Όστόσο, ο
καυγής αυτός ήταν ή στανάνα
που έκανε να ξεχειλίσει το πο-
τήρι της υπομονής της.

»Αποφάσισε τότε να έγκα-
ταλειψη τον άντρα της... Έξ
άλλου, ο Ντελάνεϋ ήξερε πως
δεν του έμενε ούτε μονόλεπτο!
Όταν βρέθηκε μόνος και κα-
τάλαβε πως δεν είχε πια ούτε
γυναίκα ούτε λεφτά, αποφάσι-
σε να βάλει τέλος στη ζωή του.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΛΙΓΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΣΑΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΣΚΙΤΣΟ ΣΧΕΔΙΟ ΧΡΩΜΑ

Το τοπίο αυτό του
μαθητού της
Α.Β.Σ., Κ. Μοσκα-
χλαϊδής (*Αμφισσα)
έκτελεισμένο έπει-
τα από σύντομη
οπουδή, όρτιο τε-
χνικά και αισθητι-
κά, θα το ζήλευσαν
και επαγγελματίες.

Η ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ. του Παρισιού, με το "Ιδρυμά
της των Άδηνών, σας επιτρέπει να φθάσετε
γρήγορα και σε τέτοια αποτελέσματα,
οποιαδήποτε και αν είναι η ηλικία σας,
εστω και αν ποτέ σας δεν δοκίμασατε να
σχεδιάσετε. Γιατί, χάρις στο Σύστημα Α.Β.Σ.
άρκετ ή νοημοσύνη σας για να δώτε και σε
τη φύση σωστά και να την αποδώσετε ζωντανά
και εκφραστικά, σαν έρασιτέχνης ή και σαν
επαγγελματία.

Σπουδή στο σπίτι σας!

ΝΑΙ - στο σπίτι σας, αδιάφορο αν μένετε σ'α-
θήνας ή σ' επαρχία, και με τη διαρκή παρα-
κολούθησι μορφωμένων καλλιτεχνών, ικανών
να προσαρμόσουν τη διδασκαλία μας σύμφωνα
με την άτομική περίπτωση του κάθε μαθητού.
Ειδικό σύστημα για παιδιά, εκτός από το γυν-
ακό Σύστημα Α.Β.Σ. για μεγάλους - με ειδι-
κότητες για όσους επιθυμούν.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΔΩΡΕΑΝ

το αναλυτικό μας
Τεύχος και όρους
εγγραφής, είτε α-
πορρωπως είτε
ιτελώνοντάς μας
συμπληρωμένο το
ισορροπυρς δελ-
τίο.

Α. Β. Σ., Πανεπιστημίου 10, Άδηνάς
Παρακαλώ να μου αποσταλή, χωρίς υποχρέ-
ωσι μου, το εικονογραφημένο τεύχος σας (εσω-
κλείεται δρχ. 3 σε γραμματόσημα δι' έξοδα).
— Ένδιαφέρομαι για το Σύστημα για μεγάλους.
— Σύστημα για παιδιά 8 - 13 ετών.
(Σβύνετε την περίπτωση που δεν σας ενδιαφέρει)

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ Χρ. Γιασσανδοπούλου

— ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ —
(Άριθ. έγκρ. Υπουργ. Βιομηχανίας 65326)5312)

ΕΝΑΡΞΙΣ

ΝΕΑΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

— ΕΓΓΡΑΦΑΙ 1—10 ΜΑΡΤΙΟΥ —

ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ 8. ΤΗΛ. 72-770
ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΤΑΞΙΩΝ WELLA
Ζητήσατε δείγμα δωρεάν παρ' της Άντιπροσωπείας, Νίκης & Ξενοφώντος 14

»Ήξερε ότι, αν πετύχαινε
μία σκηνοθεσία που να δείχνει
πως επρόκειτο για δυστύχημα,
ή γυναίκα του θα μπορούσε να
διοικήσει τα λεφτά της άσφα-
λειας και να πληρώσει τους θά-
ναυστές του. Κι' αυτό έκανε
πραγματικά...»

Διαβάσα ώστόσο στα πρόσ-
μα των ενόρκων ότι ή έξηγησι
αυτή δεν τους είχε πείσει κα-
θόλου. Ο εισαγγελέας τους εί-
χε επηρεάσει προηγουμένως,
δημιουργώντας τους τη βεβαί-
ότητα πως ο Ντελάνεϋ δε μπο-
ρούσε να βγάλει το πίσω κάλυμ-
μα της συσκευής. Έκριναν λοι-
πόν πως ο Χούντ έκανε αδι-
κως τον κόπο του...

— Μπορώ να σας αποδείξω
πως κατάφερε ο Ντελάνεϋ να
πάρη το κατσαβίδι, συνέχισε ο
δικηγόρος. Θα σας δείξω επι-
σης με ποιόν τρόπο μπόρεσε να
ξεδιώσει πραγματικά το πίσω
κάλυμμα... Θα παρακαλώ το
δίκτορα Στούντλντ να ξαναπα-
ρουσιάσει στο δικαστήριο.

»Ο γιατρός σπύσθηκε απ' τη
θύρα του και προχώρησε. Οι έ-
νόρκοι θύσαν σημεία ενδιαφέ-
ροντος. Όσο για την εισαγγε-
λέα, στραβοκύτταξε το Χούντ
με κάποια ανησυχία.

— Έδώ και τρεις μέρες, για-
τρέ, είπε ο Χούντ στο Στούν-
τλντ, σας τηλεφώνησα και σας
ανάθεσα κάποια αποστολή. Έ-
χετε την καλωσύνη να έξηγη-
σετε στο δικαστήριο τι ακριβώς
σας ζήτησα να κάνετε;

— Μ' επιφορτίσατε να βρω έ-
ναν άρρωστο, που να έχη ακρι-
βώς τα ίδια συμπτώματα με το
Ντελάνεϋ.

»Ο Χούντ στράφηκε τότε στον
πρόεδρο και του ζήτησε την
άδεια να καλέσει τον άναπνο
έκεينو, για μία μικρή επίδειξη
που θα κατατόπιζε τους ενόρ-
κους και τους δικαστές.

»Ο εισαγγελέας πήδησε πάνω
και αντίταχθηκε σ' αυτό το αι-
τημα του συνήγορου.

»Ακολουθώσε μία καθαρά νο-
μική συζήτηση, και στο τέλος
αποφασίσθηκε, να δοθεί ή ε-
υκαιρία στον εισαγγελέα να με-
λέτηση με την παύση του τον
Ιστροκό «Φάκελλο» του Ντελ-
νεϋ και τα εξετάσει τον άλλον
άναπνο, που βρισκότανε τώρα
στην κλινική του δόκτορος
Στούντλντ. Θα καλούσε επίσης
ένα γιατρό πραγματογνώμονα
της έκλογής του, για να πα-
ρευρεθ ή στην επίδειξη εκείνη,
που θα γινότανε στη βίλλα του
Ζαί Μπλέ.

Έπειτα απ' αυτή την από-
φασι, ο πρόεδρος διέκοψε τη
συνεδρίασι για την άλλη μέρα.

Το επόμενο πρωί, είχε μα-
ζευτεί αρκετός κόσμος στο σα-
λόνι της βίλλας. Έκτός απ'
τους δικαστές και τους ενόρ-
κους, βρισκόνταν εκεί οι δυο
γιατροί, ο Μπούς, ο Μάντος κι'
ο Χούντ—χωρίς να λογαριάσωμε
τον εισαγγελέα και μένα.

Ένας νέος, αδύνατος κι' ά-
σθενικός, ονόματι Χόλμαν, κα-
θότανε στην πολυθρόνα του
Ντελάνεϋ.

»Ο Χούντ του ζήτησε πρώτα
να πάη ως τη μικρή αποθήκη
για να δουν όλοι αν θα κατώρ-
θωνε να πάρη ένα κατσαβίδι
απ' το κουτί με τα εργαλεία.

»Ο Χόλμαν κύλησε την πολυ-
θρόνα του στο διάδρομο, άκο-
λευθούμενος απ' τους ενόρ-
κους κι' απ' όσους άλλους χω-
ρούσανε στο στενό εκείνο χώ-
ρο. Ένας απ' αυτούς ήμουν
κι' εγώ.

Μπόρεσα έτσι να δω το Χόλ-
μαν να μπαίνει με την πολυθρό-
να του, ώστε νάρθ ακριβώς
κάτω απ' το ράφι.

Τράβηξε τότε απότομα με το
μπαστούνι το κουτί και τώριξε
πάνω στα γόνατά του. Τα έρ-
γαλεία σκορπίστηκαν κι' έπε-
σαν χάμω—όλα, εκτός από τα
δυο κατσαβίδια.

— Όπως βλέπετε, ήταν ά-
πλουστατο, είπε ο Χούντ με ά-
θωο ύφος. Το κατσαβίδι δεν εί-
χε πέσει χάμω, συνεπώς δε
χρειάστηκε να το σπύσει ο
Ντελάνεϋ.

Έβαλε το Χόλμαν να επανα-
λάβη πέντε φορές το μικρό πει-
ραμα, και πάντα τα δυο κατσα-

βίδια μένανε πάνω στα γόνα-
τά του.

»Ο εισαγγελέας είχε πάρει
ένα ύψος στενοχωρημένο κι' οι
ένόρκοι αντιαλλάσανε έκφρα-
σεις ματιές.

— Τώρα θα κάνουμε τη δοκι-
μή με το πίσω κάλυμμα της
συσκευής, άνάγγειλε ο Χούντ.

»Ας ξαναγυρίσουμε στο σαλόνι.
»Ο Χόλμαν πέρασε πάλι, το
διάδρομο με την πολυθρόνα
του και τον ακολουθούσαν όλοι
στο σαλόνι.

— Προσπαθήστε τώρα να βί-
σετε αυτές τις περιθρημες στί-
δες του συστήματος ο Χούντ.

»Η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη
ηλεκτρισμό στην κρισίμη αυτή
στιγμή. Το πρόσωπό μου είχε
μυοσκευτή από ιδρώτα...

Έσκυφα μπροστά και κάρφω-
σα τα μάτια μου στον άνδρω-
πο που καθότανε στην πολυθρό-
να του Ντελάνεϋ. Μα κι' όλοι
οι άλλοι παρακολουθούσαν με
πάθος τη σκηνή, συγκρατώντας
ακόμα και την ανάσα τους...

»Ο Χόλμαν έφερε την πολυ-
θρόνα του δίπλα στο δέκτρι τη-
λεοράσεως. Άκούμπησε με τα
δυο χέρια στο μπράτσο της
κι' άνασκόπως κατά μερικούς
πόντους απ' τη καθίσμα το πα-
ράλυτο σώμα του. Έμεινε έτσι
μετέωρος λίγες στιγμές. Ύ-
στερα έγειρε με όλην προς τα
έμπρος, ενώ συγχρόνως έσ-
πρωχνε έλαφρά προς τα πίσω
την πολυθρόνα.

Μ' αυτή την κίνηση— και πριν
προλάβη κανείς να επέμβη—σπ-
ραίστηκε χάμω στο πάτωμα
μπρούμυτα!

— Θεέ μου! φώναξε ο εισαγ-
γελέας, στενοχωρημένος απ'
την τροπή που έπαιρνε ή επί-
δειξη.

Ένας αστυνομικός θέλησε
να σπύσει από χάμω το Χόλ-
μαν. Άλλ' ο Χούντ τον έμπο-
δισε.

»Όστόσο, με το πέσιμο εκείνο
θάχε τυτηρήσει μία καλά ο ά-
νάπρος. Έμεινε τώρα ακίνη-
τος, δίπλα στο δέκτρι. Ο δικη-
γόρος πήγε κοντά του, έσκυ-
ψε και τον ρώτησε με κάποιο
ανησυχία:

— Πως πάτε, κύριε Χόλμαν;

— Καλά. Δεν έχω τίποτα...

»Η φωνή του άναπρου ακού-
στηκε αδύνατη και τρεμουλια-
στή, σαν ψιθύρος.

Άρχισε ύστερα να κουνιέται
αίγα-αίγα. Με μεγάλη προσπά-
θεια, κατάφερε να γυρίση με
το πλευρό. Το κατσαβίδι ήταν
πεσμένο κοντά του. Το πήρε
και ξεβιδωσε τις δυο κάτω βί-
δες που συγκρατούσαν το κά-
λυμμα της συσκευής. Δεν είχε
δυσκολευτεί καθόλου γι' αυτό.

Ύστερα— ενώ όλοι παρακο-
λουθούσαν τις κινήσεις του, μέ-
σα σε μία νεκρική σιωπή—κα-
τάφερε να γυρίση με τ' άλλο
πλευρό, σπύσκει φηλά το χέρι
του κι' έφτασε ένα ποτήρι με
νερό, που βρισκότανε πάνω
στο τραπέζι. Το πήρε, ήπιε μία
γουλιά νερό, πέταξε έπειτα το
ποτήρι και ξανάπεσε μπρούμυ-
τα στο πάτωμα.

— Μείνετε, κύριε, είσα-

στε! του φώναξε ο Χούντ.

Έριξε μια ματιά γύρω, α-
ναζητώντας με.

— Α, κύριε Ρέγκαν, έλάτε
κοντά, σας παρακαλώ, μου εί-
πε.

Υπάκουσα.

— Βλέπετε αυτό τον άνδρω-
πο; πρόσθεσε ο δικηγόρος. Έ-
πο; αυτή τη θύρα, βρήκατε
το Ντελάνεϋ; Κυττάχτε προσε-
χτικά κι' άπαντίστε μου.

—Ναί, δήλωσα, έτσι ακριβώς
ήταν προμένος.

»Η μικρή εκείνη επίδειξη ά-
ποτέλεσε το αποφασιστικό στοι-
χείο της δίκης.

Όταν επανυλήφθηκε ή συ-
νεδρίασι, τ' άπόγεμα, στην αί-
θουσα του δικαστηρίου, ο εί-
σαγγελέας προσπάθησε να δια-
λύση την εντύπωση που είχε κά-
λύψει ή επίδειξη του συνήγο-
ρου. Κατάλαβε όμως γρήγορα
πως ήταν χαμένος κόπος.

»Η άγόρευσι του Χούντ συμ-
πλήρωσε την επιτυχία του. Η-
ταν άληθινα συγκλονιστική.

Δήλωσε ότι κανείς άνθρωπος
με συναισθήσι των ευθυνών του
δε θα τολμούσε να κινεί ή
νικη τη Τζιλντά, μονάχα με

τις άβάσιμες έκείνες ένδειξεις.
Και ζήτησε την άθωωσι της κα-
τηγορημένης.

Οι ένόρκοι συσκέφθηκαν δυο
ώρες— που μου φάνηκαν αιώ-
νες... Όταν ξαναγύρισαν επι-
τέλους στην αίθουσα, κυττάζαν
όλοι τη Τζιλντά. Κι' απ' αυτό
μάντεψα άμέσως πως την είχαν
άθωώσει.

Πραγματικά, ο πρόεδρος των
ενόρκων διάβασε την άθωωτι-
κή έτυμνηγορία τους, που έγι-
νε δεκτή με ζωηρότατες έκδη-
λώσεις απ' το ακροατήριο.

»Η Τζιλντά στεκόταν ακίνητη
δίπλα στο Χούντ. Ήταν κατά-
κλυη κι' άνάσινε λαχανια-
σμένα.

Όταν βγήκε απ' την αίθου-
σα του δικαστηρίου, δε γύρισε
κάμ να με κυττάξη.

Έτρεξα να την προφτάσω.
Άλλα την έχασα μέσα στον κό-
μο.

Καθώς άνοιγα δρόμο, για να
βγώ απ' το δικαστήριο, έπεσα
πάνω στο Μάντος. Μου χαμο-
γέλασε και μου είπε σαρκασ-
τικά:

— Όραία παιγμένη αυτή ή τα-

χυδακτυλοφυγία του Χούντ!
Τυχερή ήταν ή πελάτισσά του.
Πάντως, δεν κατάφερε να ξε-
καλλήσει λεφτά απ' την εται-
ρεία μου! Αυτό ήθελα εγώ.

»Λόουσαν Χούντ, μάς πλη-
σίασε, τη στιγμή εκείνη.

— Αυτή τη φορά γελαστικά
εί! φώναξε θορυβευτικά στο
Μάντος. Τότερα εγώ πως θα
τη γλυτώνα!

— Γελάσπρα; Όχι δά! Την
έσωσε ή ταχυδακτυλοφυγία
σας! Εγώ βάζω στοίχημα το
κεφάλι μου πως ήταν ένοχη!

Κι' ο ενώ ο δικηγόρος τον
κυττάζε, σασιόμενος, ο Μάν-
τος κατέδρακε τη σκάλα και γύ-
ρισε στ' αυτοκίνητο του

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Είχα πάρει ένα γράμμα απ'
το κατστήμα ραδιοηλεκτρικών
είδων του Μαϊάμι, που μου ά-
νάγγειλε ότι υπήρχε μία θύρα
για μένα στα έργαστήρια του.

Βέβαια, ο μισθός θα ήταν αι-
σθητά κατώτερος απ' όσα κέρ-
διζα δουλεύοντας για λογαρια-
σμό μου. Όστόσο άποφάσισα
να δεχτώ την προσφορά. Θα

μπορούσα έτσι να φύγω απ' την
Καλιφόρνια και να ζήσω ώσπου
να βρω κάτι άλλο, καλύτερο.

Είχα έπίσης μέσα απ' την
καρδιά μου πως ή Τζιλντά θα αρ-
χότανε μαζί μου. Μα δεν ήξε-
ρα καθόλου την καινούργια της
διεύθυνσι στο Λος Άντζελες.

Μόλις γύρισα λοιπόν στο σπι-
τι μου, μετά τη δίκη, τηλεφώ-
νησα στο Τζωρτζ Μάκλιν και
τον ρώτησα πού θα μπορούσα
να βρω τη Τζιλντά.

— Άδύνατο να σας δώσω τη
διεύθυνσί της, μου δήλωσε κα-
τηγορηματικά. Έφυνε προ δλί-
γων ώρων για τη Νέα Ύόρκη.

Αν θέλατε να της γράψετε, θ'
ανάλαβω εγώ να της στείλω το
γράμμα σας.

»Η πληροφορία αυτή μ' άπο-
γοητέψε. Είπα ώστόσο με το
νοῦ μου πως ή Τζιλντά προσ-
παθούσε να ξεφυγή απ' τις συ-
νεντεύσεις που θα της ζητού-
σαν οι δημοσιογράφοι. Ήμουν
βέβαιος ότι, όταν θα μάθαινε
τά σκέδια μου, δε θα παρέλει-
πε, νάρθη να με βρῇ.

Άπαντσα λοιπόν στο Μά-
κλιν ότι θα της έγραφα.

Καμμένη Ζωή!
με σοκολάτα ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΙΟΝ

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ 100%
ION
ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΗ
Πάντα σε κάθε μαθητική σάκκα
Μία σοκολάτα γάλακτος ΙΟΝ
ΔΙΝΕΙ ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ!

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

νά πάρω τὸ τραίνο γιὰ τὸ Μαϊ-
αμί, ἄφισα τὸ γράμμα σὸ γρά-
φειο τοῦ Μακλίν. Τόδεωσά στή
δακτυλογράφου τοῦ, γιατί δέ
βρισκόταν ἐκεῖ ὁ ἴδιος.
Δέν ἀρροῦσα νά ἐγκαταστα-
θῶ σὲ Μαϊάμι. Εἶχα νοικιάσει,
ἕνα διαμέρισμα τῶν δυὸ δωμα-
τίων κι, εἶχα ρεπτή μὲ ζῆλο στή
δουλειά.
Ἄλλῃ ἡ ζωὴ μοῦ φαίνεται
θλιθερὴ γιατί δέν εἶχα κομμάτι

Πᾶγα λοιπὸν τ' ἀπόγεμα στὸ
πίτι του. Στὸ λεωφορεῖο, κῦτ-
αζα καὶ πάλι ὅλες τίς γυναι-
κες. Ἐλπίζα πάντα νὰ συναγ-
ήσω τὴ Τζιλντα. Μά, ὅπως καί
ς ἄλλες φορές, δὲν τὴν εἶδα
οὐδέν.

Τὸ διαμέρισμα τοῦ Φουλλερ
ρισκόταν στὴν κορυφὴ ἑνὸς
ἐνγάλου κτιρίου. Εἶχε μιὰ θαυ-
άσια βεράντα, ἀπ' ὅπου καί-
στανε κανεὶς ἕνα ὑπέροχο

Μαρεμένα γυιοῦλαί:
Σὰς ροῖας· Δὲν ἐχέτε ποιοῦναι στὸν
ὅτι σὰς· Δὲν ἐχέτε· τὸ βάρος να
ἐκαβαριεῖτε ἐὰν τόσο σοβαρὸ ζητή-
μα· Ἀσὸς βλέπετε, πὰς ἐχέτε τόσο
μεγάλον ἐνδιαφέρον γιά σας, γιατί δι-
-ἐτάξατε τὸ ζήτημα τοῦ γάμου· Φο-
βάστε μὴν τὸν χασεῖτε· Δὲ βα τὸν χα-
σετε, ἀν προσημμετικὰ σὰς ἀπὸς·
Ὁ ὁ σὺ σὶ· Ἐκαριστὸ γὰς τὰ ἐν-
γενησὰ τὰ λῶγα·
ΓΚΛΟΡΙΑ: Τὸ γράμμα σας εἶ-
νε γευστὸ ἀπογορηστικόν. Σκέπτεσθε

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, characteristic of old paper. The right edge of the page shows the binding of the book, with a dark inner hinge and the adjacent page visible.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ *Constant*
CONSTAN ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Περικλέους 28 - Τηλ. 56-394

Η πρώτη επίσκεψή
ΔΩΡΕΑΝ

Ταχεία και ασφαλής καταπολέμησης. Ρυτι-
δών, λεκέδων, φακίδων, υπερτριχώσεως,
Ποχυσαρκίας με τέλεια Μηχανήματα.

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ
ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ—ΜΠΑΖΙΝΑ
Γιατρός γυναικολόγος. Σατω
Εριάνδου 22. Νέος αριθμός τηλε
φώνου 523.845.

Ζητεί ν' ἀλληλογραφῇ με Ἑλληνί-
δες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας 16-
20 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ὁ Σ. Παππά Ἀχιλλέως,
Ἀκρωτήρι, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει
ν' ἀλληλογραφῇ με τὴ «Χωριατο-
πούλα» καὶ τὴ «Μαραμένη Καμέλια».
Ὁ Γιαννάκης Μ. Χαρής,
Ποσειδώνος 36, Μόρφος Κύπρος, ἐπι-

65

ΟΙ ΛΟΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στο παστιτσιέρικο

ΤΟΥ ΔΙΝΑΝΕ ΓΚΙΟΥΖΕΛΙΜ ΚΟΡΙΤΟΙ ΣΑΝ ΤΟ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ, ΜΠΟΥΣ ΓΚΙΜΠΙ, ΚΑΙ ΠΗΓΕ ΣΑΝ ΤΟ ΣΤΡΑΒΟ, Ο ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ ΚΑΙ ΠΗΡΕ ΜΙΑ ΚΑΝΚΑΝΙΑ, ΑΛΛΑ... «ΤΑ ΓΡΟΣΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΠΑΡΑΔΩΣΑΝ...» ΠΛΗΓΕ ΓΚΙΖΙΤΙΟΜΕΝΗ Η ΕΦΤΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΚΟ, ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΒΑΡΔΑΤΗ ΝΤΟΤΑ ΚΙ' ΕΤΟΙ ΠΗΓΕ ΚΙ' ΑΝΟΙΞΕ ΟΤΟ ΝΤΟΥΡΟΕΚΙ ΤΟΠ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ.

ΠΡΟΧΕΤΣΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΠΟΥΧΕ Η ΕΦΤΑΛΙΑ ΚΕΦΙ ΓΙΑ ΚΑΥΝΑ, ΠΗΡΕ ΤΟ ΝΙΚΟΛΑΚΗ ΤΟΠ ΚΑΙ ΠΗΓΕ ΠΙΣΤΑΦΤΟΥ ΝΑ ΒΓΑΛΗ Τ' ΑΚΤΗ ΤΟΠ.

ΙΣΤΕΡ ΙΣΤΕΜΕΖ Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΤΗΝ ΠΗΓΕ ΝΤΟΥΡΟΥ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ Η ΠΑΝΟΥΡΓΑ ΛΑΟΥ, ΛΑΟΥ ΠΗΓΕ ΜΑΖΟΥΣ ΚΙ' ΑΡΑΞΕ ΠΛΑΤΙ ΟΤΟ ΤΑΜΕΙΟ, ΠΟΥ ΤΑΝ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΚΑΘΙΟΜΕΝΗ Η ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΟΝΑ ΣΑΝ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ.

ΑΜΕΩΣ Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΦΩΝΑΞΕ ΝΑ ΤΗΝ ΤΡΑΤΑΡΗ ΠΑΣΤΕΣ. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΣΕ ΛΙΓΟ Ο ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΟΣ ΑΡΡΙΘΑΡΙΣΕ ΜΕ ΔΥΟ ΠΑΣΤΕΣ ΚΡΕΜΑ.

ΚΑΛΕ, ΤΟΥΠΕ Η ΕΦΤΑΛΙΑ, ΑΦΟΥ ΠΡΩΤΑ ΤΙΣ ΜΥΡΙΟΣ, ΝΑ ΜΑΣ ΤΟ' ΑΛΛΑΖΕΙΣ, ΓΙΑΤΙ ΔΕ ΜΟΥ ΚΑΛΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΟΛΟΡΙ ΤΟΥΣ!

Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ΠΗΡΕ ΤΙΣ ΔΥΟ ΠΑΣΤΕΣ ΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ ΖΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΜΕ ΔΥΟ ΦΡΟΥΤΟΥ. ΑΚΟΥΜΠΗΣΕ ΤΑ ΠΙΣΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΗΦΥΓΕ.

Η ΕΦΤΑΛΙΑ ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΡΟΥΘΟΥΝΙΑ ΤΟΠ ΣΑΝ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΖΑΝΑΦΩΝΑΞΕ: — ΑΚΟΥ, ΚΥΡΙΕ ΚΑΤΑΦΕΡΕ, ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΧΩ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΟΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΟΤΟΙ ΜΠΟΝΙΞΕΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΦΕΡΕ ΜΑΣ ΔΥΟ ΣΑΝΤΙΝΥ...

ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΦΟΡΑ ΑΝΑΦΕ Ο ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΟΣ, ΔΑΓΚΩΣΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΟΥ, ΑΡΠΑΞΕ ΤΟ ΔΙΣΚΟ ΚΙ' ΗΦΥΓΕ ΓΚΟΥΣΤΟΥΡΙ ΤΑ ΜΠΡΟΣ ΠΙΩ.

ΣΕ ΛΙΓΟ ΧΩΡΙΣ ΡΕΘΕΡΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΠΗΡΕ ΚΑΙ ΟΧΕΔΟΝ ΟΑΘΟΥΡΝΙΣΕ ΤΟ ΔΙΣΚΟ ΟΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΜΕ ΔΥΟ ΠΑΣΤΕΣ ΣΑΝΤΙΝΥ.

— ΗΘΟΙ! ΖΕΦΩΝΙΣΕ Η ΕΦΤΑΛΙΑ, ΑΝ ΤΟ ΣΟΥΛΟΥΠΙ ΤΟΥΣ, ΜΠΟΙ ΚΑΝΟΥΝΕ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΜΠΑΓΙΤΙΚΕΣ. ΕΓΩ ΔΕ ΓΕΛΙΩΜΑΙ! ΣΙΓΟΥΡΑ Τ' ΑΥΓΑ ΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ!

— ΟΧΙ, ΚΕΡΑ ΜΟΥ, ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΑΥΓΑ ΜΕΓΑΛΑ, ΔΙΚΟΡΚΑ, ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ!

ΚΑΛΕ, ΕΣΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΡΕΚΛΑΜΑΡΙΣΕΙ, ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΘΑ ΤΑ ΠΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ! ΕΓΩ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΕ ΜΟΥ, ΔΕΝ ΕΧΩ ΔΡΕΞΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΧΕΙΝΕ ΓΚΟΥΣΤΟΥΡΙ ΟΤΟ Α' ΒΟΝΘΕΙΩΝ!

ΤΟΤΕ Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΠΟΥΔΕ ΠΩΣ ΑΓΡΙΕΥΟΥΝΕ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ, ΠΗΚΑΝΕ ΝΟΗΜΑ ΟΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗ ΚΑΙ ΔΕΙΛΑ-ΔΕΙΛΑ ΤΟΥ ΕΙΠΕ:

— ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΔΕ ΦΕΡΝΕΙΣ ΠΙΟ ΚΑΛΑ ΔΥΟ ΚΑΦΕΔΕΣ;

— ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΙΝΕΤΕ; ΡΩΤΗΣΕ Ο ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΟΣ, ΠΟΥ ΜΠΗΚΕ ΟΤΟ ΝΟΗΜΑ.

— ΜΕΤΡΙΟΙ ΒΡΑΣΤΟΙ...

ΑΓΑΝΑΧΤΙΟΜΕΝΟΣ, ΛΟΙΠΟΝ, ΠΗΓΕ ΧΑΖΙΡΕΦΕ ΚΙ' ΗΦΕΡΕ ΤΟΠ ΚΑΦΕΔΕΣ, ΑΛΛΑ Η ΕΦΤΑΛΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΝΤΕΡΜΑΝΙ ΚΑΙ ΝΤΑΓΙΑΝΤΙΣΜΟ, ΤΟΥΠΕ:

— ΜΠΟΡΕΙ ΑΥΤΟΙ ΝΑΝΑΙ ΜΕΤΡΙΟΙ ΒΡΑΣΤΟΙ, ΑΛΛΑ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΘΕΡΙΑΚΛΟΥ ΚΑΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΝΑΧΟΥΝΕ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΚΑΙΜΑΚΙ!

— ΝΑ ΠΑΩ ΝΑ ΣΑΣ ΦΤΙΑΞΩ ΑΛΛΟΙ! ΕΙΠΕ ΑΡΟΥΤΙ ΜΠΑΡΟΥΤΙ Ο ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΟΣ ΚΑΙ ΦΤΩΣΕ ΚΑΙ ΒΛΑΣΤΗΜΟΥΣΕ ΑΝ ΤΗΝ ΛΥΟ-ΣΑ ΤΟΥ.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΤΑΝ ΗΦΕΡΕ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΚΑΦΕΔΕΣ, Η ΕΦΤΑΛΙΑ ΖΑΝΑΦΩΝΑΞΕ:

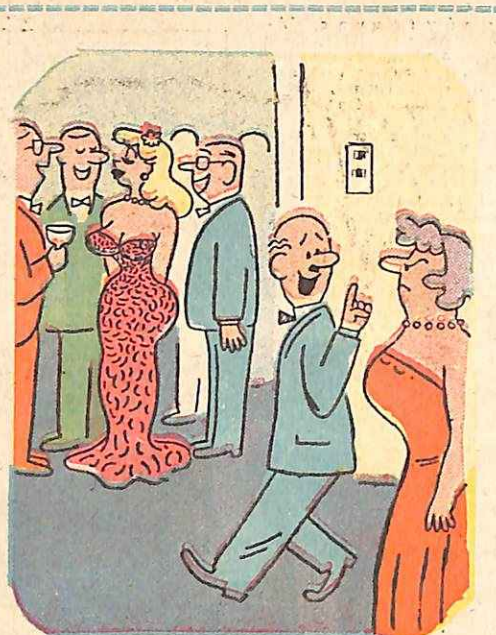
— ΜΗ ΣΟΥ ΚΑΚΟΦΑΝΗ, ΑΛΛΑ ΚΙ' ΑΥΤΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΑΞΕΙ!

ΚΙ' ΑΦΟΥ ΣΗΚΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΠΗΡΕ ΑΝ ΤΟ ΜΠΡΑΤΟ ΤΟ ΝΙΚΟΛΑΚΗ ΤΟΠ, ΠΡΟΘΕΣΕ:

— ΘΑ ΜΕ ΠΗΣ ΣΕΡΕΤΑ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΗ, ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙ ΗΜΟΥΝΑΙ! ΔΙΑΔΕΛΑ! ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΗΡΑ ΚΙ' ΑΝΤΡΑ ΕΝΑ ΛΕΒΕΝΤΑΝΘΡΩΠΟ! ΑΝ ΔΙΑΔΕΛΕΣ ΚΑΙ ΟΥ, ΘΑΠΑΙΡΝΕΣ ΜΙΑ ΔΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΙ' ΟΧΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΡΑΚΑΞΑ, ΠΟΥΝΑΙ ΣΑΝ ΜΠΑΛΟΑΜΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ!...

ΚΑΙ ΣΚΑΣΜΕΝΗ ΟΤΑ ΓΕΛΙΑ, ΑΦΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΤΗΝ ΠΑΣΤΙΤΣΙΕΡΙΟΝΑ ΟΤΟ ΤΑΜΕΙΟ, ΗΦΥΓΕ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

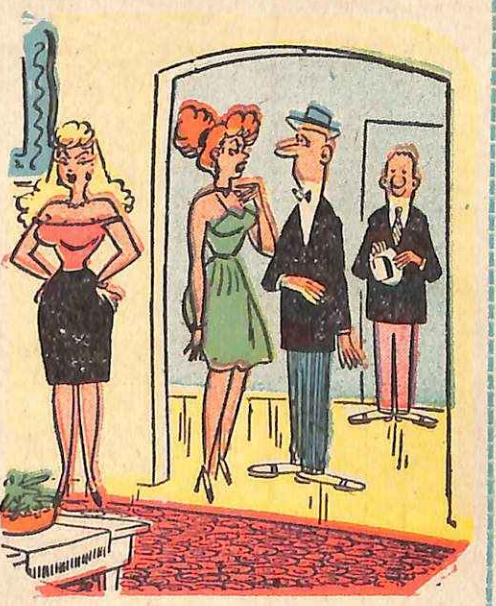

— ΠΑΩ Ν' ΑΚΟΥΣΩ ΚΙ' ΕΓΩ ΤΙ... ΛΕΝΕ!

ΑΚΟΥ ΕΡΩΤΗΣΙ!...

— ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΡΑΞΕ, ΑΝ Η ΚΥΡΙΑ ΜΟΙΡΑΖΟΤΑΝ ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ;

— ΟΛΟ ΓΚΑΦΕΣ ΚΑΝΕΙΣ, ΚΑΥΜΕΝΕ. Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ ΠΟΥ ΦΕΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΗ ΜΟΥ, ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΤΟΣ ΤΗΣ!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Καθωσπρεπικά

ΤΟ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ ΙΠΡΟΧΤΕΣ ΜΕ ΛΕΕΙ:

— ΒΡΕ ΚΑΡΑΜΠΕΤ, ΑΠΟΚΡΗΣ ΕΙΝΑΙ. ΔΕ ΘΑ ΠΑΜΕ ΟΣ ΚΑΜΙΑ ΤΑΘΕΡΝΑ ΝΑ ΓΛΕΝΤΗΣΟΥΜΕ;

— ΙΣΤΕ ΝΑ ΤΟΝ ΙΠΑΙΡΝΟΥΜΕ, ΛΕΩ.

— ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΥΡΑΔΕΣ ΜΑΣ.

— ΙΣΤΕ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ, ΛΕΩ.

— ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΧΑΛΑΚΗ.

— ΙΣΤΕ ΝΑ ΤΟΝ ΙΠΑΙΡΝΟΥΜΕ, ΛΕΩ.

ΑΜΑ ΓΙΑ ΓΛΕΝΤΙ ΜΕ ΛΕΝΕ ΕΜΕΝΑ — ΑΝΑΓΝΩ-ΝΤΗ ΕΡΕΝΤΗ — ΕΣΟΥ ΜΕ ΗΞΕΡΙΣ. ΧΙΤΣ ΠΟΤΕ ΟΧΙ ΝΤΕΝ ΛΕΩ. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΠΙΡΑΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΟΜΕ-ΝΟΣ ΕΝΕΤΑΙ, ΣΕ ΠΟΙΑ ΤΑΘΕΡ-ΝΑ ΘΑ ΠΗΑΙΝΟΥΜΕ;

— ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΕΦΘΟΥΜΕ...

— ΙΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΙΣΚΕ-ΦΘΟΥΜΕ, ΛΕΩ.

ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΕΜΕΙΣ ΤΟ ΤΑ-ΘΕΡΝΑΚΙ ΜΑΣ ΗΘΕΛΑΜΕ ΑΜ-ΜΑ ΤΟ ΟΥΑΙΚΕΣ ΜΑΣ — ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕΚΛΕΡ — ΤΑΘΕΡΝΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΗΘΕ-ΛΑΝΕ, ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΛΟ ΝΑ Ε-ΥΗ, ΜΟΥΣΙΚΗ ΦΕΛΙΑΝ ΦΙΣΤΙΚ, ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣΤΑ-ΝΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΝΑ ΔΕΙΓΝΟΥΝΕ.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΟΥΑΙΚΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΜΑΝΩΛΑΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΥΡΓΙΟ ΦΙΣΤΑΝ ΕΚΑΝΕ, ΤΟ ΟΥΑΙΚΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ, ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΙΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑ ΓΑΤΑ ΑΓΟΡΑΣΜΕ-ΝΗ ΕΚΑΝΕ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΟΥΑΙΚΑ, ΠΟΛΥ ΠΟΛΥ ΔΡΑΦΟΣ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙ ΕΚΑΝΕ.

— ΚΑΛΑ, ΓΙΑΘΡΟΥΜ, ΛΕΩ, ΑΜΜΑ ΟΤΟ ΤΑ-ΘΕΡΝΕΣ ΜΕ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΚΡΙΒΑ ΕΝΕΤΑΙ ΤΖΑΝΟΥΜ.

— ΤΑΥΦΟΥΛΗ!

— ΣΤΑΓΥΟΡΑΜΕΝΕ!

ΕΤΟΙ ΜΕ ΛΕΑΝΕ ΤΟ ΟΥΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΓΩ ΤΙ ΝΑ ΕΚΑΝΩ; ΣΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ ΜΕ ΦΕΡΑΝΕ. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΜΟΥΣΙΚΗ ΘΕΛΕΤΕ; ΛΕΩ. ΜΟΥΣΙΚΗ ΝΑ ΠΗΑΙΝΟΥΜΕ.

— ΙΣΤΕ, ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΕΝΤΥΘΗΚΑΝΕ ΤΟ ΟΥΑΙΚΕΣ ΜΑΣ, ΓΚΙΟΥΖΕΛ, ΓΚΙΟΥΖΕΛ ΚΑΙ ΠΑΡΕΚΤΟΣ ΤΟ ΣΟΥΡΠΟΥΤΣΑ ΜΟΥ, ΠΑΡΕ ΤΟ ΜΙΑ ΧΥΤΑ ΤΗΝ ΑΛ-ΛΗΝ, ΗΤΑΝΕ ΤΟ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ. ΝΤΥΜΕΝΕΣ, ΣΙΓΥΟ-ΙΟΜΕΝΕΣ, ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥΣ, ΜΕ ΤΑ ΚΑΤΑΣΑΡ-ΤΟΥΣ, ΜΕ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥΣ, ΙΣΤΕ ΝΑ ΤΙΣ Ι-ΘΛΕΠΤΕ ΚΑΙ ΟΤΑ ΕΛΙΑ ΣΚΑΣΜΕΝΟΣ ΝΑ ΕΝΕΣΑΙ.

ΤΕΛΟΣ ΣΠΑΓΓΩΝ ΠΗΑΙΝΟΥΜΕ. ΣΤΟ ΤΑΘΕΡΝΑ ΙΠΑΙΝΟΥΜΕ, ΚΑΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΗΤΑΝΕ. ΣΤΟ ΠΟΡΤΑ ΜΑΣ ΛΕΝΕ:

— ΤΑ ΠΑΛΤΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΟΙ.

— ΠΑΛΤΟ ΜΟΥ ΕΝΤΩ ΠΕΡΑ ΝΤΕΝ ΑΦΙΩ, ΛΕΩ, ΚΛΕΜΕΝΟΣ ΝΑ ΕΝΕΤΑΙ.

— ΜΑ ΤΙ ΛΕΤΕ, ΚΥΡΙΕ.

— ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΕ ΛΕΩ.

— ΚΥΡΙΕ ΕΔΩ ΜΕΣΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΚΑΛΟΣ ΚΟ-ΣΜΟΣ.

— ΙΣΤΕ, ΛΕΩ, ΑΜΑ ΚΑΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΚΟΥΩ, ΚΟΥΜΠΟΜΕΝΟΣ ΕΝΟΜΑΙ!

ΤΕΛΟΣ ΣΠΑΓΓΩΝ ΕΛΙΑ ΕΚΑΝΑΜΕ ΑΜΜΑ ΠΑΛΙ-ΤΑ ΜΑΣ ΝΤΕΝ ΗΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΜΑΣ ΙΠΑΙΡΝΟΥΝΕ. ΜΕΣΑ ΕΠΕΡΑΣΑΜΕ, ΤΙΡΑΠΕΖΑΚΙ ΙΘΡΙΚΑΜΕ.

— ΠΕΡΙΠΕΡΑΣΤΕ! ΜΑΣ ΛΕΑΝΕ ΤΑ ΓΚΑΡΟ-ΝΙΑ. ΠΕΡΙΠΕΡΑΣΤΕ, ΜΟΥΣΙΟ!

ΚΑΙ ΑΦΟΥ ΚΑΘΙΟΜΕΝΟΙ ΕΙΝΗΚΑΜΕ, ΕΝΑΣ ΜΟΥ-ΣΙΟΥΣ ΕΡΧΕΤΑΙ, ΜΑΙΤΡ ΤΟΝ ΛΕΑΝΕ. ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΕΛΕΑΝΕ ΜΑΙΤΡ ΝΤΕΝ ΕΚΑΤΑΛΑΞΑ.

— ΤΙ ΘΑ ΦΑΤΕ ΜΟΥΣΙΟ; ΡΩΤΗΜΕΝΟ ΜΕ Ε-ΚΑΝΕΙ.

— ΝΤΕΝ ΘΑ ΦΑΜΕ, ΜΟΥΣΙΟ! ΑΠΑΝΤΗΜΕΝΟ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ.

— ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΦΑΤΕ;

— ΦΑΓΩΜΕΝΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ. ΙΣΤΕ ΛΙΓΟ ΦΙΡΟΥ-ΤΑ, ΚΡΑΣΑΚΙ ΦΕΛΙΑΝ ΦΙΣΤΙΚ, ΧΟΡΟ ΝΑ ΕΚΑΝΟΥ-ΜΕ, ΚΟΣΜΟΣ ΝΑ ΙΘΕΛΕΠΟΥΜΕ.

ΜΟΥΤΙΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΑ ΕΚΑΝΕ, ΑΜΜΑ ΧΙΤΣ ΜΠΙΡ ΠΑΡΑ ΝΤΕΝ ΕΔΩΣΑ. ΦΙΡΟΥΤΑ ΕΦΕΡΕ, ΚΡΑΣΟΙ ΦΕΛΙΑΝ ΦΙΣΤΙΚ, ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΑΜΕ ΚΕΦΙ ΝΑ ΕΚΑΝΟΥΜΕ.

ΤΙ ΚΕΦΙ ΓΙΑΘΡΟΥΜ; ΟΛΟ ΤΟ ΚΟΣΜΟΣ ΠΑΓΩ-ΜΕΝΟΣ ΗΤΑΝΕ. Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΚΥΤΑΓΧΕΝΟ ΕΚΑΝΕ, ΦΟΥ, ΦΟΥ, ΦΟΥ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΑΙ-ΞΕ, ΑΜΜΑ ΧΙΤΣ ΤΑΘΕΡΝΑ ΝΤΕΝ ΕΚΑΤΑΛΑΞΑΙΝΕΣ.

— ΕΞΙΘΑ! ΛΕΩ.

— ΕΙΣ ΟΥΕΙΟΝ ΠΑΙΔΙΑ!

ΜΟΝΟ ΕΜΕΙΣ ΛΙΓΟ ΦΑΣΟΡΙΑ ΕΚΑΝΑΜΕ, ΑΜΜΑ ΧΙΤΣ ΤΙΠΟΤΑ ΝΤΕΝ ΕΙΝΟΤΑΝΕ. ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΚΡΑΣΑ-ΚΙΑ ΜΑΣ ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΑ ΕΚΑΝΑΜΕ, ΕΓΩ ΑΠΑΝΩ ΣΗΚΩΜΕΝΟΣ ΕΝΑΝ, ΤΙΡΑΓΟΥΔΙ ΝΑ ΕΚΑΝΩ. ΤΟΤΕ ΤΟ ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΛΑΡΟ —ΜΑΙΤΡ, ΤΟΝ ΛΕΑΝΕ— ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕ ΛΕΕΙ:

— ΚΥΡΙΕ, ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ. ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΣΜΑΤΑ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΒΑΙ ΤΙΝΙΝΙ ΙΜΑΝΙΝ. ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟΤΟ ΜΠΕ; ΤΑΘΕΡΝΑ ΗΤΑΝΕ; ΕΚΚΛΗΡΙΑ ΗΤΑΝΕ; ΙΣΤΕ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΕ.

— ΛΟΑΡΙΑΣΜΟ, ΜΠΕ! ΑΙΝΤΕ ΑΛΛΟΔ ΝΑ ΠΗ-ΑΙΝΟΥΜΕ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟ ΛΟΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΘΕ, ΜΑΤΙΑΣ ΜΟΥ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ ΕΙΝΑΝ. ΒΑΙ ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕ-ΚΛΕΡ! ΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΛΕΞΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΟΣΟΥΜΕ. ΚΛΕΨΙ, ΚΛΕΨΙ ΘΑ ΤΑ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΘΕΟΣ ΣΕ ΛΕΕΙ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΒΑΙ ΤΙΝΙΝΙ ΙΜΑΝΙΝ. ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟΤΟ ΜΠΕ; ΤΑΘΕΡΝΑ ΗΤΑΝΕ; ΕΚΚΛΗΡΙΑ ΗΤΑΝΕ; ΙΣΤΕ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΕ.

— ΛΟΑΡΙΑΣΜΟ, ΜΠΕ! ΑΙΝΤΕ ΑΛΛΟΔ ΝΑ ΠΗ-ΑΙΝΟΥΜΕ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟ ΛΟΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΘΕ, ΜΑΤΙΑΣ ΜΟΥ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ ΕΙΝΑΝ. ΒΑΙ ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕ-ΚΛΕΡ! ΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΛΕΞΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΟΣΟΥΜΕ. ΚΛΕΨΙ, ΚΛΕΨΙ ΘΑ ΤΑ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΘΕΟΣ ΣΕ ΛΕΕΙ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΒΑΙ ΤΙΝΙΝΙ ΙΜΑΝΙΝ. ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟΤΟ ΜΠΕ; ΤΑΘΕΡΝΑ ΗΤΑΝΕ; ΕΚΚΛΗΡΙΑ ΗΤΑΝΕ; ΙΣΤΕ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΕ.

— ΛΟΑΡΙΑΣΜΟ, ΜΠΕ! ΑΙΝΤΕ ΑΛΛΟΔ ΝΑ ΠΗ-ΑΙΝΟΥΜΕ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟ ΛΟΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΘΕ, ΜΑΤΙΑΣ ΜΟΥ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ ΕΙΝΑΝ. ΒΑΙ ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕ-ΚΛΕΡ! ΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΛΕΞΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΟΣΟΥΜΕ. ΚΛΕΨΙ, ΚΛΕΨΙ ΘΑ ΤΑ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΘΕΟΣ ΣΕ ΛΕΕΙ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΒΑΙ ΤΙΝΙΝΙ ΙΜΑΝΙΝ. ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟΤΟ ΜΠΕ; ΤΑΘΕΡΝΑ ΗΤΑΝΕ; ΕΚΚΛΗΡΙΑ ΗΤΑΝΕ; ΙΣΤΕ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΕ.

— ΛΟΑΡΙΑΣΜΟ, ΜΠΕ! ΑΙΝΤΕ ΑΛΛΟΔ ΝΑ ΠΗ-ΑΙΝΟΥΜΕ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟ ΛΟΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΘΕ, ΜΑΤΙΑΣ ΜΟΥ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ ΕΙΝΑΝ. ΒΑΙ ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕ-ΚΛΕΡ! ΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΛΕΞΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΟΣΟΥΜΕ. ΚΛΕΨΙ, ΚΛΕΨΙ ΘΑ ΤΑ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΘΕΟΣ ΣΕ ΛΕΕΙ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΒΑΙ ΤΙΝΙΝΙ ΙΜΑΝΙΝ. ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟΤΟ ΜΠΕ; ΤΑΘΕΡΝΑ ΗΤΑΝΕ; ΕΚΚΛΗΡΙΑ ΗΤΑΝΕ; ΙΣΤΕ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΕ.

— ΛΟΑΡΙΑΣΜΟ, ΜΠΕ! ΑΙΝΤΕ ΑΛΛΟΔ ΝΑ ΠΗ-ΑΙΝΟΥΜΕ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟ ΛΟΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΘΕ, ΜΑΤΙΑΣ ΜΟΥ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ ΕΙΝΑΝ. ΒΑΙ ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕ-ΚΛΕΡ! ΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΛΕΞΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΟΣΟΥΜΕ. ΚΛΕΨΙ, ΚΛΕΨΙ ΘΑ ΤΑ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΘΕΟΣ ΣΕ ΛΕΕΙ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΒΑΙ ΤΙΝΙΝΙ ΙΜΑΝΙΝ. ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟΤΟ ΜΠΕ; ΤΑΘΕΡΝΑ ΗΤΑΝΕ; ΕΚΚΛΗΡΙΑ ΗΤΑΝΕ; ΙΣΤΕ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΝΕ.

— ΛΟΑΡΙΑΣΜΟ, ΜΠΕ! ΑΙΝΤΕ ΑΛΛΟΔ ΝΑ ΠΗ-ΑΙΝΟΥΜΕ.

ΚΑΙ ΑΜΑ ΤΟ ΛΟΑΡΙΑΣΜΟΣ ΗΛΘΕ, ΜΑΤΙΑΣ ΜΟΥ ΓΟΥΡΛΩΜΕΝΑ ΕΙΝΑΝ. ΒΑΙ ΚΙΟΠΟΛΟΥ ΚΙΟΠΕ-ΚΛΕΡ! ΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΛΕΞΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΟΣΟΥΜΕ. ΚΛΕΨΙ, ΚΛΕΨΙ ΘΑ ΤΑ ΕΚΑΝΑΝΕ, ΜΑ ΤΟ ΘΕΟΣ ΣΕ ΛΕΕΙ.

— ΤΙ, ΛΕΩ.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΚΗ Η ΜΥΡΤΑ ΟΥΤΕ «ΓΥΡΟΥΣΟΥΞΑ», ΟΠΩΣ ΤΗ ΦΩΝΑ-ΞΕ Η ΜΠΕΡΑ ΤΗΣ, ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΤΗ ΜΑΛΩΝΕ. ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ, ΑΦΟΥ ΕΙΧΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΙ' ΕΙΧΕΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΓΙΑΤΡΟΣ. ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΗ ΔΙΠΛΩΜΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΔΑΣ. ΕΙΧΕ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΑΛΛΕΣ ΑΡΕΤΕΣ, ΠΟΥ ΓΙ' ΑΥΤΕΣ ΤΗΝ ΕΚΤΙΜΟΥΣΑΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΗΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ. ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΟΜΩΣ ΜΗΧΗ-ΚΗ ΗΡΕΜΙΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΕΙΘΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ. ΖΟΥΣΕ ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΑΡΚΗ ΑΓΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΑΣ ΤΗΣ.

ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΛΙΣΤΑ, ΜΠΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ, ΖΟΥΣΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΑΡΑΧΜΕΝΗ. ΤΑ ΚΑΘΕ ΤΙ ΤΙΣ ΠΕΙΡΑΞΕ, ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΟΥΣ ΤΙΣ ΠΑΡΕΣΟΥΡΑΝ ΝΑ ΞΕΣΤΑΜΙΖΟΥΝ ΣΚΛΗΡΑ ΛΟΓΙΑ.

ΣΥΖΗΤΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΦΩΝΑΞΑΝ ΕΞΑΛΛΕΣ, ΜΕΣΑ ΟΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΚΕΙΝΟ ΣΠΙΤΙ ΟΠΟΥ ΚΑΘΟΝΤΟΥΣΑΝ, ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΓΕΝΗΘΗΚΕ Η ΜΥΡΤΑ, ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΗ ΜΠΕΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΟΥΣ. ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ...

«Ο ΚΑΥΜΕΝΟΣ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ...» ΑΝΑΣΤΕΝΑΞΕ Η ΜΥΡΤΑ, ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΚΛΕΙΔΩΝΟΤΑΝ ΣΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑ ΤΗΣ, ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ ΚΑΥΝΑΔΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΜΠΕΡΑ ΤΗΣ, ΚΙ' ΑΡΧΙΞΕ ΤΑ ΚΛΑΜΑΤΑ. ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΗΡΕΜΗΣΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ. ΒΕΒΑΙΑ, ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΧΑΡΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ. ΟΥ-ΜΟΤΑΝ ΚΑΛΑ ΤΑ ΧΑΔΙΑ ΤΟΥ, ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥΣ ΠΕΡΙ-ΠΑΤΟΥΣ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΣΤ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥΣ, ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ, ΠΟΥ ΤΗΣ ΕΦΕΡΝΕ.

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΤΟΝ ΕΧΑΣΕ. ΤΟΝ ΘΥΜΙ-ΤΑΝ ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΦΕΡΝΕ ΣΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΗΣ. «ΠΑΤΕΡΟΥΛΗ, ΠΟΣΟ Σ' ΑΓΑΠΟΥΣΑ!» ΣΚΕΠΤΟΤΑΝ ΚΙ' ΑΝΑΣΤΕΝΑΞΕ.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΟΜΩΣ ΕΙΧΕ ΠΕΘΑΝΕΙ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ, ΕΝΩ Η ΜΠΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΙΠΕ ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙ ΚΑΙ Η ΜΥΡΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ. ΘΥΜΑ-ΤΑΙ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ ΠΟΥ ΕΒΓΑΛΕ ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΕΙΔΕ ΝΑ ΓΕΡΝΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΕΚΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΦΤΗ ΧΑΜΩ. ΘΥΜΑΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΑΣ ΤΗΣ, ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ, ΚΙ' ΑΦΗΣΕ ΤΟ ΧΟΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΕΞΗ ΟΤΙΤΙ ΤΗΣ.

«ΟΛΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΜΕ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΗ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΝ ΕΠΙΠΤΟΛΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ ΚΑΠΟΙΟΝ ΑΛΛΟ.

ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΟΤΑΝ Η ΜΥΡΤΑ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ. ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΣΤΕΙΛΕΙ Η ΜΠΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡ-ΓΙΑ, ΣΕ ΚΑΤΙ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥΣ. ΕΙΧΑΝ ΠΡΟΣΚΑ-ΛΕΣΕΙ ΤΗ ΜΥΡΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ.

«ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΣΕ, ΒΡΗΚΕ ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ...

«ΑΣ ΗΤΑΝ ΔΕΚΑΤΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ, Η ΜΥΡΤΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓ

Η Βελίς *Της* γυναίκας

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΤΑ το βραδυνό ντύσιμο, βλέπουμε τουαλέτες με την πάντα κοινή φούστα, με μεγάλα ντεκολτέ, που θα σχηματίζουν μία ευθεία γραμμή, περνώντας κάτω από τις μασχάρες και με μπρετέλλες, άλλοτε στενές και άλλοτε φαρδιές. Η όλη γραμμή άλλοτε θα είναι ευθύγραμμη και άλλοτε έδαζε προς τα κάτω. Στις ευθύγραμμες τουαλέτες που σχηματίζουν ένα είδος φουρώ, βλέπουμε ως συμπλήρωμα πρόσθετα ντραπαρίσματα στα πλάγια, που σχηματίζουν είδος «πανιέ» και που οι πτυχές τους συγκεντρώνονται κάτω από το στήθος.

Έκει μπαίνει για στόλισμα ένα άνθος, ή ένας φλόκος, που δίνει την εντύπωση του κοντόταλλου.

Συνήθως είναι όμως πολύ και οι έδαζε φούστες. Γι' αυτές η γραμμή του μπουστου είναι σε κόφι Πρενσές. Και εδώ, κάτω από το στήθος, τοποθετούμε ένα άνθος ή ένα φλόκο για να πετύχουμε το κοντόταλλο, που τόσο εύνοει η μόδα.

Σε άλλες τουαλέτες τα ντεκολτέ ανοίγουν σ' ένα σχήμα ωοειδές προς τα πλάγια με πέσιμο προς τους ώμους, σαν πολύ κοντό μανίκι.

Τα υφάσματα είναι και μονόχρωμα και σταμπάτα.

Το κρέπ σατέν, ο ταφτάς, το μουαρέ, το βελούδο είναι τα μονόχρωμα, που προτιμούνται σε χρώματα ζωηρά, κόκκινο, πράσινο, μπλε φωτεινό.

Τα σταμπάτα έχουν φόντα χρωματιστά αλλά και λευκά και τα οκέδια τους είναι άνθη, πουλιά και άλλα μοτίβα.

Τα σταμπάτα ακολουθούν μία κόφι φλού με πολλά ντραπαρίσματα και οτά κοροάζ και οτίς φούστες.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΜΟΥΣΕΛΙΝΑ

Είναι επίσης πολύ της μόδας η μουσελίνα και η δαντέλλα για βραδυνές τουαλέτες.

Με την μουσελίνα κάνουμε βραδυνά φορέματα πολύ φλού με άφθονα υλικού.

Τα κοροάζ είναι ντραπαριστά και καταλήγουν σε μία ζώνη με άφθονες ούρες. Οι φούστες είναι κι αυτές πολύ σουρωτές.

Για χρώματα εδώ διαλέγουμε απαλές αποχρώσεις σε όλους τους τόνους των παστέλ, με προστίμηση προς το κίτρινο. Είναι πολύ της μόδας και το λευκό χρώμα, όταν πρόκειται για νέα ηλικία.

Όσο για τη δαντέλλα, παίζει μεγάλο ρόλο αυτές τις ημέρες. Βλέπουμε πολλές δαντελλένιες τουαλέτες μαύρες, άσπρες και «έκρυ».

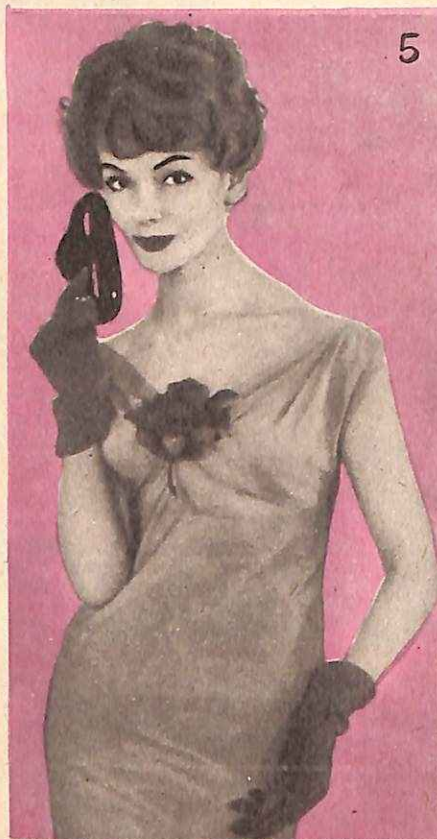
Πολλές φορές κάνουμε μόνο τον μπουστο μιας τουαλέτας από δαντέλλα και η φούστα γίνεται από ταφτά ή το αντίθετο, δηλαδή κάνουμε όλη τη φούστα από δαντέλλα. Τότε φυσικά η δαντέλλα έχει από κάτω ένα μεταξωτό φουρώ.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ „ΣΟΡΤΙ“

Έτσι συνήθισαμε να λέμε τα ελαφρά βραδυνά επανωφόρια, που μπορεί να είναι και κάπες και που φορούνται με τις βραδυνές τουαλέτες.

Τα επανωφόρια αυτά πρέπει να είναι πολύ άνετα με φαρδιά ζαпонέ μανίκια, σε μάκρος προυά κάρ.

1) Βραδυνό στόλισμα του κεφαλιού με άνθη και μουσελίνα. 2) Βελούδινο καλπάκι με γιρλάντα από λουλούδια. 3) Τουαλέτα από ντραπαριστό ταφτά. 4) Τουαλέτα από ταφτά, που σχηματίζει πανιέ. 5) Τουαλέτα από σατέν σε γραμμή φουρώ.

Τα υφάσματα, που χρησιμοποιούμε για αυτά είναι σατέν, ταφτάς, μουαρέ βελούδο και λαμέ.

Όσο είναι της μόδας τα επανωφόρια, άλλο τόσο είναι και οι κάπες. Είναι και αυτές άνετες, με ούρες γύρω από τον λαιμό και με ένα μεγάλο γιακά. Τα υφάσματα, που αναφέραμε παραπάνω, χρησιμοποιούνται και για τις κάπες.

Τα χρώματα είναι μάλλον ζωηρά στις αποχρώσεις της μόδας και κοντά σ' αυτά το άσπρο και το μαύρο.

Φυσικά, δεν πρέπει να ξεχνούμε κι' εδώ τους ώριμους συνδυασμούς. Έτσι η «σορτί» σας πρέπει να έχει ένα χρώμα, που να εναρμονίζεται με την τουαλέτα που συνοδεύει.

Επειδή όμως δε μπορούμε να χύουμε από μία «σορτί» για κάθε τουαλέτα, άς έχουμε μία μαύρη «σορτί» που πηγαίνει με όλα τα χρώματα.

ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΙΟΥ

Πολύ της μόδας για τις βραδυνές εμφάνισεις είναι και τα όμορφα στολιδία για το κεφάλι.

Η μουσελίνα, το τουλί, το βελούδο προσφέρουν το καθένα τη χάρι τους συνδυασμένα με κάποιο άνθος.

Πάνω σ' ένα απλό χτένισμα, όπως ξέρουμε ότι το θέλει η μόδα, τοποθετούμε ένα άνθος συγκρατημένο πάνω σε άφθονο τουλί ή μουσελίνα. Η κάνουμε από βελούδο σαν ένα πεταχτό ακουφάκι που το τοποθετούμε στην κορυφή τού κεφαλιού. Το ακουφάκι αυτό περιβάλλεται από μία γιρλάντα από μικρά ανθάρια ή μία γιρλάντα από στράς.

Άλλο στόλισμα του κεφαλιού είναι δύο μεγάλα βελούδινα τριαντάφυλλα, το ένα πλάι στ' άλλο, περιτριγυρισμένα από άφθονο τουλί.

Τα τριαντάφυλλα τοποθετούνται στην κορυφή του κεφαλιού με μία ελαφριά κλίση προς τα εμπρός και συγκρατούνται με

1) Κοστούμι Ιππεύτριας από ρόζ σατέν. 2) Κοστούμι παλινάτου από σταμπάτο σατέν πράσινο. 3) Η Χιονάτη: Μαύρο βελούδινο ζιλέ, ρόζ ταφταδένια φούστα. 4) Ο Νάνος: Πράσινο παντελόνι με βιολε μπλουζά.

το τουλί πάνω σ' ένα μικρό βελούδινο καλπάκι σαν αυτά που φορούν οι καθολικοί ιερείς. Τα χρώματα συνδυάζονται με το χρώμα της τουαλέτας, αλλά την πρώτη θέση έχουν το μαύρο, το άσπρο και το γκρι άρζαν.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Ποιό είναι το παιδί που δεν επιθυμεί ένα αποκριάτικο κοστούμι αυτές τις μέρες; Ασφαλώς κανένα, γιατί τις Αποκριές τις χαίρονται περισσότερο οι μικροί.

Η κάθε μητέρα, λοιπόν, θα θέλει να δώσει στο παιδί της τη χαρά ενός νόστιμου κοστούμιού αποκριάτικου, για να το φορέσει και να διασκεδάσει μαζί με τους μικρούς φίλους του.

Η ΙΠΠΕΥΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ

Δύο αντιπροσωπευτικοί τύποι του Ιπποδρομίου είναι, καθώς

ξέρουμε ή ανάλαφρη ιππεύτρια, που μας καταπλήσσει με τις ακροβασίες της πάνω στ' άλογο και ο παλινάτος, που προσπαθεί να τη μιμηθεί χωρίς να το καταφέρει.

Νά, λοιπόν, η ευκαιρία να ντύσετε την κορούλα σας ιππεύτρια και τον γιού σας παλινάτο. Το κοστούμι της μικρής γίνεται από ρόζ τουλί με πολύ κοντή φούστα και αλλεπαλλήλα βολάν. Το μπουστάκι μπορεί να γίνει από μεταξωτό και τα πεταχτά μανίκια θα σχηματισθούν από τρία-τέσσερα βολάν από τουλί.

Στο κεφάλι θα φορέσει ένα καλπάκι με φτερό και για παπούτσια, τα παντουφλέ που φορούν οι χαρεύτες με δέσιμο από διασταυρούμενες κορδέλλες.

Η φόρμα του παλινάτου, με τα παντελόνι κοντό ως τα γόνατα γίνεται από σταμπάτο μεταξωτό. Τα μανίκια μακρύνει και κάτω σουρωτά, στο δε λαιμό βάζουμε ένα γιακά πλισσεδωτό από ταρλατόν. Στο κεφάλι ένα κόκκινο καπελλάκι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Η Μαργαρίτα: Πράσινο μαγιώ, μπερτούλα με φύλλα από λευκό σατέν και καπελλάκι που απεικονίζεται την μαργαρίτα. 2) Το Κουνελάκι: Μαγιώ από χνουδάτο ύφασμα μπέζ και κουκούλα με αυτιά. 3) Ο Ντόναλντ: Κοντό λευκό παντελόνι, μπλε μπλουζά, κόκκος στο κεφάλι, παπούτσια που απομυμούνται τα ποσάρια της πάπιας και μάσκα με μεγάλο στόμα. 4) Το Τριαντάφυλλο: Φούστα από ταφτά που σχηματίζει πέταλα σε χρώμα ρόζ, κοροάζ από πράσινο ταφτά κι ένα πράσινο φύλλο στο κεφάλι. 5) Ο Κόκκος: Μπλε παντελόνι και μπότες, πράσινο πουκάμισο και πλατύγυρο καπέλλο.

— Θέλω να τον εκδικηθώ! μου φώναζε, πέφτοντας στην αγκαλιά μου.

Τασμενα από πάνω, φωτίζονταν από τους μεγάλους πολυελαίους, που κρέμονταν στην πλατεία.

Είδα τότε μία γυναίκα μ' έκθαμβωτική ομορφιά μπροστά μου. Δέ θα ήταν μεγαλύτερη από είκοσι χρόνων. Τό πρόσωπό της είχε κάτι το παιδικαστικό, που της έδινε ένα ξεχωριστό θέλητρο... Γά χέλιμα μας, ξαφνικά, έμοιζαν.

— Ό,τι έγινε κατόπιν, το θυμάμαι σαν όνειρο. Αυτό το τέταρτο της ώρας, που πέρασα κοντά στην άγνωστη, ήταν από τα ωραιότερα της ζωής μου.

— Ήταν άκουσα, ξαφνικά, να λήη, χτυπώντας τα μικρά χέρια της, το ένα πάνω στο άλλο.

— Πήρα, επί τέλους, την εκδίκησή μου!... Η Μαρία είναι τώρα λιγότερο δυστυχισμένη από πριν.

Με κοίταξε στα μάτια και πρόσθεσε:

— Πρέπει τώρα να φύγω... Υποσχέθηκε μου πως δε θα μ' ακολουθήσει...

Είς το υποσχέθηκα, με την απόφαση να μην εκπληρώσω την υπόσχεσή μου.

Η Μαρία έφυγε σε λίγο από το καμαρίνι. Την άφησα ν' απομακρυνθεί κι' έπειτα την ακολούθησα... Ανάλαφρη και αερένια, βγήκε από την αίθουσα και κατέβηκε τις μεγάλες σκάλες της "Όπερας".

Είς είδα ακόμη κάμποσες στιγμές... 'Αλλά, ξαφνικά, την έχασα από τα μάτια μου και, μ' όλες τις προσπάθειές μου, στάθηκε αδύνατο να την ξαναβρω.

Κόντευε πιά να ημερεύση, όταν γύρισα στο σπίτι μου. 'Επεςα στο κρεβάτι μου και, κατάκοπος όπως ήμουν, άποκοιμήθηκα άμέσως...

Είδα τότε ένα παράξενο όνειρο. 'Η Μαρία, που φορούσε τώρα ένα δολύκενο φόρεμα κι' έλαμπε από ομορφιά, άνοιξε άδορυθα την πόρτα και μου έγεννε να την ακολουθήσω. Βρεθήκαμε σε λίγο στο δρόμο... 'Ενα αδύνατο φως κατέβαινε από τον ουρανό... Περιπατούσαμε πολύ γρήγορα ή καλύτερα τρέχαμε. 'Όχι, ούτε περπατούσαμε, ούτε τρέχαμε.

— Ήταν ως να είχαμε φτερά και να πετούσαμε... Αυτό το πέτογμο μου φέρνει κάποια ζάλη. 'Αλλ' έπειτα από κάμποση ώρα, ένοιωσα τα πόδια μου να πατάνε στη γη...

Βρισκόμαστε μέσα στο νεκροταφείο του Πέρ-Λασαίζ. 'Ακολουθούσα πάντα τη Μαρία, που προχωρούσε μπροστά σαν δολέκη οπτασία. Σταμάτησε σε λίγο μπροστά σ' έναν τάφο. Πάνω στη μαρμαρίνη πλάκα διάσασα το όνομα: Μ α ρ ί α ν τ έ Μ π ε ρ ν ι έ.

— Από κάτω υπήρχε μία χρονολογία, που έδειχνε πώς η γυναίκα, που βρισκόταν μέσα σ' αυτό τον τάφο είχε πεθάνει πριν από ένα χρόνο.

Ιό τέλος του όνειρού μου ήταν τρομερό. Είδα την πλάκα ν' ανασήκωνε αργά και τη Μαρία να χάνεται κάτω απ' αυτήν.

— Έθγαλα τότε μία σπαρακτική κραυγή και έζηνησα μουσκεμένος στον ιδρώτα.

Είς άλλη μέρα, ήμουν ο πρώτος επισκέπτης που μπήκε στο νεκροταφείο του Πέρ Λασαίζ. Ιό όνειρο, που είχα δη ήταν τόσο ζωντανό μέσα στο μυαλό μου, που δε δυσκολεύτηκα ν' ανακαλύψω τον τάφο, όπου με είχε οδηγήσει η Μαρία...

— Ο τάφος αυτός, λοιπόν, υπήρχε πραγματικά. Δεν ήταν πλάσμα της φαντασίας μου.

Συγκέντρωσα κατόπιν διάφορες πληροφορίες, που έπιβεβαίωσαν όσα το μύθο ντόμινο μου είχε πη μέσα στην "Όπερα".

Η Μαρία ήταν μόλις δεκαεννέα χρόνων, όταν παντρεύθηκε το βαρόνο ντ' Μπερνιέ, που τον λάτρευε. 'Αλλά δεν άργησε ν' ανακαλύψει πως την πρόδιδε με μία χορευτριά της "Όπερας", κάποια Ρόζα Λατούρ. Προσπάθησε τότε να τον ξαναφέρει κοντά της, αλλά κατάλαβε, στο τέλος, πως αυτό ήταν αδύνατο και, ανίκανη πιά να παλέψει περισσότερο, βυθίστηκε σε μαρasmus, που την έφερε σιγά-σιγά στον τάφο... 'Όταν πέθανε, δεν ήταν άκοιμη είκοσι χρόνων.

Ο βαρόνος ντ' Μπερνιέ κι' η Ρόζα συνέχισαν πάντα τις σχέσεις τους, που ήταν γνωστές σ' όλους τους κοσμικούς και θεατρικούς κύκλους του Παρισιού κι' η Μαρία βρισκόταν από ένα χρόνο μέσα στον τάφο, θύμα της μεγάλης, αλλ' άτυχης αγάπης της.

— Όλα αυτά ήταν πραγματικά. Τριάντα τουλάχιστον άνθρωποι μου άφηγήθηκαν αυτή τη θλιβερή ιστορία. Θά μπορούσα να έπισκεφθώ σ' οποιαδήποτε στιγμή το βαρόνο ντ' Μπερνιέ και τη φίλη του, για να πιστοποιήσω με τα ίδια μου τα μάτια την ύπαρξή τους. 'Από σ' άλλο μέρος, δε μπορούσα ν' αμειβάσω για το ότι η δυστυχισμένη Μαρία βρισκόταν βαθειά μέσα στο χώμα... 'Αλλά τότε ποιά ήταν η γυναίκα που είχα σφίξει στην αγκαλιά μου μέσα στο καμαρίνι της "Όπερας";

— Έσείς που θα διαβάσετε αυτές τις γραμμές, δώστε μία άπάντησι σ' έναν άνθρωπο, που παλεύει από καιρό με την τρέλλα και που καταλαβαίνει πιά πως δεν έχει τη δύναμη ν' αντισταθεί περισσότερο!... 'Ω, όχι, δε μπορεί να πιστεύετε πως έδωσα τα φιλά μου και τα χάδια μου σε μία νεκρή και πως δέχτηκα γι' αντάλλαγμα τα δικά της!...

— Αν δε μπορούτε να μου άπαντήσετε στο ερώτημά μου, πείτε μου, τουλάχιστον, πως λυπόσαστε τον άνθρωπο που βοήθησε μία νεκρή στην εκδίκησή της...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

✱ ✱

"Ήπνε το... πουκάμισό του!"

— Έπειτα από ένα στοίχημα, ο Όδγκο Τάιηλορ, καθηγητής του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, ήπνε το... πουκάμισό του. Νά η συνταγή της παρασκευής του, που ο ίδιος έδωκε κατόπιν:

— Ζτο έθωλα να λυώση μέσα σ' ένα έλαφρό δξύ, το όποιο έξουδετερώσα κατόπιν τα θαυέρεα στοιχεία. Πρόσθεσα ύστερα χυμό πορτοκαλιού και ζάχαρη. "Έφτιαξα έτσι ένα ποτό, που πίνεται πολύ ευχάριστα!"

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

5 — 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

* Η εργασία σας δεν επηρεάζεται εύνοικα από τα άστρα κι' έτσι οι έγνοιες αυξάνουν. * Με τη Νέα Σελήνη αρχίζει μία περίοδος γεμάτη δυσχέρειες, που θα απαιτήσει προσπάθειες.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

* Η Κυριακή θα είναι μία πολύ ευχάριστη μέρα. Μία διασκεδάσι θα σας κάνει να ξεχάσετε τις σκοτούρες σας. * Αποφύγετε να προκαλέσετε μία ζημία, που θα αποδειχθεί επικίνδυνη.

* Προσέξτε γιατί σας απειλεί μία εξάρθρωσι ή ένα σοβαρό εγκαύμα. * Κάποια άνωμαλία θα παρουσιάσει την Τετάρτη 11. * Χρώμα σας το κόκκινο και τυχερός αριθμός το 9.

* Το απόγευμα της Παρασκευής 6 κατ'άλληλο για όρασι. 'Ο,τι θ' αρχίσετε, έχει μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας. * Προσοχή την Δευτέρα 9. Κίνδυνος να ξεχάσετε κάτι σημαντικό.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

* Οι αισθηματικές σχέσεις, που πέρασαν από μία δύσκολη καμψη, ξαναβρίσκουν σιγά-σιγά την παλιά τους γαλήνη. * Τα νέα είδύλλια θα έχουν πολύ ευχάριστη εξέλιξη.

* Νευραλγίες και πονοκέφαλοι, που σας ένευρίζουν, αλλά και δεν όφειλονται σε τίποτα το σοβαρό. Αποφύγετε τα παυσίπονα και ιδίως τα ναρκωτικά γιατί κινδυνεύετε να βλάψουν το στομάχι.

* Η νέα Σελήνη καθιστά την Δευτέρα 9 μία δύσκολη μέρα από επογγελματικής πλευράς. * Προσέξτε ιδιαίτερα αν εργάζεστε κοντά σε μηχανήματα. 'Αποτελούν σοβαρό κίνδυνο.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου

* Αμφισβόλλετε για την άπεναντί σας ειλικρίνεια αγαπημένου προσώπου. Κατά την περίοδο αυτή οι αμφιβολίες σας θα διαλυθούν και θα νιώσετε τον έαυτο σας ένοχο για τις ύποψίες σας.

* Βρίσκετε πως κάτι δεν είναι εν τάξει, αλλά δεν έχετε κι' έσεις τί. Πότε αποδίδετε το ακακό στην καρδιά, πότε στο σπκατί και πότε στο στομάχι. Έισθε μόνο κατά φαντασίον άσθενής.

* Εκτός από την Πέμπτη 5 καμμία άλλη μέρα δε μπορεί να χαρακτηριστεί εύνοικη για την εργασία σας. * Οι καλλιτέχνες θα σημειώσουν την Κυριακή 8 σημαντική επιτυχία.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου

* Η καρδιά σας θα βρεθεί μπροστά σ' ένα σοβαρό δίλημμα. Η λογική και η εύθυκρία όμως θα σας βοηθήσουν να μη βρήτε από τον ίδιο δρόμο. * 'Απατείται ύπομονη.

* Έλαφρό κρουόληγμα, που θα εκλάθετε για ήριπη. * Οι προφυλάξεις πάντως δε θα σας βλάψουν, αλλά θα σας βοηθήσουν ν' αποφύγετε ένδεχομενες έπιπλοκές. * Χρώμα σας το χρυσό.

* Η Πέμπτη 5 και η Κυριακή 8 σας έπιφυλάσσουν πολλές και ευχάριστες εκπλήξεις. * Μη κάνετε κατάχρησι της άνοχης και της ύπομονης των συναδέλφων και συνεργατών σας.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αυγούστου

* Η άνομοφασιστική σας σάς κάνει να χάσετε πάλι μία εύκαιρία, που αν δεν ήταν σπουδαία, ήταν πάντως εύκαιρία. * Φταίει και η προσήλωσι σας στην άνεξαρτησία.

* Η νέα Σελήνη θα αύξηση τις ύποψίες, ιδίως αν εργάζεστε μέχρι άργά το βράδυ και εις βάρος των ώρων ύπνου. * Αυτό θα σας κάνει νευρικό και εύερέθιστο.

* Νέες δυσχέρειες θα παρουσιαστούν το Σάββατο 7. * Τα γεγονότα θα σας όποχρεώσουν να τροποποιήσετε άρισμένα σας σχέδια. * Η νέα Σελήνη θα χειροτερέψει την κατάσταση.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

* Θά σας παρουσιάσει από αισθηματικής πλευράς άνέλπιστη εύνοια της τύχης. Η έκπληξι σας θα είναι τόσο μεγάλη ώστε θα προκαλέσει μία δυσπισία, που θα σας βλάψει.

* Στομαχικές ένοχλήσεις θα μειώσουν προσωρινά την όρεξι. Προσέξτε πολύ την τροφή σας και αποφύγετε δτι βλάπτει και έρεθίζει το σπκατί. * 'Αγοράστε λαχείο την Παρασκευή 6.

* Την Πέμπτη 5 μεγάλη εύνοια της τύχης στον επαγγελματικό τομέα. * Μία σημαντική άλλαγη θα σημειωθεί την Δευτέρα 9 με τη νέα Σελήνη. * Την Τετάρτη 11 μεγάλος ένθουσιασμός.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου

* Χάρι και πνεύμα σας έπιτρέπουν να σημειώσετε εύκολες κατακτήσεις, οι όποιες όμως θα έχουν έφήμερο χαρακτήρα. * Οι έπιτυχίες αυτές θα προκαλέσουν ζηλιές.

* 'Αδικαιολόγητοι φόβοι θα διαταράξουν τον ύπνο σας και θα αύξησουν τη νευρικότητά σας. * Προσέξτε το φαγητό σας και τρώτε το βράδυ λίγο και μόνο έλαφρά φαγητά.

* Θά σας βοηθήσουν να πραγματοποιήσετε κάποιο τομήρο σας σχέδιο. * Το Σάββατο 7 προσέξτε και τις πιο άσημαντες μικροπεριόσεις. Μπορούν να προκαλέσουν μεγάλες άνωμαλίες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

* Κάποιο περιστατικό θα προκαλέσει την Παρασκευή 6 μία σύγχυσι στην οικογενειακή ζωή. * Η περίοδος δεν είναι καθόλου εύνοικη για τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο.

* Σας απειλεί μία εξάρθρωσι ή πόνο, που θα όφειλονται σε ψύξι. * Αν δεν αποφύγετε το κακό φροντίστε να το καταπολεμήσετε πριν πάρη διαστάσεις. * Τυχερό το 9.

* Αντιεόπτες θα αύξησουν τη νευρικότητά σας κι' όμως πρέπει ν' αντιμετωπίζετε με ψυχραιμία τις παρουσιάζομενες άνωμαλίες, που θα αύξηθούν με τη νέα Σελήνη τη Δευτέρα 9.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

* Η νέα αισθηματική περιπέτεια δεν πρόκειται να πάρη σοβαρό χαρακτήρα. Ένας άλλος μεγάλος έρωτας θα σας κάνει πολύ σύντομα να ξεχάσετε και τις πιο ευχάριστες πτυχές της.

* Πόνοι μετακινούμενοι, που όφειλονται σε νευραλγία. * Θά τους αποφύγετε αν προφυλάξετε από τις συχνές καιρικές μεταβολές. * Μη άνησυχείτε, βλα θα πέρασουν και καλύτερα σύντομα.

* Η εργασία εξελίσσεται άμαλώς, αποφύγετε όμως να άναλάσετε νέες ύποψίες γιατί δε θα μπορείτε ν' ανταποκριθήτε στις όποχρεώσεις σας. * Μη άναβάλλετε τίποτα για την έπομένη.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου

* Οι στενοχώριες όφειλονται σε αίτια, που είναι μάλλον δημιουργήματα της φαντασίας σας. 'Όλα θα διορθωθούν αυτομάτως μόλις κατορθώσετε να νικήσετε την άπιστοδοσία.

* Η όγεια σας δε θα σας άπασχολή κατά την περίοδο αυτή. Θά σας δημιουργήσει όμως έννοιας ή ύγεια ήλικωμένου συγγενούς. Μη έξωτερικεύετε τις άνησυχίες σας.

* Η εργασία θα είναι μόνотонη για όσους εργάζονται σε γραφεία. 'Αντιθέτως έπιφυλάσσει πολλές και ευχάριστες εκπλήξεις σε όσους ταξιδεύουν ή εργάζονται στο ύπαιθρο.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

* Τίποτα το σημαντικό στον αισθηματικό τομέα. * Θά παρεξηγήσουν κάποια ένέργεια ή κάποια χειρονομία σας. * Μη άφήσετε τις όνειροπολήσεις να σας παρασύρουν σε χίμαιρες.

* Προκειμένου να ταξιδέψετε, διαλέξτε άποδοθήτε μεταφορικό μέσον εκτός του άεροπλάνου. * Περάστε την 'Κυριακή 8 όσο το δυνατόν πιο έξοκοντα. Θά σας χρειάσουν δυνατόει.

* Όλα πηγαινουν καλά ως την Δευτέρα 9. Η νέα Σελήνη δημιουργεί άνωμύθηλα έμπόδια για τα σχέδια σας. 'Αντιθέτως δε έπιτύχη κάτι στο όποιο δεν στηρίζετε καμμία έλπιδα.

* Η εξέλιξη των αισθηματικών ύποθέσεων κάνει να έπαλθεύσουν και τα πιο τομήρα σας όνειρα. * 'Όλα φαίνονται ευχάριστα και τερματίζεται έτσι η περίοδος των στενοχωριών.

* Ο ύπνος δε θα είναι, καθόλου, ήρεμος και εύχριστος, γιατί θα τον διαταράξουν όνειρα ως επί το πλείστον θαυέρεα. * Αποφύγετε να πέψετε στο κρεβάτι άμέσως μετά το δείπνο.

ΕΚΕΙΝΟ το βράδυ δινόταν ένας χορός με-ταμφιεσμένων στην "Όπερα". Ο πόθος για την περιπέτεια, που βρίσκεται μέσα σ' όλους τους ανθρώπους, μ' έσπρωξε προς τα εκεί. Είχα σταματήσει στο περιστύλιο, κυττάζοντας τους άντρες και τις γυναίκες, με τις φανταχτερές φορεσιές, που περνούσαν από μπροστά μου. Οι περισσότεροι είχαν βγάλει από πριν τα εισιτήριά τους κι' έτσι δε χρονοτριβούσαν στην είσοδο.

Βρισκόμουν εκεί από κάμποσα λεπτά, όταν είδα μία γυναίκα με μαύρο ντόμινο ν' ανεβαίνει τρέχοντας τις σκάλες. Δεν έβλεπα το πρόσωπό της, που κρυβόταν κάτω από μία βελούδινη μάσκα. 'Αλλά κατάλαβα άμέσως πως η γυναίκα αυτή έπρεπε να ήταν πολύ νέα και πολύ όμορφη. Μη με ρωτάτε από τί. Ένας άντρας μαντεύει τη νέα κι' όμορφη γυναίκα, άκόμη κι' όταν είναι τυλιγμένη με άδιεικτάστα πέπλο.

Η άγνωστη προχώρησε προς την πόρτα.

— Το εισιτήριό σας; της έπτε ο πορτιέρης εύγενικά.

— Το εισιτήριό μου; άπάντησε με φωνή γλυκειά και μελωδική. Δεν έχω εισιτήριο...

— Πάρτε τότε ένα από το ταμείο.

Ιό μαύρο ντόμινο διευθύνθηκε στη θυρίδα. 'Αλλ' όταν έφτασε εκεί, την άκουσα να λέη:

— Δεν έχω χρήματα μαζί μου...

— Έθγαλε ταυτόχρονα ένα δαχτυλίδι από το χέρι της και το έβαλε πάνω στο γκισέ.

— Δώστε μου ένα εισιτήριο γι' αυτό το δαχτυλίδι, παρακάλεσε.

— Άδύνατον, άπάντησε ο ταμίας. Δε μάς έπιτρέπεται να κάνουμε ανταλλαγές.

Κι' απομάκρυνε τόσο άπότομα το δαχτυλίδι, που αυτό κύλησε, κάτω. Ιό μαύρο ντόμινο δε φάνηκε πως το πρόσεξε.

Ιό δαχτυλίδι είχε κυλήσει στα πόδια μου. Τό πήρα και το έδωσα στην άγνωστη.

Είδα τότε πίσω από τη βελούδινη μάσκα δύο δακρυσμένα μάτια, που σπληλώθηκαν με μία άνείπαιτη ίκσα πάνω μου.

— 'Ω, κύριε, μου έπτε το μαύρο ντόμινο, κάμετέ μου τη χάρι να μου δανείσετε λίγα χρήματα, για να βγάλω ένα εισιτήριο.

— Έκαμα κάτι καλύτερο: 'Εθγαλα δύο εισιτήρια και της πρόσφερα το μπράτσο μου. Μπήκαμε έτσι μέσα στην αίθουσα.

Η άγνωστη περπατούσε τόσο άνάλαφρα, που έμοιαζε σαν άέρινη. Κι' ωστόσο, αυτή με οδηγούσε άνάμεσα από τους όμίλους. Την ακολουθούσα σαν αυτόματο.

Κάναμε έτσι δύο ή τρεις φορές το γύρο των αίθουσών. 'Η άγνωστη φαινόταν σά να ζητούσε κάτι ή κάποιον.

— Κι' όμως, πρέπει να είναι έδω, ψιθύρισε σε κάποια στιγμή.

— Ποιος; ρώτησα.

— Ο άντρας μου, άπάντησε. Τό έζρω καλά πως βρίσκεται έδω, μαζί με κάποια άλλη γυναίκα... Συχαρότε με, πρόσθεσε. 'Αλλ' έχω πονέσει τόσο πολύ... Θά θέλατε να κάνουμε έναν καινούργιο γύρο;

— Ής ξαναδώσα το μπράτσο μου κι' άρχισα να προχωρούμε και πάλι άνάμεσα στα ζευγάρια των χορευτών, που πλημμύριζαν τις αίθουσες.

— Νά τον! έπτε σε κάποια στιγμή η άγνωστη με πιυχτή φωνή. Είναι ο 'Αλφρέδος!...

Είδα σε μικρή άπόστασι ένα ψηλό κίτρινο ντόμινο, που κρατούσε από τη μασχ μία κομψή κολομπία και την τραβούσε μαζί του.

Ιό κίτρινο ντόμινο κι' η κολομπία χώθηκαν σ' ένα πλάγιο διάδρομο, που οδηγούσε στα παρασκήνια και, ξαφνικά, τους είδαμε να μπαίνουν σ' ένα καμαρίνι.

— Είναι το καμαρίνι της Ρόζας, της φιλενάδας του, μου έπτε η άγνωστη. Μία πόρτα ήταν μισάνοικτη πιά σ' αυτό το καμαρίνι.

— Η άγνωστη την έσπρωξε και με τράβηξε μέσα.

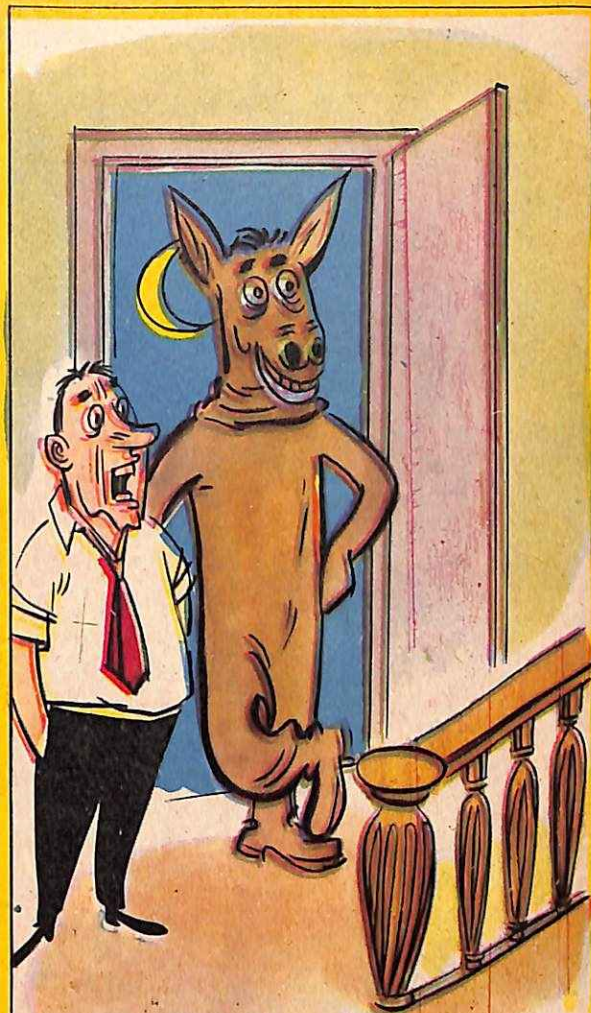
— Θέλω να τον εκδικηθώ! μου φώναζε, πετώντας τη μάσκα από το πρόσωπό της και πέφτοντας στην αγκαλιά μου.

Βρισκόμαστε μέσα σ' ένα καμαρίνι, που θά ήταν όμοιο μ' εκείνο όπου είχαν μπη το κίτρινο ντόμινο κι' η κολομπία.

Ιά καμαρίνια αυτά βρισκόνταν πλάι στη σκηνή κι' όπως δεν ήταν σκε-

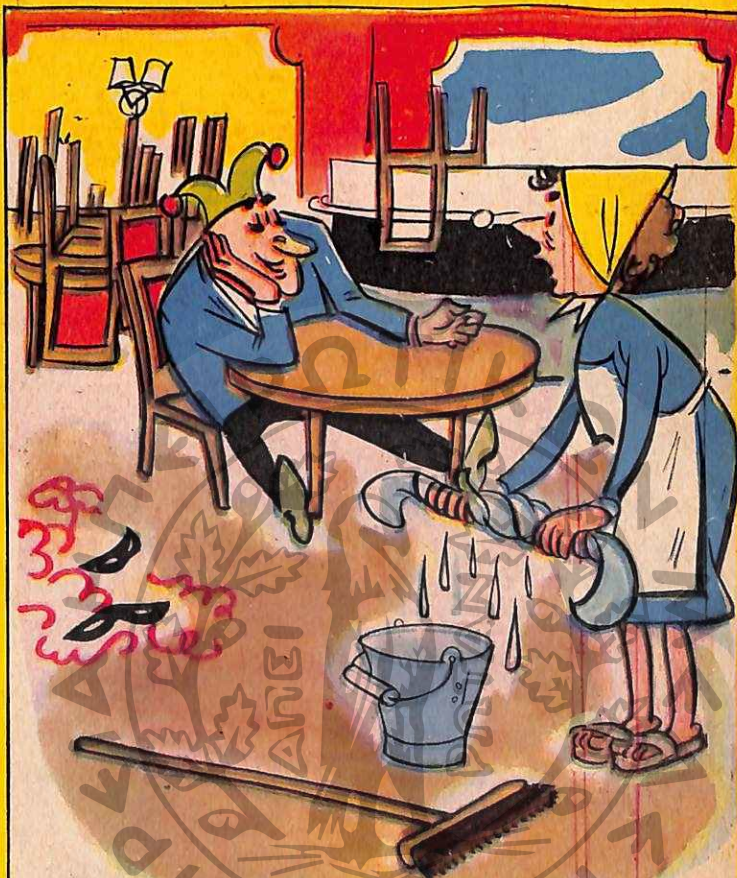
Τὸ ὠτο - σιόπ τῆς Χοντρῆς.

— Φιφίκα, ἦρθε ἓνας γαῖδαρος νὰ σὲ πάρῃ νὰ πᾶτε στὸ χορό!

— Βγάλε τὴν πανοπλία σου, ἄνδρε!...

— Ἕνα οὐίσκν;... Ἐγὼ τὸ πολὺ - πολὺ μπορῶ νὰ σοῦ βάλω μιὰ κρύα κομπρέσσα!...